

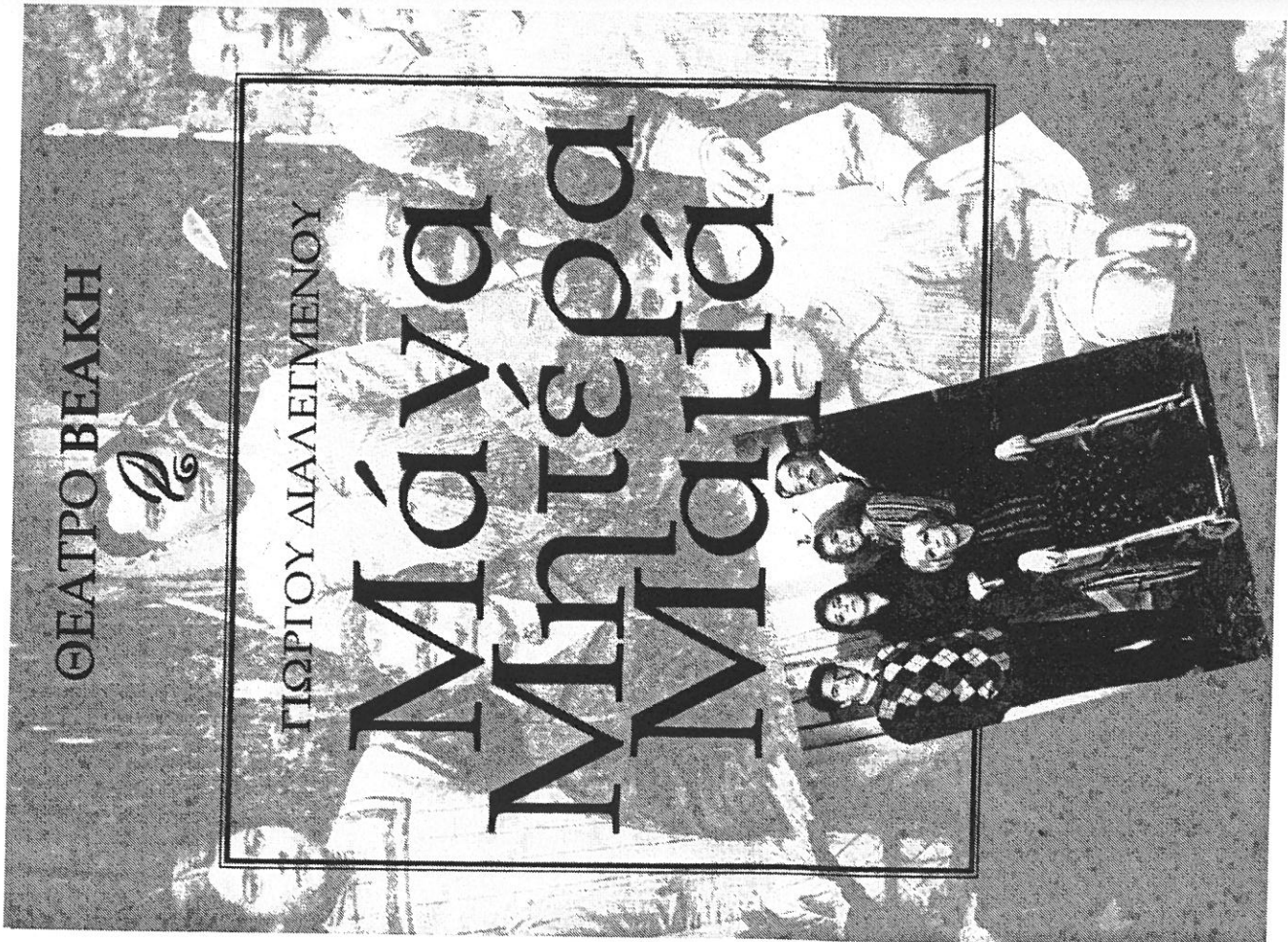
ΘΕΑΤΡΟ ΒΕΑΚΗ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΥ

Μάνα Μητέρα

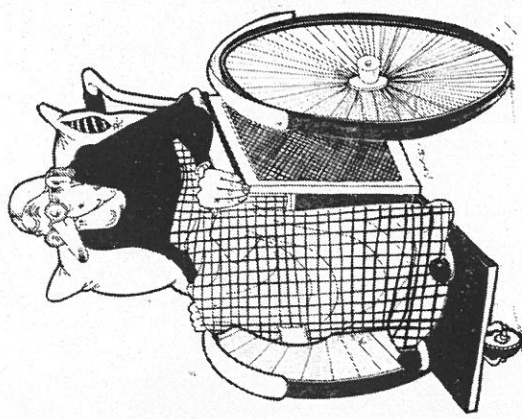
MANA MHTEPA MAMA

**ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ
ΘΕΑΤΡΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ**

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1984 - 1985

**Μάνα.. Μπτέρα..
Μαμά..**

του Γιώρ. Διαλεγγμένου

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1985

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΡΙΑ

ΒΑΡΒΑΡΑ

ΜΕΜΑΣ

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ

ΜΠΕΜΠΑ

(Όταν ανοίγει η αυλαία, βλέπουμε σαλόνι μικροαστικού σπιτιού με παλιά και νέα ανακατωμένα έπιπλα. Κοντά στην μπαλκονόπορτα, σε μια αναπηρική καρέκλα, κάθεται η Γριά. Διαβάζει εφημερίδα, που την ακουμπάει κάπου. Πότε πότε πλαταγιάζει τα χείλια της. Είναι 75 χρονών, μάλλον κακογερασμένη, φοράει γυαλιά μωπίας με το ένα τζάμι θραμπό. Το ράδιο παίζει. Η Βαρβάρα στην κουζίνα, 40 χρονών. Νύφη της Γριάς. Είναι μια κρύα μέρα του Οκτώβρη, η ώρα είναι 2 περίπου. Η μουσική της πλατείας περνάει στο ράδιο που παίζει, ακούμε το τέλος ενός τραγουδιού και τη φωνή του Speaker).

ΦΩΝΗ SPEAKER: Τον δίσκο... (Παράσια). Στον αδελφό του που υπηρετεί στο ΚΕΒΟΠ. Επίσης τον ίδιο δίσκο τον αφιερώνει ο Θεμιστοκλής Καρύτσας στη θεία του Ελενίτσα, που νοσηλεύεται στον Άγιο Σάββα. (Ακούγεται ο δίσκος «Στον άλλο κόσμο που θα πας»).

ΓΡΙΑ: (Πλαταγιάζει τα χείλη της). Τίποτα δεν λένε... Τσ, τσ, τσ, τσ... (Κουνάει το κεφάλι της). Εξέρω τι θέλετε σεις... Να πάρει κανείς μια βρεγμένη σανίδα και να σου κάνει τον κόλλο... Βαρβάρα... Γι' αυτό θα πέσει φωτιά και θα μας κάψει (Φωνάζει). Βαρβάρα...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μήπως πήρε το μάτι σας το μεγάλο μπρίκι;

ΓΡΙΑ: Χαμήλωσέ το αυτό. Και πού 'σαι ακόμα. Έχουν να δουν τα μάτια μας! Τίποτα δεν αφήσανε! Κράτα, μωρή, τουλάχιστον το βρακί σου. Βαρβάρα... Βαρβάρα...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τελειώσατε;

ΓΡΙΑ: Κλείσ' το λίγο. (Η Βαρβάρα χαμηλώνει το ράδιο). Ήθελα να 'ξερα, μάνα, δεν έχει αυτή που πέταξε τα κομμάτια της όζω; Πατέρα, τίποτα; Να την πάσεις απ' την κοιτίδα... Εδώ, εδώ, δεσ χάλια, γι' αυτό πάμε κατά διαδίου ναί... Κοίτα δω, κοίτα, τσ, τσ, τσ... Τα πέταξε όλα η βρωμούσα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Παίρνει την εφημερίδα αδιάφορα, διαβάζει)*. Ξένη είναι... Αυτή είναι, χτεσινή είναι αυτή!

ΓΡΙΑ: Δεν είναι δικιά μας;

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Διαβάζει)*. Η ωραία Μπριτ απ' το Λίβερπουλ. Αγύλδα είναι.

ΓΡΙΑ: Λέω και 'γώ, τέτοια ξετσιπωσιά!

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Υπάρχει ένα φλιτζάνι με καφέ. Δίπλα στη Γριά)*. Να το πάρω; Το μπρίκι ψάχνω. Μήπως το είδατε; Τον καφέ σας έφτιαξα.

ΓΡΙΑ: Αν έχεις τίποτα, να το μαζώξεις. Το πάει για βροχή. Πάρ' το. *(Παίρνει το φλιτζάνι)*. Πήρε μαζί του την ομπρέλα αυτός; Ή θα κάνουμε πλούσιους τους γιατρούς; *(Χτυπάει το τηλέφωνο)*. Τηλέφωνο... *(Χτυπάει)*. Βαρβάρα... Βαρβάρα...

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Απ' το W.C.)* Αμάν πια...

ΓΡΙΑ: *(Το τηλέφωνο χτυπάει)*. Τώρα, τώρα, περιμένετε, έρχεται.

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Βγαίνει)*. Τι θέλετε;

ΓΡΙΑ: Βάραγε το...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άμα είναι θα ξαναπάρουνε, τι κάνετε έτσι;

ΓΡΙΑ: Μόλις βγήκες, έκλεισε. Ο Μερμάς θα 'τανε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν το βγάζετε αυτό, ευκαιρία να το ριζώ μαζί με τ' άλλα.

ΓΡΙΑ: Δες να 'τανε ο Μερμάς;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πότε θ' αλλάξετε σεις;

ΓΡΙΑ: Τι τα θέλεις τώρα, φασαρίες ζητάς; Ας' το τώρα, βαστάει ακόμα. Την άλλη φορά μια και καλή. Τίποτα δεν λένε. Κάποτε λέγανε και κάτι. Μου κάνεις έτσι το πόδι μου; *(Η Βαρβάρα της το φτιάχνει)*. Έλα δω. *(Παίρνει το κολλύριο που 'χουνε δίπλα στο κομοδίνο)*. Ρίξε δύο, εδώ... *(Η Βαρβάρα βάζει)*. Θα το θυμηθεί να φέρει άλλο;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μην κουνιέστε. Έξω πήγε όλο...

ΓΡΙΑ: Το μπουκαλάκι μην το πετάξεις. Κάτι θα χρειαστεί...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι τα μαζεύετε; Γεμίσαμε...

ΓΡΙΑ: Θεεσ ένα μπουκαλάκι και δεν το 'χεις... Τι ώρα κλείνουν τα μαγαζιά;

(Η Βαρβάρα της φτιάχνει το μαξιλάρι).

ΓΡΙΑ: Γλιστρώω.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αν έλθει η Μπέρμα, να σας πλύνουμε λίγο. Μπορεί να μπειτε μέσα;

ΓΡΙΑ: Δεν έχω τίποτα, τίποτα δεν έχω. Απ' την μπουρντοζά είναι. Είμαστε και ψηλά, γι' αυτό. Ζαλίζομαι στα ψηλά. Αυτό είναι όλο. Στο Χαλάνδρι γιατί δεν είχα τίποτα; Απ' τη μέρα που με φέρατε εδώ πέρα... Έχει μπριζουνίκ, και τέτοια... Έχασα εγώ τη βολή μου; Την έχασα; Μποур, μποур, μποур, μποур, μποур... κάτι ο Μερμάς, κάτι εσύ, κάτι ο Σωτηράκης, με ξεσιπώσατε... Στα χρόνια μας δεν τα ξέραμε εμείς αυτά τ'ά... αντιστοίχες και άλλα. Φύγαμε μέσα απ' το μπάλσαμο, αυτό ξέρω να πω. Το φίδι το κολοβό που μπήκε στο σπύτι μου...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ο Βαρδακάκης είναι εντόξει. Ό,τι συμφωνήσαμε, θα το πάρουμε.

ΓΡΙΑ: Αυτός, αυτός σας φούσκωσε τα μυαλά. Έβγαينا στην αυλή μου με τον πεύκο αρχόντισσα, Ροδίτισσα. Μωρέ θα πάω και θα στον κάνω... Λίμπα θα του τα κάνω εκεί μέσα... να! Το 'δες πώς έγινε το καναρίνι; Μαύρισε απ' το καυσαέριο... Βάλ' το απ' την άλλη τουλάχιστον. Ποιος διάολος έβγαλε αυτή τη μόδα, δεν μπορεί να καταλάβω. Πού 'σαι, μπάρμα Αλέκο, να πάρεις μια σανίδα κι όποιον πάρει ο χάρος; *(Τηλέφωνο)*. Άφησα τα ωραία μου και ήρθα στην εξορία του Αδάμ. Εδώ πιάστηκε και δεν μπορώ να...

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Σηκώνει το τηλέφωνο)*. Ναι... όχι... σπύτι... Τι σπύτι; Τι αριθμό πήρατε; Όχι, όχι 017; Όχι, δεν υπάρχει τέτοιο όνομα εδώ... Σας είπα λάθος κάνετε, κύριε. Άντε, βρε σαχλέ! Πού είσαι τώρα;... Μην κλείσεις. *(Πάει και φτιάχνει τη Γριά)*.

ΓΡΙΑ: Πάνε κι οι λεμονιές, πάνε όλα, όλα! Χωράφι το 'κανε ο Βαρδακάκης!

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Στο τηλέφωνο). Δεν έχει σταματήσει... Ε, δεν ξέρεις με ποιον... ότι την ξεγελάσαμε και 'βαλε τις υπογραφές της... Τι να πω, δεν μιλάω. Αυτό που 'μεινε χθες... φτάνει μια φραντζόλα... Κάτι ήθελα να πω...

ΓΡΙΑ: Ο Μεμάς είναι; Πες του ότι το κολλύριο δεν έφτασε για το άλλο μάτι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ναι... όχι, δεν πήρε. Χτύπησε κάνα-δυο φορές, αλλά όχι, όχι ήμουνα στο μπάνιο. Α... δεν μου λες, κύριε, το σώβρακό σου πού το 'χεις πετάξεις; Μπορείς να μου πεις, σε παρακαλώ;

ΓΡΙΑ: Ο Μεμάς είναι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ναι. (Στη Γριά). Δεν είναι, κοίταξα, αφού το 'στρωσα και δεν το βρήκα... Το 'βγαλες, βάλ' το σε μια μεριά, Χριστιανέ μου! Μη λες τέτοια τώρα και μας ακούνε. Τώρα είσαι χωρίς σώβρακο.

ΓΡΙΑ: Ο Μεμάς είναι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι θέλεις, βρε χριστιανή μου; Σου είπα, ναι.

ΓΡΙΑ: (Στο καναρίνι). Έγινες, εσύ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Γεια σου... Ναι, εντάξει, αν ξαναπάρει. Καλά, καλά... (Κλείνει. Η Γριά προσπαθεί να σηκωθεί, να κάνει ένα-δυο βήματα. Η Βαρβάρρα την καθίζει). Καθίστε τώρα, μετά λέτε ότι ζαλίζετε... Ο Δελησάββας είπε, λίγο και πάλι, λίγο και πάλι, δεν ακούτε. Του κεφαλιού σας...

ΓΡΙΑ: Αλμπάνηδες, δεν ξέρουν την τύφλα τους... Δεν μου λες, θα μου τα πάρεις λίγο; Χθες είπαμε σήμερα. Κάθε χειμώνα μαδώ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Απ' το λουλάκι είναι...

ΓΡΙΑ: (Δείχνει το κεφάλι της). Άδειασε όλο εδώ, ε; Δεν τα κόβεις λίγο να δυναμώσουνε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα 'ρθει ο άλλος και δεν θα 'χει τίποτε.

ΓΡΙΑ: Δυο ψαλιδιές, δεν θα κάνουμε πολύ, τσάκα τσάκα... τις

ουρίτσες μόνο... αυτά δεν θα τα πειράξεις καθόλου. (Δείχνει το επάνω μέρος του κεφαλιού). Δεν θέλουμε αυτά.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ελάτε να τελειώνουμε... όλα αυτά είναι για σιδέρωμα, πότε θα τα προλάβω;

ΓΡΙΑ: Είναι μία;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Για ελάτε δω...

ΓΡΙΑ: (Απότομα). Το πόδι μου, βρε παιδί μου! (Η Βαρβάρρα φέρνει μια πετσέτα και το ψαλίδι, της την δένει στο λαιμό). Είχα 'γώ μαλλιά... να φάνε κι οι κότες. (Την κουρεύει). Ελαφρά, ε; Φέρε μια άλλη, βρε παιδί μου, αμαρτία είναι αυτή, δεν τη λυπόσαι; (Για την πετσέτα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άσε τώρα να τελειώνουμε, να δούμε και τι θα φάμε.

ΓΡΙΑ: Κανονικά τα Χριστούγεννα πρέπει να 'μαστε μέσα, αν δεν μας πάει για τη Λαμπρή. Κόβει αυτό;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Σκύψτε λίγο, κάντε έτσι. Από δω, να σας τα πάρω λίγο, από δω; Με τη λήια τα 'κανε ο Μεμάς.

ΓΡΙΑ: Πώς τα βλέπεις; Πάτα δυο ψαλιδιές ακόμα. Όχι τόσο, βρε παιδί μου! Φέρε το... μη με κάνεις κουρούπα... Πιάνεις το καθρεφτάκι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πιο αραιωμένα τα βλέπω.

ΓΡΙΑ: Απ' τη στενοχώρια. Μόλις είδα το θηρίο να ρίχνει τον πεύκο, μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. (Της φέρνει τον καθρέπτη). Φέρε να δω, τι κάνεις;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Οι Παλαιολόγοι τώρα το χαίρονται, όμως...

ΓΡΙΑ: Μια τρύπα με καμινέ ήτανε του Παλαιολόγου, τι ήτανε; Πολύ δεν τα πήρες από δω;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ίσα με τ' άλλα, καλά είναι τόσο.

ΓΡΙΑ: Δεν μου λες και τ' άλλο που θα πάμε, θα 'χει κι αυτό ασανσέρ; (Βλέπει απ' το καθρεφτάκι). Μην τα πάρεις άλλο, για θα κρυώνει ο σβέρκος μου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα 'χει, ξέρω 'γώ, μάλλον.

ΓΡΙΑ: Να μην μπορείς να πας πουθενά; Εγώ αυτό που ξέρω είναι ότι με βγάλατε απ' τη βολή μου. Τα κάνετε πλακάκια... Πες εσύ, πες ο Μερμάς... Αν ζούσε ο μπάρμπα Αλέκος, θα σας πήγαινε όλους τσιρλιπιτί... Δεν θα σας άφηνε...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το δώσαμε, τελείωσε τώρα...

ΓΡΙΑ: Το 'δωσα και πώς το 'δωσα...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κι ο Μερμάς είχε το μεριδίό του και ο Σωτηράκης δεν ήταν μόνο...

ΓΡΙΑ: Αλήθεια; Ποιος σου το 'πε αυτό; Έτσι σου 'πανε να λες; Ο Μερμάς στο 'πε αυτό, κυρία μου; *(Βγάζει την πετσέτα έξαλλη)*.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Απ' αυτά που λέτε... ότι ήτανε του πατέρα τους... ότι... πάλι αυτά θα λέμε;

ΓΡΙΑ: Άσε να 'ρθει και θα στον φτιάξω. Αυτό το σπίτι ήταν προικτό, κυρία μου, που ξέρεις και μιλάς. Έχω χαρτιά, αποδείξεις, που το λένε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ο Μερμάς λέει ότι το οικόπεδο το πήρε ο πατέρας του, απ' ένα Κορωσιώτη εκείνη την εποχή, μετά το χτύπημα...

ΓΡΙΑ: Έτσι λέει ο Μερμάς; Άσε να 'ρθει και στον φτιάχνω εγώ λουστρίνι τον Μερμά. Ακούς εκεί. Αυτό, χρυσή μου, το 'χει αγοράσει ο πατέρας μου στην Κατοχή από κάτι αδέρφια που φτιάχνανε πατερίτσες. Ναι! Θα στον συγγυρίσω καλά εγώ τον Μερμά, άσε να 'ρθει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Να τον αφήσετε ήσυχο τον Μερμά. Έχει τις στενοχώριες του, έχει και σας.

ΓΡΙΑ: Δεν εκτίμησε τη θέση βλέπεις, τον έβαζες και τραβούσε... Τον έβλεπα και 'γώ που ερχότανε με τα μποφιλιέδια και τις μπριτζόλες, αλλά δε φανταζόμουνα ότι... Καμιά αύξηση λέω θα πήρε αυτός. Πού να βάλει ο νους μου ότι το χέρι του ήτανε μακρύ!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τώρα να δούμε, που κλείνει το ταμείο...

ΓΡΙΑ: Δεν μου λες και στην εξοχή απ' αυτά πλήρωνε; Το 'ξερες εσύ ότι...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άμα έλθει, μην του πείτε τίποτα, έχει κι αυτός... Τρεις φορές πήγε στον μηχανικό...

ΓΡΙΑ: Να δεις πως ούτε το Πάσχα θα 'μαστε μέσα... Θα σου πω εγώ μετά... Άσε, άσε και θα δεις, άσε...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι θέλεις δηλαδή, να πάει να τον πιάσει απ' το λαιμό;

ΓΡΙΑ: Δεν ξέρω τι θα κάνει. *(Κοιτάζει προς τα έξω)*. Αυτός μας κοροϊδεύει όλους... βρήκε τα κορόιδα. Την άλλη φορά μας είπε ότι έφαγνε για τούβλα, μπλέξαμε με απατεώνα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Σταματήστε, επιτέλους. Όλο τα ίδια και τα ίδια. Δεν μπορεί να σας ακούω. *(Σιδερώνει)*.

ΓΡΙΑ: Τα λεφτά μου, όμως, τα παίρνετε. Δώσε δύο, δώσε ένα. Το ξέρεις ότι τελειώσανε; Τι μείνανε; Πάει κι ο τάφος, τον φάγαμε και τον τάφο... Τίποτα δεν μείνανε. Χίλιες φορές το μετάνιωσα που τον πούλησα, χίλιες φορές, όχι μία. Τζάμπα τον έδωσα για ψήχουλα. Τίποτα... τώρα... το χτυπάω...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έτσι ανεβαίνει το αυτό, το... και σας χτυπάει στα μάτια.

ΓΡΙΑ: Και που ζω; Μήπως χάρηκα και τίποτα; Δεν έπρεπε να τον πουλήσω. Τι μ' έπιασε και τον έδωσα; Θα τον είχα για μια ώρα ανάγκης. Άνθρωποι είμαστε, μια ευχείρηση, βρε αδελφέ! Καταράχτη έχουμε... θα μας πάρουνε το ψυγείο. Να μας το πάρουνε εκατό φορές, αφού δεν είσατε άξιοι να το πληρώσετε. Τι τα βάλανε τα γραμμάτια; *(Έχει ανέβει)*. Καλό ήτανε και το άλλο. Τι είχε το άλλο; Δεν είχαμε ανάγκη από αυτόματη απόζυση...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αφού κρεμότανε η πόρτα, ήτανε... δεν έκλεινε και τρέχανε και τα νερά.

ΓΡΙΑ: Αλλά βέβαια, όταν έφτασε το αβγό στον κόλο, πούλα τον τάφο, κυρά Φωτεινή. *(Η Βαρβάρα πάει στο δωμάτιο της Γριάς να το συγγυρίσει)*.

ΓΡΙΑ: Τι πας μέσα τώρα; Άσ' το τώρα, τι τα θέλεις; Μια χαρά είναι μέσα. Άλλη φορά πας.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν θα πειράξω τίποτα. Πάνω πάνω θα τα πάρω. Έτσι ένα πασαλειμματάκι μόνο.

ΓΡΙΑ: *(Της κλέβει το δρόμο και κάθεται στην πόρτα της)*. Την άλλη φορά πήρες τις σακούλες. Τις πήρες και... τι ... τις έκανες; Τις πέταξες; Τις ήθελα. Τα πράγματα μου εγώ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δυο σακούλες πήρα, τι πήρα; Αμάν πια, αφήστε με να μπω να τελειώσω.

ΓΡΙΑ: Καλά είναι... Δεν έχει... άλλη φορά συγγυράς...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ελάτε τώρα, δεκαπέντε μέρες, σκουλήκια θα βγάλουμε! *(Της τραβάει την αναπηρική)*. Η Γριά αγριεύει, αντιστέκεται στην πόρτα). Σας παρακαλώ τώρα, μην είσαστε...

ΓΡΙΑ: Ποιον τραβάς, μωρή βρωμούσα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κάντε πιο κει με το πείσμα σας. Ζέχνουμε, δεν τολμάμε ν' ανοίξουμε την πόρτα. Αφήστε το χέρι κάτω...

ΓΡΙΑ: *(Αντιστέκεται)*. Θα σε φτιάξω εγώ. Μερά, Μεράαα, Σωτηράκιη. Δεν θα 'ρθει ο Μεράς; Όπου να 'ναι, θα 'ρθει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Εί! αφήστε το, επιτέλους. *(Την τραβάει να ξεκολλήσει)*.

ΓΡΙΑ: Στο δικό μου δωμάτιο, παλιο... Φύγε, μη φωνάξω τον Καραπάνο και σε πάρει δεμένη στο τίμημα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Καθίστε φρόνιμα, επιτέλους! *(Την τραβάει, έχει φρακάρει στην πόρτα η Γριά)*.

ΓΡΙΑ: Θα γίνει εδώ μέσα μεγάλο κακό, ακούς; Θα μας γράψουν οι εφημερίδες. Το πτώμα μου θα περάσεις, αλλά μέσα δεν πρόκειται... *(Φωνάζει)*. Μεράα! Το χέρι μου, μωρή, το χέρι μου. Θα μου το σπάσεις, μωρή. ΑΧ, αχ, αχ. Δεν πρόκειται να σου περάσει αυτή τη φορά. *(Την τσιμπάει)*. Άσε να 'ρθει ο άλλος και σε κανονίζω εγώ, μωρή κάμπα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Εί! δε θα σας αφήσω... Είπα να μην φτάσουμε στα άκρα, αλλά εσείς... Ελάτε τώρα, αφήστε το κάτω! Αφήστε το, που να σας πάρει. Τι μουλαρώσατε; Σκουλήκια μαζέψατε.

ΓΡΙΑ: Θα σου δείξω 'γώ. Δεν θα 'ρθει ο Σωτηράκιη; Ούτε ψύλλος στον κόρφο σου. Πού θα πάει, θα 'ρθει... *(Η Βαρβάρα μπαίνει στο δωμάτιο)*. Μην πειράξεις τίποτα, σ' έφαγα, φουκαριάρα μου. Θα σηκωθεί και θα σου βγάλω τρήχα τρήχα το μαλλί. *(Φωνάζει, πάει να σηκωθεί)*. Άσ' το κάτω αυτό, τι τις βγάζεις αυτές;

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Από μέσα)*. Θα φύγουμε αυτά από δω, ν' αδειάσει ο τόπος. Το 'χεις κάνει αποθήκη από δω κάτω.

ΓΡΙΑ: Οι κούτες δεν σ' ενοχλούν. Πού θα τα βάλω τα παπούτσια μου; Έχω τα καλά μου παπούτσια μέσα. Τι κάνεις εκεί; Τρελάθηκες; Τι σε πειράζουν οι εφημερίδες, τώρα; *(Κλαίει)*. Μη μου τα πάρεις, Βαρβάρα μου, σε παρακαλώ, τι σε πειράζουν κάτω απ' το κρεβάτι που είναι; Δεν πειράζουν κανένα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν σας τα παίρνω, βρε χριστιανή μου, πώς κάνετε έτσι;

ΓΡΙΑ: Σ' αυτή την κούτα βάζω τα πράγματά μου, νυφούλα μου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχεις εδώ τέσσερις, πέντε. Τι τις θέλεις όλες αυτές;

ΓΡΙΑ: Πήρες την καλύτερη, Βαρβαρίτσα μου. Άσ' τηνε, κορίτσι μου. Βάλ' τηνε εκεί που την βρήκες, να ηουχάσει η ψυχούλα μου. *(Η Βαρβάρα βγαίνει με την κούτα και με πολλές εφημερίδες)*. Πού τις πας τώρα αυτές; Άσε τουλάχιστον τις μισές μέσα. Δεν με λυπάσαι που με πλατεύεις γριά γυναίκα, θες να με κάνεις να κλαίω; *(Κλαίει)*. Να στεναχωριέμαι; *(Φωνάζει)*. Μην τις... Άσε, άσε να δούμε τι θα πει κι ο Μεράς, πουλάκι μου...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ο Μεράς δεν έχει καμιά δουλειά με το νοικοκυριό.

ΓΡΙΑ: Μην τις πετάξεις, κορούλα μου, γιατί... Λίγο φιλότιμο δεν σου 'μεινε. Παλιο... Άστες αυτές...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άμα σ' αφήσω, θα πεθάνουμε στη βρώμα.

ΓΡΙΑ: Βάλ' τη μέσα αυτή και πάρε την άλλη. Τουλάχιστον που 'ναι πιο μικρή. Κάν' το, Βαρβαρούλα μου, να σε χαρώ!

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Την αλλάζει και την βάζει κάτω από το κρεβάτι). Εντάξει τώρα;

ΓΡΙΑ: Σπρώχ' τη λίγο μέσα. Μη με αυτώνεις, γιατί δεν μπορούσους λέω. Όλα σας τα δώσα, όλα! Μην είστε αγάριστοι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ησύχασες πια;

ΓΡΙΑ: Και δανεικά και όλα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ο Μεράς...

ΓΡΙΑ: Να μου δώσετε τα λεφτά μου. Πότε θα μου τα δώσετε; Αμάν πια, δεν σας μπορώ!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα σας τα δώσουμε.

ΓΡΙΑ: Να μου τα δώσετε. Οι ημερομηνίες περάσανε. Πέντε μήνες τώρα, πότε θα τα πάρω; Δεν έχω σπίτι, δεν έχω τάφο, τίποτα δεν έχω. Στο δρόμο έμεινα. Τι με βάλανε και τον πούλησα, μωρέ; Ξέρεis πόσο έχουν πάει τώρα οι τάφοι; 180.000, ακούς; 200... Και κει που τον είχα, πάτο η Αθήνα, ψήχουλα πήρα. Ήτανε τρέλα μου, πάει, τελείωσε. Δεν έπρεπε να σας ακούσω. Βγάλαμε και τον Μελέτη έξω, ναι!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Η δωρεά ήταν κόλλο για την εφορία. Μόνοι σας το 'πατε. Το 'χετε πληρώσει τρεις φορές αυτό το σπίτι, έτσι είπατε.

ΓΡΙΑ: Ναι, αλλά εγώ χαρτιά, αποδείξεις τίποτα...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Στο γιο σας να τα πείτε αυτά, τι τα λέτε σε μένα; Άμα θα 'ρθει, να του τα πείτε αυτουνού.

ΓΡΙΑ: Και συ, και συ, έννοια σου, τι θα τον κάνετε τον τάφο, μητερούλα, αγρείαστος να 'ναι, και τα τέτοια... Έββαλες και συ το δακτυλάκι σου, μη φοβάσαι. Τώρα αυτός θα τον έχει κάνει παλάτι εκεί πέρα. Κάγκελα, μάρμαρα με το κλειδί στο χέρι θα 'ναι...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μια φορά σας το 'πα, δεν θέλατε, τελείωσε.

ΓΡΙΑ: Ο Κυριάκος αγόρασε απ' τα αριστερά όπως μπαίνουμε απ' τα ανθοπωλεία, όχι τίποτα, έτσι ένα κομμάτι και δωσε ένα πακέτο χιλιάρικα και όχι σαν το δικό μου. Ο δικός μου... Πήγαμε πέροι από κει, από το δεκαεπτά να βγάλουμε

της Πόπης τον άνδρα, και γυρίσαμε τα πίσω μπρος, μας μείνανε τα παξιμαδάκια. Όπως τον βάλανε, ε, ολόκληρος. Στο δεκατρία, άλλο πράγμα, αφρός το... χόμα! Σε δυο χρόνια είσαι κομπλέ, φίλντισι, τα κόκαλα χάντρες ένα, ένα στο κασονάκι, εκτός αν μπεις συρτάρι, άλλο το συρτάρι. (Χειρονομεί, με τα δυο χέρια σπρώχνει).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αυτό θέλει... τιμέντα... καλούπα... είναι...

ΓΡΙΑ: Δεν θέλει... τι θέλει... Βάζεις ένα ελινίτ από πάνω και κάνεις τη δουλειά σου. Κατεβαίνεις τρία σκαλάκια, έτσι σαλονάκι, δεξιά, αριστερά συρτάρια, πάει αλλού.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Στους απόρους μπορούνε να με πάνε;

ΓΡΙΑ: Δεν είναι έτσι, το θέλεις το όμορφο... Ήρθατε τώρα εσείς οι καινούργιοι και ξέρετε να ζήσετε... Γιατί αργεί αυτός;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα περιμένει τις αναλύσεις. Μπορεί να τα ξαναπάμε. Θέλουνε λέει τα πρωινά.

ΓΡΙΑ: Δεν πάνε στον αγύριστο, αυτό το βιολί θα κάνουμε όλη την ώρα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το κύπελλο...

ΓΡΙΑ: Δεν μπορώ στο κύπελλο, φεύγουν όλα. Το κατσαρολάκι με βόλεψε πιο...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μαγαρίσαμε όλα τα σκεύη, το τάπερ της σαλάτας το πετάξαμε, το κατσαρολάκι...

ΓΡΙΑ: Άμα το κάνεις με το... το τρίψεις με το σύρμα, δεν έχει τίποτα το κατσαρολάκι. Δεν μπορώ στο κύπελλο, βασανίζομαι. Φεύγουν όλα... Κι έπειτα μέσα εγώ δεν μπαίνω, να το ξέρετε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Όταν χειροτερέψετε, τότε θα σας πω. Εγώ για να 'ρχομαι να σας βλέπω... ποιος θα μένει στο σπίτι; Φάρμακα δεν παίρνате, τίποτα δεν παίρνате, μας έχετε κάνει... τα νεύρα μας έτσι πάνε. Αυτά κάνате και με τον Σωτηράκη;

ΓΡΙΑ: Μακάρι να μοιάζατε του Σωτηράκη, ούτε στο νυχάκι του. Την περιποίηση που 'χα στην Μπέμπα, έχω να το λέω.

Το πρωί μόνο το τι έτρωγα, μαρμελάδες, πράγματα. Πολύ αξιοπρεπείς. Το ψυγείο τους είναι πάντα γεμάτο.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Σάμπως τ' αγοράζει;

ΓΡΙΑ: Ό,τι θέλεις, βουτύρατα, ζαμπόνια... Εσύ, ένα καφέ φτιάχνεις και μετράς τη ζάχαρη. Είναι κατάσταση αυτή; Κοφτές τις βάζεις.

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Της πάει το κουτί της ζάχαρης)*. Έχει ζάχαρη εδώ μέσα; Έχει; Ε; Έχει καθόλου; Όλο να μιλάτε, ξέρετε. *(Φέρνει ένα χαρτί με ψώνια)*. Ορίστε, ένα πακέτο καφέ, τρία χαρτιά τουαλέτας.

ΓΡΙΑ: Τρία;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι 'ναι νομίζετε, όπου να μπεις μέσα, πάει το ρολό έφυγε. Ο Μεμάς μόνο, τι θέλει. Ζάχαρη ένα κιλό, λέει εδώ πέρα ένα κιλό ζάχαρη. Μη μου λέτε, λοιπόν, ότι τοιγκουνεύτηκα, αλλά όλο παράπονα είστε. Δεν μιλάω, δεν μιλάω, καμιά μέρα θα με πιάσει και μένα το αλλιώτικό μου...

ΓΡΙΑ: Αυτό μην το ξεχάσεις, που είπες, έτσι; Μη τα στρίψεις μόλις έρθει ο Μεμάς.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν μας αφήνετε σε ησυχία, τρώγεστε κάθε φορά.

ΓΡΙΑ: Άσε να 'ρθει ο άλλος, μπας και μπει καμιά ρέγουλα εδώ μέσα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Και τι νομίζετε, ότι τον φοβάμαι τον Μεμά;

ΓΡΙΑ: Κατάλαβες; Μεγαλώνεις παιδιά, τα κάνεις παλικάρια, στα παίρνουνε κι ύστερα σε χέζουνε κι από πάνω *(Φωνάζει)*. Με χώρισες απ' το γιο μου. Ναι!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ποιος σας τον πήρε, τι είναι αυτά που λέτε τώρα; Για σας παρακαλώ.

ΓΡΙΑ: Εξώ τι λέω, δεν είμαι... Τι 'τανε ο Μεμάς όταν σ' αρραβωνιάστηκε, ε; Ένα... ούτε το χαρτί του είχε πάρει, ούτε τίποτα... Τρέλες, τρέλες, πού τώρα...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πάλι τα ίδια;

ΓΡΙΑ: Μόλις σε γνώρισε, άρχισε κίολας η κατιούσα. Πάει και η Νορμική, πάνε όλα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι λέτε τώρα; Αφού χρώσταγα τέσσερα μαθήματα. Τα 'χε παρατήσει σχεδόν, πριν με γνωρίσει εμένα.

ΓΡΙΑ: Σήμερα, θα 'τανε... και γώ δεν ξέρω, τι θα 'τανε. Ένας βουλευτής, ένας εφέτης. Θα 'χε πάρει τη σειρά του. Από τι νομίζεις ότι ξεκινάνε, κυρία μου; Δικηγόροι γίνονται πρώτα και μετά... Ξέρεις τι κονομάνε οι βουλευτάδες; Μόνο τα ρουσφέτια να βάλεις, δεν θέλεις τίποτα άλλο. Τζάμπα εισιτήρια, τζάμπα... Θα σου βούταγε και τον μηχανικό και θα στον τύλιγε σε μια κόλλα χαρτί. Να σου πω εγώ δεν βρίσκει τούβλα. Αλλά βλέπεις...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Προχτές που πέρασε, βάζανε τα πλακάκια του μπάνιου, τι φωνάζατε;

ΓΡΙΑ: Εγώ τον έβλεπα, τα τρία τα 'χε διαβάσει. Θα τα 'δινε και θα πέρναγε. Θα 'ταν αυτός σήμερα... Δεν τον ξέρεις καλά τον Μεμά μου. Αν δεν ήσουνα εσύ, μέχρι τον Άρειο Πάγο θα 'φτανε, έτσι μοιילים που είναι. Όλοι είχανε να κάνουνε με την ορθοστασία του.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μπήκανε μέσα από προχτές οι πλακάδες.

ΓΡΙΑ: Τους είπες, το πράσινο με το τριανταφυλλάκι το θέλω στην κουζίνα, μην έχουμε ξηλώματα, αυτά τα μιλήσαμε μια φορά. Σκοτωμένο μουσταρδί στο μπάνιο και πράσινο με το τριανταφυλλάκι στη κουζίνα. Έτσι; Τα 'παμε αυτά.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είπε, αν βρει.

ΓΡΙΑ: Το μπάνιο το θέλω πλουσιοπάροχο.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τα κανόνισε ο Σωτηράκης αυτά.

ΓΡΙΑ: Μην πάω και στον χειροτονήσω... *(Παύση)*. Έγινε μέσα αυτό, για κοίτα. *(Για το φαί)*. Αυτός δεν πρόκειται να 'ρθει, βάλε μου εμένα. Κάθε μεσημέρι μας ξελιγώνει. Καινούργιο είναι πάλι τούτο;

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Κοιτάζει το ρολόι)*. Δεν περιμένουμε λίγο;

ΓΡΙΑ: Φέρε τώρα εδώ. Αυτός μπορεί να 'ρθει και στις πέντε.

Βάλε εκεί πέρα να τελειώνουμε. (Η Βαρβάρα βάζει μια τάβλα στην αναπηρική καρέκλα, μια πετσέτα στο λαιμό της Γριάς κι αρχίζει να σερβίρει). Χαλάρωσέ την λίγο. (Με μισοπνιγμένη φωνή).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θέλετε τίποτ' άλλο. (Τη χαλαρώνει).

ΓΡΙΑ: (Της δίνει το ψωμί). Πάρ' το αυτό, δεν το θέλω. Βάζεις κομμάτι σάλτσα; (Της παίρνει το πιάτο). Σου 'φυγε τ' αλάτι, ε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είναι αλμυρό; Ό,τι έμεινε από χτες.

ΓΡΙΑ: Λύσσα είναι. Βάλε λίγο μπρούσκο. Όχι πολύ, μέχρι εδώ. (Της δείχνει, η Βαρβάρα της φέρνει κρασί). Με το καλό, αν και με ζώνουν τα φίδια.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα μπορούμε, δεν μπορεί. Ο Βαρδακάκης είναι... δεν είναι τυχαίος.

ΓΡΙΑ: (Τρώει). Αυτές οι αναβολές εμένα... Τέλος πάντων, θα δούμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Την υγεία μας να 'χουμε και τ' άλλα τα βρισκόμαστε. (Χτυπάει το θυροτηλέφωνο). Ναι;

ΜΕΜΑΣ: Είδες τα κλειδιά μου;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι έγινες; (Ακούγεται ασανσέρ).

(Μπαίνει φουριόζος ο Μεμάς, κατευθύνεται στην τουαλέτα. Είναι ψηλός, τρομερά αδύνατος, φοράει ρεπούμπλικα, κρατάει τσάντα, εφημερίδα και ένα κεφαλάκι αρνιού τυλιγμένο. Γύρω στα σαράντα πέντε, αλλά ταιριαζορημένος, ύψος κατώτερου δημοσίου υπαλλήλου. Όσοπου ν' ανέβει ο Μεμάς, η Βαρβάρα ψάχνει κάπου πρόχειρα και του βρίσκει τα κλειδιά του).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το πήρες το πιστοποιητικό; Τα κλειδιά σου.

ΜΕΜΑΣ: Καλά, άσ' τα, δεν πάνε στο διάολο. Άσε με τώρα. Θα στα πω, αφού με βλέπεις. (Ορμάει στο W.C.). Πού ήτανε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Να σερβίρω; Τι πήρες την εφημερίδα μέσα;

ΜΕΜΑΣ: (Από μέσα). Σέρβιρε. (Μικρή παύση). Τι έχει;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αυτό που 'μεινε χθες. Θα κόψω και λίγο λάχανο.

(Πάει να σερβίρει, η Γριά τρώει. Η Γριά κάνει να βάλει το δίσκο δίπλα. Ακούγεται θόρυβος, φεύγει η ρόδα της αναπηρικής).

ΓΡΙΑ: Άγιε Πατάπε! Βαρβάρα... Βαρβάρα... έλα δω μια στιγμή, έφυγε πάλι. (Η Γριά έχει μπατάρει και κρατιέται στην πολυθρόνα). Βαρβάρα... Μεμά... βρε σεις δεν ονομάζετε Θεό; (Η Βαρβάρα τρέχει προς τη Γριά και ο Μεμάς με τα σώβρακα, σχεδόν να κουμπώνεται).

ΜΕΜΑΣ: Ούτε να χέσουμε σ' αυτό το σπίτι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πώς έφυγε; Αφού το... εχθές την έφτιαξε...

ΓΡΙΑ: Εγώ δεν κουνήθηκα καθόλου. Το πόδι μου πήγα ν' αλάζω, τίποτ' άλλο.

ΜΕΜΑΣ: Πάλι γαμώ την μπανακόλαση εδώ μέσα; Ε! δεν μπορώ, τρεις φορές την έφτιαξα, δεν γίνεται. Θα πάρουμε άλλη, θα δούμε. Πόσο θα δώσουμε... Θα την βάλω τώρα έτσι, ώσπου να... Έχει κάτι εκεί στην... Πατησίων με λεβιέδες. Αυτή είναι αρχαία. (Προσπαθεί να βάλει τη ρόδα, η Γριά προσπαθεί να δει τι κάνει ο Μεμάς). Κάνεις έτσι το μοχλό και γίνεται κρεβάτι. Τι κουνιόσαι τώρα; Κοιτάς, τι κοιτάς; Κάνε έτσι κι έχεις ρίζει το βάρος σου... Κοίτα την ξεφτίλα τώρα, κοίτα, μπες, μωρή, να μην σου αλλάζω τα πετρέλαια.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τράβα την πιο αριστερά. Κάν' την έτσι, έτσι κάν' την. Μέσα, έξω.

ΜΕΜΑΣ: Εξυπνάδες, αφού είναι φαγωμένος ο άξονας, δεν το βλέπεις; Μην κουνιόσαι, βρε χριστιανή μου, και συ. Όποτε πάω μέσα, βάλε, ρε παιδί μου, κάνα ρολό. Κάθε φορά βρισκόμαστε προ απροόπτου. Θα την αλλάξουμε, δεν κάνει. (Παλεύει τη ρόδα με δυσκολία). Σήκωσε λίγο τη μαμά. (Τραβάζει την πολυθρόνα και μαζί και η Γριά, η Βαρβάρα την σηκώνει απ' τις μασχάλες).

ΓΡΙΑ: Σιγά, βρε, θα με ξεμασχαλιάσεις, τι κάνεις;

ΜΕΜΑΣ: Έλα, μπήκε, το διάολο, κάτσε κει τώρα.

ΓΡΙΑ: Όλα τα καταφέρνεις. Θα 'σουνα σήμερα εσύ! (Κουνάει το χέρι της).

MEMΑΣ: Τι κουνιόσαι τώρα, για να ξαναβγεί;

ΓΡΙΑ: Μόλις γίνω καλά να την πετάξουμε, να τη δώσουμε. Δεν μπορώ να κουνηθώ, έχω μουδιάσει ολόκληρη. Μόλις κάνω ότι...

MEMΑΣ: Θέλει αλλαγή ο άζονας, ο μπίρος. Το 'χω παρατηρήσει, όποτε πάω στην υπηρεσία, τότε φεύγει ο μπίρος.

ΓΡΙΑ: Να πας νωρίς, να τον πετύχεις.

MEMΑΣ: Εντάξει, εντάξει, άσ' τη τώρα έτσι και βλέπουμε.

Μόλις πέσουν τίποτα λεφτά θα δούμε. (Ξαναμπαίνει στο W.C.).

ΓΡΙΑ: Βαρβάρη!! (Η Βαρβάρη είναι στην κουζίνα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Φάγατε;

ΓΡΙΑ: Τι 'θελα τώρα, κάτι ήθελα.

(Η Βαρβάρη ξαναπάει στην κουζίνα, από το W.C. ακούγεται το ξεφύλλισμα της εφημερίδας).

MEMΑΣ: Το κεφαλάκι, άσ' το για αύριο. (Παύση, καζανάκι, βγαίνει). Βάλε ένα ρολό μέσα. Τώρα θέλουνε άλλα. Το χαρτί που βαφτίστηκε, θέλουνε. Χάθηκε, τους λέω, τότε με τους βομβαρδισμούς. Να βράσει καλά, ε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Την άλλη φορά με κοίταζε μέσα απ' τους αφρούς, Ψωμί; Το θυμήθηκες;

MEMΑΣ: Έχω μυαλό, νομίζεις; (Στη μάνα του). Τι γίνεται; Πότε γεννήθηκες, θυμάσαι; (Η Γριά δεν μιλάει, μούτρα). Τι έχει πάλι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τα γνωστά.

MEMΑΣ: Για το σπίτι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Διάφορα, όλα μαζί.

MEMΑΣ: Μην της μιλάς, άσ' τηνε θα δούμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πήρες τις αναλύσεις;

MEMΑΣ: Πού να προλάβω; Έμπλεξα μ' ένα καθίκι εκεί στο... (Βγάζει ένα πακέτο χαρτιά). Τζάμπα τα τρεχάματα. Άχρηστα είναι. Θα τα ξαναβγάλουμε, λέει. Δίνω την ταυτότητά

μου στον υπάλληλο και μου λέει: Έχετε κανένα άλλο χαρτί που να λέει ότι εσείς είσαστε εσείς; Έχω και το διαβατήριο μου, του λέω. Τίποτ' άλλο, μου λέει. Εξέρετε κανένα που να σας ξέρει; Η μάνα μου, του λέω. Εδώ είναι υπηρεσία κύριε, δεν είναι παιζε, γέλασε. Να τραβήξεις μια, να του βγάλεις και τ' άλλο μάτι. (Η γυναίκα σερβίρει). Μη βάλεις πολύ, έφαγα ένα σουβλάκι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άσ' τα τώρα, τι βουτάς τα χέρια σου μέσα; Τώρα δηλαδή τίποτα;

MEMΑΣ: Να δούμε... Πώς θα της το πούμε, αυτό είναι... Δεν πρέπει να καταλάβει ότι την βάζουμε σε ιδρυμα. Αυτό που ειπες για την πανσιόν, ότι για δέκα μέρες...

ΓΡΙΑ: Έλα, πάρ' τα, φέρε και μια πετσέτα, όπως έρχεσαι.

MEMΑΣ: Πέρασα κι απ' το Μοσχάτο. Είναι το μόνο που 'χει συμβληθεί με των εμπόρων. (Σιγά). Μου λέει εκεί ο... που ήτανε κει μέσα... Εάπλα είναι ή όρθια; Καθιστή, του λέω. Περπατάει; Γιατί αν είναι ξάπλα, πάμε σ' άλλες τιμές. Αλλάζει το πράμα. Μου 'δωσε ένα χαρτί, δεν ήτανε η ίδια, να το συμπληρώσω. Του 'πα θα τον πάρω τηλεφωνο.

ΓΡΙΑ: Μερά! Βρε συ! Έλα ν' ακούσεις τα σχολιανά σου.

MEMΑΣ: Δεν του 'πα ότι κατουριέται και τέτοια, σεντόνια, αλλάγματα, άλλες τιμές. Πού θα βγούμε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πώς είναι μέσα; Έχει έτσι... είναι ζεστά;

MEMΑΣ: Α, καλά είναι. Θα 'χει και παρέα εκεί μέσα. (Βγάζει κάτι προσιπέκτους κι ένα χαρτί).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αυτός σου το 'δωσε; Ο... πώς τον λένε.

ΓΡΙΑ: Μερά, Βαρβάρη (Η Βαρβάρη πάει τα μαζεύει και της δίνει χαρτοπετσέτα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Εντάξει; (Φεύγει).

ΓΡΙΑ: Δεν τρωγότανε.

MEMΑΣ: (Διαβάζει). Κυρία Λουκία, το «ΜΠΟΕΜ», έτος ιδρύσεως 1962. Ήτανε στο Τορόντο αυτή. Τα 'πασε και γύρισε. Έχει αλυσίδα απ' αυτά. Εδώ, όπως πάμε για τα Πατή-

σια, ένα μεγάλο κτύριο, το ξέρεις; Κλωναρδου, στην Καλιθέα άλλο, απέναντι απ' το Καινεργοστάσιο Κολοκυνθούς χτίζει τώρα ένα τριώροφο. Σάουνες, λέει, μέσα, μαλάξιες, διαθερμί... διαθερμίες, πώς τα λεν' αυτά... (Διαβάζει). Τιμές λογικές, εδώ έχει και τις τιμές. Πρώτον, αν ο πελάτης είναι όρθιος, δικαιούται τέσσερα γεύματα ημερησίως, αλλαγή σεντονιών ανά δεκανθήμερον, δραχμές επτά χιλιάδες, μάλιστα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είναι λίγο αλμυρά.

ΜΕΜΑΣ: Έχει πολλά εδώ. Εάν ο πελάτης είναι κατάκοιτος, εννοεί ξάπλα. (Διαβάζει μουρμουριστά). Δραχμές εννιά χιλιάδες.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πού θα βγούνε αυτά;

ΜΕΜΑΣ: Ας τη βάλουμε τώρα εκεί και μετά τα βρίσκουμε. Καλά είναι σαν πρώτη... Με τις βεράντες της... είναι ωραία εκεί.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κι αυτή θα ηρεμήσει, και μεις θα...

ΓΡΙΑ: Μερά...

ΜΕΜΑΣ: Μερά και Μερά. Τι θέλεις απ' τον Μερά; Ας' τον ήσυχο τον Μερά.

ΓΡΙΑ: Δεν μου λες, κύριε... Βαρβάρα... Βαρβάρα... (Έρχεται η Βαρβάρα, στον άνδρα). Εγώ τι 'μαι εδώ μέσα, μπορείς να μου το εξηγήσεις;

ΜΕΜΑΣ: Τι έγινε πάλι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Απ' το πρωί, όλα σας φταίνε.

ΓΡΙΑ: Εσύ να κάνεις τη δουλειά σου, σου έδωσα ένα λεβέντη ίσαμε και πάνω και δεν το αντελήφτηκες. Εσύ... (Το δάκτυλο στο στόμα). Μόκο. Τον πατέρα σου, τον θυμάσαι;

ΜΕΜΑΣ: Τι θέλεις;

ΓΡΙΑ: Βρε, τον θυμάσαι τον πατέρα σου;

ΜΕΜΑΣ: Λέγε, βρε μαμά.

ΓΡΙΑ: Όταν αγόρασε τον τάφο στο Τρίτο, τι έλεγε; Θυμάσαι μήπως;

ΜΕΜΑΣ: Πολλά έλεγε. Εξέρω εγώ τι έλεγε; Πού να θυμάμαι; Ότι στο Πρώτο είναι όλοι στριμωγμένοι; Ενώ εμείς έχουμε άπλα κι αυτά;

ΓΡΙΑ: Όχι, όχι, εκτός απ' αυτά. Είχε κάτι άλλο που το 'λεγε συχνά.

ΜΕΜΑΣ: Ότι αγοράζοντας γη, δεν χάνεις ποτέ;

ΓΡΙΑ: Πόσο έχουνε στο δεκατρία, παρακαλώ; Πες της γιατί εμένα νομίζει ότι... Άντε να πάρει τώρα από κει! Φωτιά και λάβρα τα πήγανε από κει. Δεν τον νοίκιαζα τουλάχιστον θα μου 'δινε το κατιτί μου.

ΜΕΜΑΣ: Η αλήθεια είναι ότι δεν πλησιάζονται τώρα. Πάει πέταξε το πουλάκι. Η εποχή που ξεκίναγες με ένα πεντακοσάρικο κι ήξερες ότι θα βρεις μνήμα, δεν ξαναγυρίζει. Θάψανε κάποιον υποουργό εκεί στο δεκατρία και 'πεσε πολύ χρήμα. Φαπ, φαπ, φαπ, για πότε άλλαξε το τοπίο... παγκάκια, πλατεϊτσες, φυτέματα, άλλο πράμα από κει, μικροδάφνες... (Υψώνει το χέρι του). Να, οι μικροδάφνες... Όλ' η αφρόκρεμα εκεί μέσα είναι χωμένη. Μαλακό χώμα, ωραίο. Κόκκινο, κόκκινο, κεχρημπάρι.

ΓΡΙΑ: Αφρός, φαρίνα...

ΜΕΜΑΣ: Κάνεις έτσι μια βόλτα κι ανασαίνεις πράσινο. Φχαριστίσαι να περπατάς. Ιλίθια πεδία, Βαρβάρα μου, ε; όχι αστεία. Έχεις πάει τελευταία;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Όχι.

ΜΕΜΑΣ: Εφάμιλλον του Βασιλικού Κήπου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Όταν έχεις ρεπό, να με πάρεις καριά Κυριακή να ξεοκάσω. Να 'ρθει η Μπέμα...

ΜΕΜΑΣ: Μου 'λεγε ο φύλακας, για να πάρει τη θεσάρα αυτή, φίλησε κατουρημένες ποδιές. Άμα δεν γλείψεις, δεν γίνονται τίποτα, μου λέει. Καλά, ρώτα και μένα τι βλέπουν τα μάτια μου στην Υψηροσία. Ωραίο τμήμα, Βαρβάρα. Έχει ένα άνοιγμα από κει, ε; Άλλος Θεός. Να 'χεις λεφτά να τα επενδύσεις. Αυτό μάλιστα, να πάρεις ένα κομμάτι, έτσι μπόλικο, μπόλικο και να το 'χεις.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι τα θέλεις τα πολλά;

ΜΕΜΑΣ: Μωρέ, μου δίνεις εμένα φιλικόν οξύ; Και σου λέω τι θα το κάνω. Θα κόβουμε και θα πουλάμε, τι είναι αυτοί που πουλάνε στο Σταυρό και Γέρακα, πιο μπάνικοι από 'μας;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Οι επιχειρήσεις θέλουνε κεφάλαιο, να τα 'χεις... (Χτυπάει με την παλάμη την τσέπη της).

ΓΡΙΑ: Αν είχε ο συχωρεμένος... (Κάνει νόημα στο μυαλό). Σήμερα, το μισό νεκροταφείο θα 'τανε δικό μας. Μάλιστα. Πάρε, βρε, κάμποσο, του 'λεγα, τότε που του το δίνανε τζάμπα, τζάμπα, τίποτα! Ε! παιδιά μεγαλώνουμε, βρε, πού μυαλό; Στρέγματα ολόκληρα, κυπαρίσσια, δένδρα. Μέχρι ελιές είχε. Να! Κάτι θρούμπες. (Δείχνει το μισό δείκτη). Πήραμε, πήραμε, βράχια θ' αγοράσουμε; Φτάνει αυτό, φτάνει, υπερυψούται...

ΜΕΜΑΣ: Σήμερα θα 'μαστε παραπάνω από κύριοι. Δεν θα κρεμόμασταν από το εφάπαξ, κατάλαβες; Ωσπου να τα πάρεις στα χέρια σου αυτά! Χέσε, Μάη, να φας τριφύλλι. Αυτό μου 'χει δώσει τα χέρια. Θα στον είχα κάνει τον Γεωργίου, όχι κάθε φορά που του θυμίζω ότι του χρωστάω ένα μάθημα. Αν δω ότι συνεχίζει, θα βάλω τον Σωτηράκη να του τις βρέξει. Θα στον ταχτοποιήσει δεόντως ο Σωτηράκης. Βλέπεις, το εφάπαξ μ' έχει μπλοκάρει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είσαι και συ νευρικός, δεν μπορείς να τα συγκρατήσεις.

ΜΕΜΑΣ: Σκουμπρί, αυτός μ' έβγαλε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μεμά, καμάρι, σε λέει αυτός.

ΜΕΜΑΣ: Καμάρι με φώναζε ο Βασιλείου, έφυγε αυτός... φέρανε το τσογλάνι. Έλα δω, ρε, του λέω εχτές. Εμένα, κύριε Αντωνίου; Ναι, ρε, εσένα. Τον είχε στείλει ο τμηματάρχη για τυρόπιτες. Την ίδια ηλικία νομίζεις ότι έχουμε; Κάτσε φρόνιμα, ρε, του λέω, γιατί θα 'χουμε αλλαξοβασιλίκια δω μέσα. Ο Σχινέζος με τον Μάνεση τον βάζουμε, για να σπάνε πλάκα. Μα ποιος σας πείραξε, κύριε Αντωνίου, στο πρόσωπο σας βλέπω τον παπού μου... Φύγε, να μη σου... μαλ-

λούρα. Φοράτε τις καρπάνες και καταλαμβάνετε θέσεις. Την άλλη φορά μπήκε μέσα ο προϊστάμενος και ήτανε χυμένος σαν Αμερικάνος. Σήκω πάνω, ρε, του λέω, κατέβασε τα πόδια σου από το τραπέζακι. Κατάλαβες; Κάπου ακουμπάει ο κύριος. Ένας Μπαϊρακτάρης δεν μπορεί να πεταχτεί μπροστά;

ΓΡΙΑ: Εμένα δεν μ' ακούς. Τα βερεσέδια σε πνίζανε. Αν δεν παίρναμε το ψυγείο...

ΜΕΜΑΣ: Άσε, ρε μαμά, τι τρώγεται τώρα με το ψυγείο; Άμα θα σταυρώσουμε καμιά δεκάρα, θα πάρεις και συ τα δικά σου. Κάνε και συ τέλος πάντων μια αβαρία. Δεν βλέπεις που στενευόμαστε; Ορίστε. (Παίρνει την απόδειξη που είναι κρεμασμένη σ' ένα μέρος του τσίχου). Χίλιες πεντακόσιες κοινόχρηστα. (Κοιτάζει το ρολόι του). Κι έχουμε οκτώ του μηνός ακόμα, κατάλαβες; Πού στο διάολο θα τα βρούμε τώρα αυτά; Κοντεύουν να μας φάνε αρκούδες εδώ μέσα. Μας έχει ξυλιάσει ο φασίστας. Άντε να γεννήσει η γυναίκα του μπας και τ' ανάψει καμιά στάλα. Έλεγε στο καθαριστήριο ότι δεν μας τ' ανάβει για να μην πέσουμε σε νάρκη, σε μαλθακότητα. Από τη Γερμανία που 'τανε, από κει τα ξεσάκωσε αυτά τα κόλπα. (Ανοίγει την πόρτα). Εδώ, κύριε, είναι Ελλάδα, δεν είναι Ντιτολάντ, έχουμε τα συστήματά μας. (Κλείνει την πόρτα). Κατάλαβες; Τον αλήτη, μας θείλει ντούρους, λέει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Γιατί δεν κατέβηκες στη συνέλευση, όταν σου βεράγανε από κάτω;

ΜΕΜΑΣ: Τρεις κι ο κούκος θα 'μασταν πάλι, ποιος πατάει, πατάει κανείς; Α, να χαθούνε. Την άλλη φορά χτύπαγα τις πόρτες, δεν βαριόσαι; Κύριε Δεμήρη, θα κατεβείτε; Δεν μπορώ τώρα, βλέπω τα μπέναντι. Αϊ στο διάολο, ο Βακαλόπουλος τα ίδια. Όλο μεθυσμένος έρχεται στις συνελεύσεις. Την άλλη φορά κρατούσε ένα αβγό, το κοίταζε και γέλαγε. Άντε να βρεις άκρη. Εμείς έτσι κι αλλιώς το Πάσχα θα 'μαστε στο δικό μας.

ΓΡΙΑ: Απ' τον Καϊάφα στον αυτόν μας πάει. Θα σηκωθώ και θα πάω να του τα κάνω... Η μάχη του Μάρτη θα γίνει.

- ΒΑΡΒΑΡΑ: Λες να κλείσανε; Κατεβαίνω, θέλεις τίποτα;
- ΜΕΜΑΣ: Πλήρωσε και την εφημερίδα στον κυρ Νίκο. (Βγαίνει η Βαρβάρα).
- ΓΡΙΑ: Τσ, τσ, τσ, πού τη βρήκες, βρε παιδί μου;
- ΜΕΜΑΣ: Τόσα χρόνια, ρε μαμά, σταμάτα πια.
- ΓΡΙΑ: Κανόνισε την πορεία σου.
- ΜΕΜΑΣ: Τι σε πειράζει;
- ΓΡΙΑ: Αλλιώς σε είχα εγώ. Με τα σιδερωμένα σου, με τα καθαρά σου... Αυτή εδώ... Τον λεκέ στο σώβρακό σου ακόμα να τον βγάλει.
- ΜΕΜΑΣ: (Δείχνει τα σιδερωμένα). Αυτά τι είναι;
- ΓΡΙΑ: Πώς καταντήσανε του βασιλιά τα εγγόνια; Ανθό σε είχα.
- ΜΕΜΑΣ: Καλά είραστε. Την γκρίνια σου να μην είχαμε, θα 'μασταν πιο...
- ΓΡΙΑ: Το ξεχνάω αυτό που μας έκανε; Όσο έχει το μάτι μου νερό, θα το λέω. Ρεζίλι των σκυλιώνε γενήκαμε. Ναι... ο πατέρας σου μ' αυτόν τον καημό έφυγε.
- ΜΕΜΑΣ: Πάλι τα ίδια; Αφού σου λέει ότι πέθανε ο άνθρωπος, πώς ήθελες να 'ρθει;
- ΓΡΙΑ: Στο γάμο μας θα σου 'χω και μια έκπληξη, ένα βουλευτή. (Κλείνει τον αγκώνα της). Να, από δω. Όσο είδες εσύ βουλευτή, τον είδαμε και μεις. Σου 'φαγε καλά καλά τις σπουδές σου, δεν την άφηνες στον μαστιχά; Τι την ήθελες; Καλά την μανουβράριζε ο Χιώτης. Ούτε σεντόνια κόκκινα είδαμε, ούτε τίποτα, τίποτα. Χάθηκε ο κόσμος να βρεις και συ, μια, να την πρωτοκουτουπώσεις; Προλάβανε βλέπεις τα σαΐνια. Τσακ, τσακ, πάρ' την, Μερά. (Χειρονομία με το δάκτυλο).
- ΜΕΜΑΣ: Τι σημασία έχει;
- ΓΡΙΑ: Έχει, έχει, πώς δεν έχει; Άλλο να πάρεις τον αφρό... κι άλλο το δουλεμένο πράμα. Την ήθελες; Κράτα την μισότριβη... Δεν τον άκουσες τον Σωτηράκη, βιαζόσουν. (Μικρή

- παύση). Ήθελες να το 'χεις πρόχειρο... Την τρίβουμε τώρα στην κασίδα μας... μάλιστα...
- ΜΕΜΑΣ: Η Βαρβάρα είναι εντάξει.
- ΓΡΙΑ: Εντάξει, εντάξει, αλλά τα σεντόνια λευκά, ολόλευκα. Ο πατέρας σου πήγε να σκάσει, τα 'ψαχνε ο καημένος, μπας και βρει κάνα σημάδι, κάνα λεκέ!
- ΜΕΜΑΣ: Τώρα αλλάζανε τα πράγματα, δεν είναι... Πάνε τώρα αυτά.
- ΓΡΙΑ: Ούτε παιδιά ούτε... στέρφα είναι; Να μας το πει, να το ξέρουμε επιτέλους... αμάν πια, τι μας το κρατάει μυστικό; Δεν θέλει να σκλαβωθεί κι όλα τούτα. Την κουτουπώνεις, την κουτουπώνεις και δεν λέει να φουσκώσει. Είναι ζωή αυτή;
- ΜΕΜΑΣ: Τώρα με τη θεραπεία, είπε ο Ρούκουνας...
- ΓΡΙΑ: Και να πιάσει, τι νομίζεις πώς θα σου βγάλει; Κάνα κορίτσι θα μας βγάλει και μετά τρέχα-γύρευε. Εμείς, κύριε, το ξέρεις ότι στο σόι μας... ούτε ο πατέρας σου ούτε κανένας δεν μας είχε συνηθίσει σ' αυτά, α...
- ΜΕΜΑΣ: Άμα είναι να γίνει το κακό...
- ΓΡΙΑ: Μας την πασάρανε λουκούμι...
- ΜΕΜΑΣ: Ωχ, βρε μαμά...
- ΓΡΙΑ: Καλύτερη ήταν η αδερφή της. Είχε και (χειρονομία) μπεζαχτά...
- ΜΕΜΑΣ: Εγώ πήρα ομορφιά, έτσι είναι.
- ΓΡΙΑ: Μπαγκανότες όμως τίποτα, στεγγνή μας τη στείλανε.
- ΜΕΜΑΣ: Η ομορφιά...
- ΓΡΙΑ: Γιατί άσκημο σ' έβγαλα εσένα; Τρία μέτρα παλικάρι σ' έφτιαξα. Κάνε μια βόλτα στα καταστήματα. Όλοι κοντοί είναι σήμερα. Η ορθοστασιά σου κάνει εντύπωση. Όλοι το λένε. Μωρέ, δεν θα την έπαιρνες εσύ, αλλά σας τσάκωσε ο αδελφός της, τι να σου κάνω.
- ΜΕΜΑΣ: Καλά τώρα...

ΓΡΙΑ: Έτρεξες με τις ορτανοσίες στ' αδελφία της μπας και το χάσεις. Ο Σωτηράκης... δεν τον άκουγες τον Σωτηράκη... η αδερφή της ήταν πιο... είδες ότι υπάρχει και δεύτερη. Τι κολλάς στην πρώτη, μωρέ; Η Χρύσα ήτανε, φύσαγε η Χρύσα, με τα βελούδα της, με τις μπότες της, είχε και τον τρόπο της. *(Κάνει νόημα για χρήματα)*. Ξέρεις τι βγάζουν οι κορδελιάστρες, σήμερα; Μηχανή δικιά της, όλα δικά της, κι ο πάγκος δικός της ήτανε. Άσε που είχε και ανθρωπόπητα.

ΜΕΜΑΣ: Καλή ήτανε, δεν λέω... αλλά... το πόδι της κάπως το πήγαινε...

ΓΡΙΑ: Τουλάχιστον να γλίτωνες το νοίκι σου! Να μην έχεις τον άλλον να σου βαράει την πόρτα. *(Ο Μεμάς βγάζει απ' 'βαλες τον κηφήνα στο σπίτι)*.

ΜΕΜΑΣ: *(Διαβάζει το κουτί)*. Αυτά τα υποθέτα θα τα βάζεις έ-να κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσεις.

ΓΡΙΑ: Βρε, άντε από δω, πρόστυχε, μ' αυτά που βγάλατε... Γι' αυτό μας στέλνει ο Θεός τις πλημμύρες. Εμείς στα χρόνια μας... Είμαι κόρη παπά εγώ, δεν είμαι... Έλα, ξύσε με, εδώ που σου λέω. Ακούς εκεί...

ΜΕΜΑΣ: Έχουν λεφτά αυτά...

ΓΡΙΑ: Δεν ξέρω τι... Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά, ξύσε που σου λέω.

ΜΕΜΑΣ: Εδώ; Πού; *(Την ξύνει στην πλάτη)*. Κουρευτήκες;

ΓΡΙΑ: Βάλ' το χέρι σου από μέσα, πιο κάτω. Η Βαρβάρα τα... έ-τσι λίγο...

ΜΕΜΑΣ: Εδώ;

ΓΡΙΑ: Πιο εκεί λίγο... όχι... ναι... λίγο πιο εκεί.

ΜΕΜΑΣ: *(Ξύνει)*. Καλά είναι δω;

ΓΡΙΑ: Πιο πάνω κορμάτι.

ΜΕΜΑΣ: Ε! λέγε, πού ακριβώς θέλεις;

ΓΡΙΑ: Ξύνε πάνω-κάτω και θα σου πω. Εκεί, εκεί. Αχ, αχ, εκεί,

λεβέντη μου, εκεί, εκεί. Φάτο, φάτο... Ααχ, δώσ' του, δώσ' του, ααχ, μόνο με σένα φχαριστιέμαι ξύσιμο. Μελέτη μου.

ΜΕΜΑΣ: Πώς είπες;

ΓΡΙΑ: Μελέτη, τι είπα; Ήμαρτον, Κύριε, και θαυμαστά τα έρωγα σου, άκου Μελέτη. Πώς μου 'ρθε αυτό στο στήμα; τσ, τσ, κοίτα να δεις τώρα; Άγιε Πατάπε. *(Τον σταυρώνει)*.

ΜΕΜΑΣ: Ίσως επειδή τον συζητάγαμε προχθές.

ΓΡΙΑ: Άκου, Μελέτη... Να προσέχεις τ' αυτοκίνητα, ακούς;

ΜΕΜΑΣ: Η Βαρβάρα μου 'πε ότι τον είδες, λέει, στον ύπνο σου.

ΓΡΙΑ: Γι' αυτό σου λέω να προσέχεις, εκεί στο γραφείο μ' αυτόν τον... πώς τον λένε... Μη σας τρέχουμε στα τιμήματα.

ΜΕΜΑΣ: *(Μειράει τα δάκτυλά του)*. Οκτώ, εννέα, δέκα, έντεκα, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσερα, έξι μέρες... Σ' έξι μέρες αν δεν πάμε να πληρώσουμε, μας πετάνε τα κόκαλα έξω.

ΓΡΙΑ: Εγώ... κάνε κουμάντο εσύ, δεν υπάρχουν, μην περιμένεις από μένα, δανείσου, δεν ξέρω τι θα κάνεις, αλλά εγώ δεν έχω. Να πας να πάρεις παράτα. Αδελφός σου ήτανε.

ΜΕΜΑΣ: Τι λες τώρα; Δεν είναι... τι το πέρασες; Δ.Ε.Η.; Δεν σου δίνουν παράτα. Σου πετάνε το κασονάκι στη βροχή και τρέχα-γύρευε μετά. *(Παύση)*. Πώς τον είδες;

ΓΡΙΑ: Στητό, ολοζώντανος, όπως ο Άγιος Πατάπος. Στο λέω και... την πέτσα μου κοίτα. Αφού νομίζω πως είναι μες στο δωμάτιο ακόμα, τόσο πολύ...

ΜΕΜΑΣ: Ένα ευχέλαιο να κάνουμε.

ΓΡΙΑ: Δεν θυμάμαι πώς ήρθε. Προχτές τον είδα, όχι εχτές. Θυμάσαι που σου 'λεγα ότι μας ξεχασε και δεν ξανάρθε στα ονειρατά μου; Ε! από τότε που μας έφυγε, μια φορά τον είδα στα σαράντα του. Ήρθε, λέει, για δανεικά, μετά δεν ξαναφάνηκε.

ΜΕΜΑΣ: Τώρα που μου το λες λοιπόν και 'γώ τον είδα την περασμένη βδομάδα. Πώς τον είδα; Ήτανε, λέει... πούλαγε μαξιλάρια έξω απ' τον Παναθηναϊκό, λέει...

ΓΡΙΑ: Ήτανε με άλλον ένα, καλό παιδί, μου λέει, μάνα, έχουμε κάνει μαζί στου Συγγρού. Μετά δεν μπορώ να θυμηθώ, τώρα... Ήμαστε, λέει, στο σπίτι στα Τρίκαλα και μου 'κοβε η Βαρβάρα τους κάλους. Κάνω έτσι, και τι βλέπω, τον Μελέτη ακουμπημένο στο συρματοπλεγμα. Αυτό που φτιάξατε μαζί. Τον βλέπω που λες, έτσι αδύνατος, αδύνατος όπως ήτανε και κρατούσε ένα φουλάρι, λέει. Τώρα φουλάρι ήταν αυτό, θα σε γελάσω. Προσπαθούσε κάτι να μου πουλήσει, λέει, κάτι άλλα, κάτι άλλα, μετά ήρθε ο ράφτης, του 'ραψε, πράγματα αλλόκοτα, τι να πεις... Μελέτη μου, του λέω, γιατί δεν έρχεσαι πιο τακτικά; Δεν ξέρω τι έχεις με τον Σωτηράκη, αλλά με μένα, έχεις κανένα παράπονο από μένα;

ΜΕΜΑΣ: Πώς ήτανε το ύφος του;

ΓΡΙΑ: Το ξέρεις το ύφος του. Αν έχεις τίποτα, να μου το πεις τώρα, δεν θέλω να στεναχωριέσαι, του λέω. Με κοιτάζε, με κοιτάζε, χωρίς να μιλάει ε! τίποτα.

ΜΕΜΑΣ: Καλό είναι αυτό!

ΓΡΙΑ: Και τα σαράντα σου έκανα... (Αρχίζει να κλαίει) ...και τον τάφο σου τον περιποιήθηκα απ' το βαλάντιό μου, και χαλικάκι πράσινο στον έστρωσα, γιατί λοιπόν, ε! Μετά ήρθε... ήρθε στην πόρτα, λέει. Δεν είχαμε πόρτα, έβαλε το δάχτυλο στο στόμα του και το δάγκωσε στην άκρη, έτσι. Προσπαθούσε κάτι να μου πει, λέει, και δεν μπορούσε. Λέγε, του λέω, λέγε, δεν περνάς καλά εκεί που είσαι; Θέλεις να βάλουμε κανένα μέσον. Μήπως θέλεις δανεικά; Κι όπως με κοιτάζε με παράπονο, μου λέει. Μάνα, είμαι άρρωστος. (Κλαίει). Τι έχεις, σταυρατέ μου, τον ρώτησα. Μου 'λεγε, μου 'λεγε κει, δεν καταλάβαινα τίποτα, τίποτα... Τι έλεγε, ούτε θυμάμαι... Θα πάρουμε την Πόλη...; την Μπούλη...; Τζινάβια, τζινάβια... Στον ύπνο μου τώρα αυτά, πού να... ανακατωμένα. Δεν θυμάμαι, έλεγε διάφορα... Μελέτη μου, δεν ξέρω, του λέω, και ξαφνικά αγρίεψε, λέει, και φώναζε. Μπερντέ, μαμά, μπερντέ, φώναζε. (Κλαίει πάλι). Αυτό το θυμάμαι καλά. Μετά κάτι για τη Μαρία, έλεγε. Τι κάνει η Μαρία; Του είπα ότι τη Μαρία τη χειρουργήσανε, της βγά-

λαμε τη μήτρα. Κούνησε το κεφάλι του και μου λέει, σαχλαμάρες.

ΜΕΜΑΣ: (Αγριεύει). Σου μίλησε έτσι;

ΓΡΙΑ: Μετά του 'πα για σένα, ότι έπιασες ένα εντεκάρη και έππε τη λέξη που συνήθιζε να λέει.

ΜΕΜΑΣ: Είπε στο παπάρι του;

ΓΡΙΑ: Μετά, λέει, έκανε μια βόλτα στον κήπο με τον άλλο που μιλούσε κι αυτός τα ξένα. Ύστερα (κουδούνι), ύστερα έτσι... (Ο Μεμάς ανοίγει την πόρτα).

ΦΩΝΗ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ: (Κάτι λέει δεν καταλαβαίνουμε, πιάνουμε μόνο). Δώστε μια βοήθεια, μέρες που 'ρχονται.

ΜΕΜΑΣ: Άσε μας, κοπέλα μου. Δεν πας να βρεις καμιά δουλειά να δουλέψεις. (Κλείνει την πόρτα). Μάθατε τώρα... Τις προάλλες μπήκε μια τέτοια και πήρε από μια γριά είκοσι χιλιάδες. Τα βάζω στο σεντόνι, τα 'βγάζω απ' το σεντόνι. Πάνε τα λεφτά. Είχανε καρφώσει το γιο της, λέει, και δεν έβρισκε δουλειά. Πάνε τα χιλιάδικα, πετάζανε.

ΓΡΙΑ: Πήγαινε με να ξαπλώσω.

ΜΕΜΑΣ: (Την βοηθάει. Παίρνει το καρτοσάκι προς το δωμάτιό της). Αύριο το πρωί να ξανακατουρήσεις, γιατί αυτά, λέει... (Ακούγονται διάφορα κουδούνια από δίπλα). Ορίστε, βάραι τα κουδούνια, τώρα. (Αφήνει τη Γριά στη μέση, ανοίγει την πόρτα). Δεν είναι κανείς μέσα. Άντε, φύγε από κει, φύγε να μη φωνάξω το Εκατό και σε πάρουν μέσα.

ΓΡΙΑ: Τον Καραπάνο να φωνάξεις. (Πλάτη προς το κοινό).

ΦΩΝΗ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ: Γιατί καλέ, κύριε, τι σας έκανα; Είμαστε εφταμελής οικογένεια.

ΜΕΜΑΣ: Μην ξαναπατήσεις, γιατί θα σου σπάσω το καδράκι που κρατάς στο κεφάλι. Να πας να δουλέψεις, κοπέλα μου, ανάπηρη είσαι; Μια χαρά κορίτσι είσαι, εγώ στην ηλικία σου...

ΓΡΙΑ: Μερμά...

ΜΕΜΑΣ: (Με νόημα). Έλα δω, έλα που σου λέω.

ΓΡΙΑ: Τι κάνεις τώρα στην πόρτα; (Η Γύφτισσα φεύγει γρήγορα, ακούμε τα βήματά της, κλείνει την πόρτα, ο Μεμάς κοιτάζεται στον καθρέφτη).

ΜΕΜΑΣ: Τα βάζω στο σαλόνι, τα βγάζω απ' το σεντόνι. Πάνε αυτά. (Την πάει μέσα το δωμάτιο. Μετά από λίγο, θυροτηλέφωνο. Στο θυροτηλέφωνο). Ποιος είναι;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σωτηράκης.

ΜΕΜΑΣ: Εμπρός...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σωτηράκης. Εγώ είμαι, Μεμά.

ΜΕΜΑΣ: Σπρώχ' τη λίγο.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Καλώς, εντάξει, να 'μαι.

ΜΕΜΑΣ: (Τον περιμένει στην πόρτα).

(Ο Σωτηράκης μπαίνει. Είναι ο πρώτος γιος της κυρά Φώτως, γύρω στα πενήντα. Έχει το χαρακτήρα που έχουν τα παπαγαλάκια, κουτσαβάκι, στυφός, καχύποπος και τσαμπουκάκος, αστείος αλλά και επικίνδυνος. Είναι κοντός, λυμφατικός, με στήθος περιστεριού, έχει κεφάλι καθισμένο στους ώμους και φοράει παλιτό ρεγκλάν. Καπνίζει συνέχεια, αλλά τα κόβει μισαδάκια, γιατί έτσι νομίζει ότι το έχει λυγαστέψει. Έχει μπροστινό χρυσό δόντι, ακριβώς στο μέσο της μασέλας, με το διπλανό κούφιο. Είναι κλασική περίπτωση αγαπητικού, με κοκοράκι που το συντηρεί με μπιριγιόλ. Ψηλό μουστάκι, ποντικοουρά. Φοράει βαρύ δακτυλίδι με πέτρες και άγκυρα. Έχει και νύχι στο μικρό δάχτυλο. Νταραβερίζει και μόνο με γυναίκες που να μπορούν να τον συντηρούν).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Μπαίνει). Τι μανίκι, ρε παιδί μου. Ομόνοια-Κολιάτσου, μια ώρα ναάμε. (Κόβει μαπιές νόημα).

ΜΕΜΑΣ: Πήγε να ξαπλώσει, άσ' τηνε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άρρωστη;

ΜΕΜΑΣ: Είχε μια... Είδε τον Μελέτη στον ύπνο της και ταράχτηκε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Η Βαρβάρα, της έφερα την κολόνια. Τα καρτσόν τα 'δωσε η Μπέμπα. (Βγάζει την κολόνια απ' το παλιό). Αν μου το 'λεγε πιο μπροστά...

ΜΕΜΑΣ: Τώρα θά 'ρθει.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Πάει προς την πόρτα, την ανοίγει λίγο σιγά). Ξέρεις, ε! Στριμωγμένα τα κόλπα. (Ρουφάει το δόντι του).

ΜΕΜΑΣ: Τίποτα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Κάτι υπάρχει στον Πειραιά, ναάμε, αλλά δεν είναι... (Παύση). Το 'χει μυριστεί η γριά;

ΜΕΜΑΣ: Βγάλ' το παλιό. Τότε που σου 'πα να μου φέρεις και μένα ένα... (Ο Σωτηράκης κάθεται). Κάτσε πιο μαλακά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Καλά είμαι δω. Κάνει ένα ψοφόκρου έξω. Όπως ερχόμουνα, γλίστρησα. Τρέχα τώρα καθαριστήρια, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Αυτοί που φέρνουν το πετρέλαιο, το 'χουνε κάνει το πεζοδρόμιο.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μόλις έστριβα, φασι. Πώς δεν έπασα κάνα χέρι. (Δείχνει το πρόσωπό του). Εδώ έχω τίποτα, εδώ. Σαν έτσι, πρησμένο μου φαίνεται.

ΜΕΜΑΣ: Δεν έχει... λίγο κόκκινο είναι.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Κάνω έτσι και πονάω, ναάμε. (Πιάνει το σαγόνι του. Ο Μεμάς του παίρνει το παλιό). Γκαμηλό.

ΜΕΜΑΣ: Ξέρεις και ντύνεσαι, θάζει τώρα αυτό;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Το μόνο παλιό που μου πάει.

ΜΕΜΑΣ: Πήγαννε, να το πάρεις τώρα αυτό. Της Παναγιάς τα μάτια θα 'χει.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Το μογκόμερι του 'δωσα σύνταξη, ε! Δεν άρεσε και στην Μπέμπα, ναάμε. Έχανα, λέει. Δεν βαριέσαι, όλο στο χέρι το κρατούσα.

ΜΕΜΑΣ: Κακά τα ψέματα, στη Βάση είχες ντυθεί. Να 'χα το μυαλό σου!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχει φάει βροχή, αυτό. Εκδρομές, κόλπα, του 'χει τα πρέκια, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Διπλολογαζόμενο, φόδρα κοιτά. Κοίτα φόδρα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σκύλος. Γραμμή κόψε. Όταν το είδα στη Βά-

ση, είπα. Σωτηράκη, θέλω να σε δω να μπαίνεις μέσα σ' αυτή την παρτουδιά, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Εκεί, είχες ευκαιρίες. Τα σαπούνια ακόμα τα 'χουμε, να βρίσκαμε κανένα καπνό. (Καπνίζει πίπα).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Βγάζει μια καρφίτσα, και παλεύει τα δόντια του). Για ρώτα εκεί στο Ταχυδρομείο που είσαι, θέλει κανείς καμιά πολαρδί. Θα την πάρει φτηνά, ναάμε. Αν δεν μ' έκανε τσιμηπιτό, αυτός ο κωλόφαρδος, ο ψηλέας, θα σου 'φερνα κάτι σκαρπίνια πρώτης... Γόντου γιου χαβ, ιδέα, Σωτηράκης; Τι θες, ρε αρχίδι άρρωστο;

ΜΕΜΑΣ: Φτηνά ξεμπερδεψες!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αφού έτρωγε κι ο Αστυνόμος, του 'δινα αβέρτα, πάγκα, ναάμε. Κούτες τα Μάλμπορα σπíti του, κονσέρβες, κόλλα. Μόνο τα κιάλια να βάνεις. (Παύση). Πήγε καρφοτή η δουλειά.

ΜΕΜΑΣ: Τραβάει έγχρωμες;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μμ... Ό,τι θέλεις. Παπάδες βγάζει.

ΜΕΜΑΣ: Είσαι... κάνεις τίποτα τώρα; Τι φτιάχνεις; Στη Βάση ήσουνα στρωμένος;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Βγάζει μια κουτά τοιγάρα, αμερικάνικα). Αυτά για το σπíti, άλλες δύο μείνανε. Νευρική δουλειά, ρε Μεμά, αγχώδη. (Ρουφάει δόντι). Συνέχεια σε υπερένταση, ναάμε. Την άλλη φορά έφευγα και κρεμότανε η μαξιλαροθήκη.

ΜΕΜΑΣ: Αυτός που έλεγε ότι θα σε χώσει στο Πι Εξ, τι έγινε; Έκανες τίποτα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θα τηλεφωνήσει στην Μπέμπα, πολύ φαί, ναάμε. Έτσι και μπεις εκεί μέσα, τελείωσες.

ΜΕΜΑΣ: Εκεί να μπεις, θα σε παραδεχθώ. Με την Μπέμπα τι έγινε; Εντάξει;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ο Σωτηράκης κορδελάκια δεν σηκώνει, ναάμε. Μάζεψε τις ψιλές της και εφτυγραμίστη. Καψούρα η κυρία με το άτομό μου.

ΜΕΜΑΣ: Χρόνια παλεύεις, δεν τη βαρέθηκες;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πολλή μητέρα, πώς να το κάνουμε. Μετά τη λυπήθηκα. Με ξέρεις τώρα εμένα. Έχεις βαρύ χέρι, Σώτο, δεν θα το επαναλάβω. Σώτο, είσαι ο άνδρας της ζωής μου. Φούμαρα, μπαλαμούτι, ναάμε. Άσε που νομίζω ότι είναι και έγκυος. Τα σκάσαμε σήμερα για το κουνέλι.

ΜΕΜΑΣ: Έχεις ευκολία με τις γυναίκες. Και μικρός που ήσουνα, έτσι...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Είπαμε εντάξει και οι ζαλάδες, αλλά όχι να χάνουμε και τη σειρά μας, γιατί σου σκίζω τα βάρδουλα, ναάμε. (Νευριάζει, ξαναβάζει το παλιό). Πώς είναι έτσι εδώ μέσα, ρε παιδί μου, μπροστά καίγεσαι και η πλάτη σου παγώνει. (Το ξεσκονίζει). Ήταν ανάγκη, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Έχεις τίποτα αυτό τον καιρό;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Ρουφάει δόντι). Τώρα είναι να μην δουλεύεις, να 'χεις άδεια, ξέρω 'γώ τις... και να την αράξεις στο χωριό της Μπέμπας. Να ρίχνεις στο τζάκι τα παιδάκια σου και να να τραβάς και τα μανίκια σου, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Ήτανε να πάρω καμιά βδομάδα άνευ αποδοχών. Δεν το βλέπω. Θα γίνουν ανακατατάξεις, λέει. Θα φέρουν ειδικούς απ' την Αμερική να μας δείξουν πώς κολλάνε τα γραμματόσημα. Με τους Σοβιετικούς χάλασε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Το διάβασα κομπίνα η δουλειά, ναάμε. Τα 'κονομάει ο Μπρέζνιεφ, οι άλλοι δεν πα να...

ΜΕΜΑΣ: Με την Καλλιθέα τι έγινε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν του το δώσανε, δεν εκπληροί τα στοιχειώδη, οπότε ναυάγιο, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Αν τη βάλουμε κάπου, θα μπορείς να δίνεις κάνα-δυο χιλιάδες;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Για τη μάνα; Θα σφιχτούμε να τσοντάρουμε, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Γιατί εγώ... Το ξέρεις, όλα...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Παίρνει και απ' τη σύνταξη, δεν παίρνει; Ο Ι.Κ.Α.Σ τι δίνει εφτακοσάρι, οκτακοσάρι, πόσα είναι;

ΜΕΜΑΣ: Στο εμπόριον είναι. Αν φτάσει εκείνη η ώρα, μπορεί να της το πεις εσύ που τα λες... εσένα σ' εκτιμάει, μοιάζεις του πατέρα, είσαι ο μεγαλύτερος, μόνο εσύ μπορείς να την πείσεις.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Να τη βάλουμε κάπου πρόχειρα και μόλις πάσω δουλειά, τη μεταφέρουμε στον Ιππόδρομο, ναάμε. Είναι ωραία εκεί. *(Βγάζει μια κάρτα απ' το σακάκι του και τη δείχνει)*. Ελβετία! Βλέπεις πού βλέπει; Βεράντες, κόλπα, και μονά, ε! Το δικό της δωμάτιο η κυρά Φώτω. Όχι με άλλους. Μάνα μας είναι. Έχουμε πρόσωπο. Μοναχικό δωμάτιο η Φωτεινή, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Τι σου είπε, δεν έχει τίποτα έτσι, ώσου να...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Στην αρχή είπε να βάλουμε ένα ράντζο στο διάδρομο και μετά... θα χει και το σκόντο του. Είναι να μπεις μέσα. Μπήκες; Πήρες τη σειρά σου, ναάμε. Όλο κι αδειάζει κάνα κρεβάτι.

ΜΕΜΑΣ: Τρέξιμο θέλει. Ώρες να 'χεις.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Είναι μια που τους παιδεύει. Ενώ τα 'χουν όλα έτοιμα, δεν θέλει να τα κλείσει. Ελπίζει σήμερα, αύριο, για να δούμε.

ΜΕΜΑΣ: Πού είπες ότι είναι αυτό;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μόλις περάσουμε τον Ιππόδρομο, καμιά διακοσαριά μέτρα πιο κάτω. *(Πιάνει το σαγόνι του)*. Το γαμημένο, λες να μου βγάλει ιστορίες;

ΜΕΜΑΣ: Για να μπορούμε να πηγαίνουμε και καμιά φορά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Είναι ώσου να συνηθίσει, μετά... *(Πάει προς την πόρτα της Γριάς, ανοίγει σιγά, την κλείνει)*. Το κασετόφωνο το 'δωσα, ε! Τέτοιο νόθιν ακόμα. Αν δεν πέσει και αύριο, θα σου τον πλακώσω στις βουβές και δεν θα ξέρει από πού να τις συνάξει, ναάμε, στο σήμερα-αύριο μου το πάει.

ΜΕΜΑΣ: Όταν σε βλέπει, άλλος άνθρωπος, ε! Άλλος άνθρωπος...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μοιάζω του πατέρα, ναάμε, γι' αυτό. Ποιος την ακούει πάλι. Θ' αρχίσει να κλαίει, όλο κλαίει, ρε Μεμά.

(Στον δίπλα που προβάρει τον «Μενούση»). Ρε λεβέντη, δεν το σταματάς αυτό το μαντζαφλάρι, ναάμε. *(Σταματάει)*.

ΜΕΜΑΣ: Τώρα δεν κλαίει πολύ. Ξέρεις τι τραβούσαμε στην αρχή; Τώρα δεν... Κάθε μέρα, μόλις άνοιγε τα μάτια της, καθότανε απέναντι απ' τις φωτογραφίες και 'κλαιγε. Άμα θέλεις να κλαις στο δωμάτιό σου, της λέω. Μπες μέσα και ξεθύμανε. Τι μας μοιρολογάς; Ξέρεις πώς έκανε; Έχεις πάει στα σφαγεία;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μετά σταματούσε;

ΜΕΜΑΣ: Μπα, ξεκουραζότανε λίγο και ξανάρχιζε πιο δυνατά. Όταν βγαίνεις απ' το δωμάτιο, θα γελάς, της λέω, ακούς; Θα γελάς. Και τι είμαι, μου λέει, τρελή; Όταν πρωτόρθαμε, να σ' είχα. Έκλεινε μπατζούρια, κουρτίνες, εκεί να δεις, φραπ, φρουπ. Ξαφνικά πήχτρα το σπύτι, έξω χαρά Θεού, ε; Άσε που ο απέναντι είχε ένα δίσκο του Καζαντζή και όλο τον έβαζε, θυμότανε και σένα που σ' είχανε στην Αίγινα και γινότανε... Όποιον βλέπει στην τηλεόραση ή με τον Μελέτη μοιάζει ή με σένα. Κάθε τόσο, βάλε να δούμε τον Σωτηράκη. Άμα ξυπνήσει, ρίξε μια ματιά μέσα, έτσι για να δεις. Μαυσωλείο σκέτο, τους έχει όλους στη σειρά με ημερομηνίες, ε! Δεν είναι αυτή που 'ξερεις, από μέρα σε μέρα άλλη, μεγάλη αλλαγή.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Η Βαρβάρα τι λέει;

ΜΕΜΑΣ: Τι να πει; Δεν μπορεί η γυναίκα. Εδώ είναι μαγκάνι. Δεν είναι μια μέρα και δυο. Ξέρουμε πού θα πάει αυτό; Χμ. Αν τη βάζαμε κάπου, θα ανασαίναμε λίγο. Κοντεύουμε να λαλήσουμε. Δεν είναι αστείο η γριά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Και αν δεν θέλει να το κουνήσει, τι μέλλει γένεσθαι, ναάμε;

ΜΕΜΑΣ: Θα την πείσουμε, δεν μπορεί. Εσύ έχεις λέγειν. Στην αρχή θα κοντράρει βέβαια, είναι φυσικό. Η Βαρβάρα μάλιστα της είπε ότι θα φύγουμε για Θεσσαλονίκη κι αν θέλει να την ακουμπήσουμε σε μια φιλική μας πανοιόν. Σαν να κατάλαβε κάτι.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πρέπει να πάει κάπως μαλακά.

ΜΕΜΑΣ: Δεν τολμάμε να φύγουμε. Την άλλη φορά μας κλείδωσε έξω. Βρε καλή μου, βρε χρυσή μου. Φέραμε κλειδαρά, κατάλαβες;

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Μπαίνει με ψώνια, πάει στην κουζίνα, γυρίζει μ' ένα πακέτο χαρτιά τουαλέτας). Σωτηράκη; Τι έγινε; Έκανες τίποτα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τρέχουμε. Αφήνουμε τις δουλειές μας και ψάχνουμε. Η κολόνια σας, μαντάμ.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το θυμήθηκες; Μπράβο. (Δείχνει το πακέτο τουαλέτας). Ουδόντα ο Γιαννακόπουλος, εξήντα στο Πριζουνίκ.

ΜΕΜΑΣ: (Το εξετάζει). Βελούδο, το άλλο σκέτο γυαλόχαρτο. Συστολή, διαστολή, ωραίο χαρτί. Άμα καθίσω, το χαρτί εγώ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κοιμάται;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Φάρδυνες, το ξέρεις;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Σάμπως τρώω και τίποτα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έφτιαξες καπούλια, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Δεν τρώει, μη νομίζεις ότι τρώει και τίποτα. Νερό να της δώσεις...

ΓΡΙΑ: Βαρβάρα, Βαρβάρα... Μερά. (Παύση).

ΜΕΜΑΣ: (Κάνει νόημα να μη της δώσουν σημασία). Έτσι κανει... Ας' τηνε, θα ξανακοιμηθεί, μην της... Σοσ!

ΓΡΙΑ: Μερά...

ΜΕΜΑΣ: (Κάνει νόημα). Ας' τηνε, ας' τηνε...

ΓΡΙΑ: Βαρβάρα...

ΜΕΜΑΣ: Κοιμήσου... (Η Βαρβάρα πάει στην κουζίνα).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αύριο θα κοιτάξω από κει απ' τη Συγγρού, ναάμε, για να δούμε.

ΜΕΜΑΣ: Πήγες απ' του FIX;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Βλέπει το παπούτσι του ανοιγμένο). Λέω και γώ γιατί είναι βρεμένη η κάλτσα, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Τρύπηση;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεύτερος χρόνος, παραγγελία.

ΜΕΜΑΣ: Από πάνω δεν έχουνε τίποτα, ολόγερα είναι από πάνω.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δυνατό πατούμενο. Από πάνω πετοί κι από κάτω δέρμα, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Τι σου είπανε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν πήγα. Ψάχνει κι η Μπέμπα.

ΜΕΜΑΣ: Θέλει τρέξιμο, αυτά δε γίνονται απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Θέλει κυνήγι. Πώς της το λένε, εκεί είναι το κόλλο. Τ' άλλα τα βρίσκουμε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Βλέπεις, της κόβει ακόμα. Να βουτήξεις ένα ταξί, όπως έκανε ο Χαραλαμπίδης στον πατέρα του και να την ακουμπήσεις στο πίστο φτιλί. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά, ναάμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αν της λέγαμε ότι την βάζουμε μέσα για ένα τσεκ απ;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν τοιπάει. Ξέρεις τι πονηρή είναι η γριά;

ΜΕΜΑΣ: Αν την ξανάπαιρνες για λίγο, έτσι για μια ανάσα, ρε Σωτηράκη.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θέλεις και τα λες ή σου ξεφεύγουνε; Δέκα μέρες την είχα και φτύσαμε αίμα, ναάμε, Παναγιά μου. Άσε που λείπουμε όλη μέρα. Ποιος θα την...

ΜΕΜΑΣ: Ναι αλλά και γώ, ρε Σωτηράκη, τι θα γίνει; Έτσι θα το πάμε; Δεν τη θες εσύ, δεν την μπορούμε εμείς, πού θα πάει αυτό; Μόνος σου το 'πες, έχει μανούβρα η γριά. Βλέπεις δεν είναι κι άνθρωπος. Μας έχει αλαλιάσει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν μπορούμε να κουνήσουμε.

ΜΕΜΑΣ: Μόλις ξυπνήσει, βάζει τις φωνές. Ξέρεις τι κούραση είναι; Εμείς δεν περπατάμε εδώ μέσα, καλπάζουμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχεις δει πώς είναι; Σκέτη αποθήκη. (Δείχνει το δωμάτιό της).

ΜΕΜΑΣ: Προχτές μπηκα κι ακούω ένα χραπ, φσιτ, χώθηκε κάτω από το... τώρα τι ήτανε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κουρέλια, κουρελάκια, ό,τι σαβούρα υπάρχει. Τι τα θες, βρε χριστιανή μου, και τα μαζεύεις; Για μια ώρα ανάγκης, σου λέει. Όταν φεύγαμε απ' το Χαλάνδρι, όλο έχω-νε μέσα στις κούτες, έχωνε.

ΜΕΜΑΣ: Κάπως τώρα σταμάτησε, που δεν μπορεί να κουνηθεί.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άσε να φύγει με το καλό και θα σου πω εγώ πού θα πάνε όλα αυτά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Στην πίσω απ' το... απ' το αυτό, μωρέ, που πάει για τη Γλυφάδα, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Στη Βούλα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τσ, όχι, είναι ένα στενό που δεν βγαίνει. Με ρώτησε αυτός που το 'χει... αν περπατάει. Όχι, του είπα. Βλέπει; Γεράκι, του λέω. Δεν βλέπει; (Στον Μερμά).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αν βλέπει; Της ξεφεύγει και τίποτα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ακούει; Τα πάντα, όλα, έτσι δεν είναι;

ΜΕΜΑΣ: Ακούει; Τις προάλλες, κάτι λέγαμε έτσι σιγά, γι' αυτά που μαζεύει, πάρα πολύ σιγά, ε! Κι όπως διάβαζε την εφημερίδα, γυρίζει και μας λέει, τον κόλλο μου να φάτε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σοσο... Δεν ξέρεις καμιά φορά. (Με νόημα). Μιλάει; Έτσι καταλαβαίνει; Αρκετά, καλά, του λέω... Τότε γιατί θέλετε να τη φέρετε εδώ; Για να πάρουμε σειρά. Είναι μεγάλη, ναάμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι μείνανε; Τρεις μήνες μείνανε. Τον Φεβρουάριο πρέπει να 'μαστε στο Χαλάνδρι. Και συ άνθρωπος είσαι, θέλεις να παντρευτείς. Μπεκιάρης θα μείνεις;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Νόημα για λεφτά). Εγώ άμα... την τρέλα δεν την κάνω.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Η Μπέμπα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχει κληρώσει η Μπέμπα, ναάμε, κунηγάμε κάτι το καλύτερο.

ΜΕΜΑΣ: Είσαι δύσκολος κι εσύ

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχω τις απαιτήσεις μου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Η Βάσω δεν σου κάνει.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σε μια εμφάνιση μποντάρουμε, άμα δεν την έχεις;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είσαι, είσαι δύσκολος.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τη γυναίκα τη θέλω αλφάδι. Να μπορείς να την κυκλοφορήσεις, χωρίς να σου πέφτουν τα μούτρα. Εσύ που 'σαι εκεί στην Υπηρεσία σου, δεν ξέρεις καμιά να τα 'χει και να θέλει ένα καλό παιδί;

ΜΕΜΑΣ: Είναι μια αλλά είναι παντρεμένη... δεν... δεν είναι...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν με πειράζει αυτό.

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Στον Σωτηράκη). Τι του λες, μωρέ;

ΓΡΙΑ: Βαρβάρα...

ΜΕΜΑΣ: Μη της πούμε ακόμη τίποτα, άσε, άσε, άσε πρώτα να βρεθεί κάτι...

ΓΡΙΑ: Μερμά...

ΜΕΜΑΣ: Εύπνησε. (Σιγά). Να τ' αφήσουμε μια άλλη φορά, έι-δε και τον Μελέτη στον ύπνο της, άσ' το, άσ' το. Θα της το πω εγώ, άσ' το σε μένα, ξέρω πώς θα της το φέρω 'γώ.

(Η Βαρβάρα μπαίνει στο δωμάτιο της Γριάς).

ΓΡΙΑ: Πού είναι η άλλη παντόφλα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τη φοράτε. Είναι ο Σωτηράκης μέσα.

ΓΡΙΑ: Ο Σωτηράκης; (Ακούμε να μιλάνε. Η Γριά βγαίνει με την αναπηρική).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Κυρά Φώτω.

ΓΡΙΑ: Σωτηράκη, πότε ήλθες λεβέντη μου;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πώς πάμε; Καλύτερα σε βλέπω, να μη σε ματιάσω.

ΓΡΙΑ: Α! εδώ. Σου 'πε ο Μερμάς που είδα τον Μελέτη στον ύπνο μου; Ήταν, λέει, στα Τρίκαλα και...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μου το 'πε, μου το 'πε. Όλα μου τα 'πε, ναάμε.
ΓΡΙΑ: Α! στο 'πε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πώς είσαι; Μια χαρά σε βλέπω, Μαγουλάκι, ε!; Κόκκινο, κόκκινο, ναάμε. Έλα δω. *(Πάει αυτός, της δίνει ένα πακέτο τσιγάρα, ξένα)*. Βάλε το χέρι σου μέσα, στην άλλη... από δω...

ΓΡΙΑ: Τραταρισμάτα...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τσοκολάτες... *(Η Γριά βγάζει δύο σοκολάτες)*.

ΓΡΙΑ: Δεν είναι ανάγκη να ξοδεύεσαι. *(Παύση)*. Έχετε δουλίτσα στη Βάση με την ακριβεία που...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: *(Τρίβει τα χέρια του)*. Δεν σας ανάβουνε;

ΜΕΜΑΣ: *(Στη Γριά)*. Εντάξει;

ΓΡΙΑ: Εάπλωσα, αλλά δεν με πήρε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πάντως ξεκουραστήκατε λιγάκι.

(Έξω αρχίζει και βρέχει).

ΓΡΙΑ: Παλιόκαιρος. *(Στον Σωτηράκη που βήχει)*. Φοράς καμιά εφημερίδα ή θα 'χουμε πάλι τα ίδια; Στην Αίγινα μ' αρρώστησες εσύ.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Καλά είμαι τώρα.

ΓΡΙΑ: Να βάζεις εφημερίδες. Άνοιξε μέσα την ντουλάπα και πάρε να βάλεις.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θα βάλω.

ΓΡΙΑ: Αν δεν θέλεις να στεναχωρηθώ, να βάλεις τώρα.

ΜΕΜΑΣ: Ε, βάλε μια εφημερίδα, που σου λέει. Για να σε δει.

(Ο Σωτηράκης παίρνει μια εφημερίδα και κάνει να τη βάλει. Η Βαρβάρα του την παίρνει).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν την έχουμε διαβάσει. Να, αυτή. *(Του δίνει άλλη. Ο Σωτηράκης τη βάζει)*.

ΓΡΙΑ: Κάτι ήξερε ο πατέρας σου.

ΜΕΜΑΣ: *(Πιάνει το καλοριφέρ)*. Τ' άναψε ο φασίστας.

ΓΡΙΑ: Όταν πάμε στο δικό μας, να κοιτάξεις να το μπουμπουνίζουμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Να φύγει ο χειμώνας και μετά να γίνει η μετακόμιση. Να μπει λίγο η άνοιξη.

ΜΕΜΑΣ: Δεν γίνονται μετακομίσεις τώρα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αν θέλεις μουσικλέτα, έχω έναν δικό μου ξηγημένο. Θα σου τα πάει κονσέρβα, ναάμε. Πολλή οργάνωση, κουβέρτες, αφρολέξ τα πάντα, ε;

ΓΡΙΑ: Έλα, βρε Βαρβάρα, σήμερα λοιπόν...

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Την πάει στο W.C.)*. Όταν τελειώσεις, φώναξε. *(Βγαίνει)*.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν της το λέμε, την βλέπω κάπως ήρεμη.

ΜΕΜΑΣ: Άσε πρώτα να βρούμε τίποτα...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έτσι σαν αρχή...

ΜΕΜΑΣ: Πώς θα της το πεις; Τι θα της πεις; Άσε, μην έχουμε άλλες φασαρίες εδώ μέσα. Εσύ θα φύγεις, αλλά εμείς θα την πληρώσουμε τη νύφη.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ο σκοπός είναι τώρα που είμαστε και οι τρεις, ναάμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: *(Σιγά)*. Πάντα έτσι, όλα αναβολή. Τώρα που είναι και ο αδερφός σου εδώ. Τι περιμένουμε;

ΜΕΜΑΣ: Τι περιμένουμε; Άμα πάθει τίποτα η γριά, θα σου πω τότε τι γίνεται.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ωραία, θα την πάρουμε στο άλλο. Μια ζωή έτσι, γεράσαμε και μεις μαζί της.

ΜΕΜΑΣ: Νομίζεις πως είναι εύκολο; Πετάμε λέξεις και τελειώσαμε. Ξέρεις τι της ζητάμε; Ούτε λίγο ούτε πολύ να μας αδειάσει τη γωνιά. Χονδρικά την πετάμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πώς την πετάμε; Αφού θα πηγαίνουμε να την βλέπουμε κάθε μέρα. Θα της πηγαίνουμε και φαί.

ΜΕΜΑΣ: Δεν ξέρω, δεν ξέρω...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μπορεί να της αρέσει η αλλαγή του περιβάλλοντος, ναάμε.

ΓΡΙΑ: Βαρβάρα... (Η Βαρβάρα κι ο Μερμάς πάνε στο W.C. Φωνές).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μαμά, έλα δω.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σιγά, έλα λίγο, ακούμπα εδώ.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το άλλο, πιάσ' της το άλλο.

ΜΕΜΑΣ: Εντάξει. (Βγαίνουν).

ΓΡΙΑ: Σωτηράκη, άμα είσαι εσύ καλά, είμαστε κι εμείς, παλικάρι μου. Εδώ, εδώ εφημερίδες, όσες μπορείς. Στην Αγίνα μ' αρρώστησες που σε βάνανε με τους αλητες. Δεν το άντεξες, αγόρι μου.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Κομπιάζει). Μάνα... Η Βαρβάρα κι ο Μερμάς.

ΓΡΙΑ: Να κουκουλώνεσαι, δεν είναι καλοκαίρι πα... Όλο μ' αρρώστεινες, ο Μερμάς όχι. Ήτανε πιο...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μητέρα... Επειδή και σεις θέλετε τις δικές σας παρές...

ΓΡΙΑ: Μας φτιάχνεις κάτι να ρουφήξουμε, βρε Βαρβάρα;

ΜΕΜΑΣ: Μαμά, μόλις γλυκάνει ο καιρός επειδή κι η Βαρβάρα έχει κουραστεί. (Κομπιάζει).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχει πάει από κει απ' τις Τζιτζιφιές; Φτιάξανε από κει... Παράδεισος, μπροστά σου η θάλασσα, ναάμε. Κάτι βιλίτσες... Ωραία περιοχή. Όλο ευκάλυπτα.

ΓΡΙΑ: Και η δική μας καλή είναι. Τώρα το Χαλάνδρι δεν είναι όπως το ξέραμε.

ΜΕΜΑΣ: Μαμά, πρέπει κάποιος να σε φροντίζει. Η Βαρβάρα έχει κουραστεί.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Λέγαμε λοιπόν, αν θέλεις και εσύ, να βοηθήσεις δέκα μέρες εκεί...

ΜΕΜΑΣ: Δέκα μέρες εδώ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν σας αρέσει; Ένα ταξί και πίσω.

ΓΡΙΑ: Πώς δεν θα μ' αρέσει; Καινούργια πολυκατοικία και δεν θα μ' αρέσει. Καλό ήταν να μη το δώσουμε, τώρα πάει το δώσαμε. Τα πλακάκια... εάν το μουσταρδί είναι...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μητέρα, δεν καταλάβετε. Επειδή εμείς θα πάμε στη Θεσσαλονίκη...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Επειδή, μάνα, πρέπει να μπεις για τσεκ απ, ναάμε...

ΜΕΜΑΣ: Μόνο για μια βδομάδα... Εξάλλου θα 'ρθουμε γρήγορα. Σε δικούς μας ανθρώπους θα σ' αφήσουμε. Μη νομίζεις ότι...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Είναι σαν να 'σαι σπίτι σου, ναάμε. (Η Γριά έχει καταλάβει, τους κοιτάζει).

ΓΡΙΑ: Δεν θα το κάνετε αυτό στη μάνα σας, ε; Μερμά, Σωτηράκη...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μα εγώ δεν μπορώ, να, δεν μπορώ να σας κουμαντάρω, ανοίξανε τα νεφρά μου.

ΓΡΙΑ: Μερμά, Σωτηράκη, μη μου το κάνετε αυτό, γιατί δεν θα το αντέξω. Δεν θα το αντέξω, σας λέω. (Η Γριά βγάζει μια μεγάλη κραυγή πνιχτή). Δεν θα τ' αντέξω...

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

(*Σκηνικό ίδιο. Τελευταία Κυριακή των Αποκριών. Στο σπίτι υπάρχουν μερικές κούτες αμπαλαρισμένες. Κάδρα που λείπουν, προστοιμασία σε σπίτι που εγκαταλείπεται. Μερικές σερπαντίνες και δύο μάσκες που τις έφεραν ο Σωτηράκης και η Μπέμπα. Ο Μερμάς, η Βαρβάρα, ο Σωτηράκης και η Μπέμπα κάθονται στο τραπέζι. Έχουνε μόλις αποφάσει και τομπάνε τα τελευταία. Η Μπέμπα μόλις έγκυος, διακρίνουμε λίγη κοιλιά. Η Βαρβάρα μαζεύει τα πιάτα και πηγαίνουμε στην κουζίνα. Απ' το δωμάτιο της Γριάς ακούμε ένα τρανζίστορ πολύ σιγά, παλιές κατάντες. Με το άνοιγμα των φώτων, ο Σωτηράκης διαβάζει το τέλος από ένα γράμμα).*

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: ...γι' αυτό, σεβαστέ μου νονέ, σε παρακαλώ μη με παρεξηγήσεις. Όσο για τη φέτα και το λάδι, πες στη γνώστη σου κυρία ότι δεν τον βρήκα τον γιο της στη Σιτέ. Και επειδή αυτά χαλάνε, τα φάγαμε με το φίλο μου που με φιλοξενεί. Εσύ, όμως, πες της ότι μας τα κράτησαν στο αεροδρόμιο ως υπερβαίνον βάρος. Οι αρβύλες που μου αγόρασες απ' τη Βάση με βγάλαν ασπροπρόσωπο. (*Κατ' ιδίαν*). Ω-ραίες αρβύλες! Εδώ είναι όλα... (*Προσπαθεί να διαβάσει μουρμουρίζοντας*). Τι λέει εδώ; (*Δίνει το γράμμα στο Μερμά*).

ΒΑΡΒΑΡΑ: (*Η Μπέμπα κάνει να σηκωθεί να βοηθήσει*). Ας' τα, βρε Μπέμπα. Μην κάνεις τίποτα. Ας' τα θα τα μαζέψω εγώ αυτά! (*Μαζεύει, πάει στην κουζίνα, γυρίζει*).

ΜΕΜΑΣ: (*Διαβάζει*). Πα-νά-κρι-βα. (*Το δίνει*).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Διάβαζε.

ΜΕΜΑΣ: Εδώ είναι όλα πανάκριβα. Ένα σάντουιτς θέλει να

πάρεις, θέλεις να πάρεις, και δεν το τολμάς. Είδα τον Στράτο. Χορεύει συρτάκι σε μια ελληνική ψητοαρία για να πληρώσει τη σχολή. Μου έδειξε διάφορους τρόπους για να μην ξοδεύω. Πες στη μητέρα μου ό,τι δίφραγκα έχει με το πουλί να μου τα στέλνει. Κάνουν για τους ασύρματους πωλητές τσιγάρων και ότι οι ροδέλες που μου έστειλε δεν κάνουνε για τα λεωφορεία. Θέλει της μισής ίντσας. Ακόμα δεν μου βγάλανε καρτέλα για φαΐ, αλλά γνωρίστηκα με έναν Έλληνα που ανεβαίνει στην ταράτσα του εστιατορίου και μου πετάει τη δική του από το λούκι, περνάω μέσα κι έτσι τρώω. Άλλα νέα δεν έχω. Σας φιλώ όλους. Τον θείο Μερμά, τη θεία Βαρβάρα, όλους. Με αγάπη, Στέλιος.

ΒΑΡΒΑΡΑ: (*Στην Μπέμπα*). Κάτσε που σου λένε. (*Μαζεύει*).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άσε να κουνιέται, καλό της κάνει. Ο γιατρός... μην το παίρνεις αυτό, άσ' το να το τιμωρήσω αυτό.

ΜΕΜΑΣ: (*Του δίνει το γράμμα*). Γράφ' του και συ τίποτα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (*Το βάζει σε γαλλικό φάκελο και μετά στην τσέπη*). Θα του γράψει η Μπέμπα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: (*Στην Μπέμπα*). Αρκετά βοήθησες.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αύριο τελειώνουμε, να βάλουμε και τ' άλλα. Λίγα μείνανε. (*Έχει οδοντογλυφίδα στο στόμα*). Τη σαβούρα... ό,τι δεν θέλετε, αφήστε τα εδώ.

ΜΕΜΑΣ: Κατά την Παρασκευή, Σάββατο θα 'χουμε τακτοποιηθεί.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Εμείς θ' αργήσουμε λίγο. Ωραίο το Χαλάνδρι, νάσμε, αλλά μακριά απ' τη δουλειά της.

ΜΕΜΑΣ: (*Στην Μπέμπα*). Εσύ τώρα σε κανά εξάμηνο, ε!

ΜΠΕΜΠΑ: Αύριο μπαίνω στον τρίτο.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μεθαύριο.

ΜΕΜΑΣ: Άντε να παντρευτείτε κιόλας, να ηουχάσετε και σεις.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σε καμιά δεκαπενταριά-είκοσι μέρες μπαίνου με στο Πι Εξ, ναάμε. Μίλησα με το δόντι μου.

ΜΕΜΑΣ: Εμείς τίποτα ακόμα. (Μπαίνει η Βαρβάρα, σταματάει η κουβέντα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αυτό το θέλετε; (Πάει να πάρει το πιάτο).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άσ' το να σου κάνω μια έτσι. Το σαλαμάκι πάρ' το. (Παίρνει τη σάλτσα με την μπουκιά του).

ΜΕΜΑΣ: Πάρ' το αυτό. Άσ' το, όχι πάρ' το. (Η Βαρβάρα πάει στην κουζίνα). Είναι και θέμα τύχης.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θα σου πω εγώ τι θα κάνεις. Άσ' τους γιατρούς, έχεις αυτιά ν' ακούσεις; Άκου με. Οι γιατροί μπορεί να σε τρελάνουνε, ναάμε. Άκου τον Σώτο και δεν θα βγεις χαμένος.

ΜΕΜΑΣ: Δεν βαριέσαι.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μπορείς να κρατηθείς πέντ' έξι μερούλες; Άσ' τα, ρε Μπέμπα, έχεις πάρει πέντε κιλά, ναάμε. (Της παίρνει την μπουκιά απ' το χέρι και την τρώει αυτός). Τι λέγαμε; Ό,τι βρεις, το ρίχνεις μέσα σου.

ΜΕΜΑΣ: Αν μπορώ να κρατηθώ!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μια βδομαδούλα μόνο, δεν θα κάνεις τίποτα μια βδομαδούλα, μπορείς να τ' αντέξεις;

ΜΕΜΑΣ: Για λέγε!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Στη βδομάδα πάνω θα βουτηξείς τη Βαρβάρα και θα τη βάνεις μπρούμυτα, εντάξει;

ΜΕΜΑΣ: Σ' ακούω!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θα της πεις, να μαζέψει τα πόδια της και ν' απλώσει τα χέρια της όσο ψηλά μπορεί, ναάμε. Τεντωμένα, ε;

ΜΕΜΑΣ: Πού μπροστά;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Ανεβαίνει στον καναπέ). Αυτό, ναάμε, εντάξει; Τα καπούλια όσο μπορεί ψηλά. (Τεντώνει τον πισινό του, δείχνει τη στάση).

ΜΕΜΑΣ: (Τον κοιτάζει). Να σε δει η Βαρβάρα εκεί πάνω π' αν νέβηκε! Κάηκες, φουκαριάρη μου. Ποιος την ακούει μετά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Βρε, άκου δώ τώρα να σωθείς. Θ' ανέβεις ύστε-

ρα εσύ από πάνω, θα την καβαλήσεις και θα περάσεις τα χέρια σου από τους ώμους της Βαρβάρας. Μετά θα... (Κοιτάζει προς την κουζίνα). Βλέπε εσύ, μετά θα σπρώξεις με δύναμη, με νόησε, ναάμε; Θ' αφήσεις όμως τη Βαρβάρα να κουνιέται, εσύ δεν θα κάνεις τίποτα. Θα της πεις να κουνιέται αυτή, συνέχεια... (Του δείχνει πώς, ενώ ο Μεμάς όλο και κοιτάζει προς την κουζίνα). Θα προσπαθεί με τα καπούλια να σου φτιάχνει οκτάρια, έτσι! (Κουνιέται. Ο Μεμάς κοιτάει στην κουζίνα). Εμένα κοίτα! Αυτό! Και ξανά. Και ξανά και...

ΜΕΜΑΣ: Έχει κάμψη, γι' αυτό και καθιστή και πλάγια και σε φουσκωμένη μπάκα επάνω μας έβαλε ο Ρούκουνας, δεν βαριέσαι!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αυτό που σου λέω εγώ θα κάνεις. Χέσ' τον τον Ρούκουνα.

ΜΕΜΑΣ: Να δοκιμάσουμε κι έτσι, τι να κάνουμε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Μπαίνει, βλέπει τον Σώτο στον καναπέ να κουνιέται). Ε! ε όχι! Όχι! Βρε Σωτηράκη, πάει το κάλυμμα, κοίτα πώς το 'κανες! Κατέβα από κει πέρα με τα βρωμοπάπουσα σου. (Στον Μεμά). Εσύ δεν τον βλέπεις να του πεις καμιά κουβέντα; Χτες τα 'πλυνα (Ξεσκονίζει το κάλυμμα). Δεν υπολογίζετε τίποτα εσείς οι άνδρες. Κοίτα πώς το 'κανες. Κοίτα τα! (Στον Μεμά). Τον βλέπεις εκεί πάνω και δεν του λες τίποτα και ου! Έχω όρεξη να πλένω, νομίζεις! Δεν τα λυπάστε!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν είναι τίποτα, ρε Βαρβάρα. Κάνουν μια έτσι. (Το ξεσκονίζει. Η Βαρβάρα παίρνει πιάτα απ' το τραπέζι, πάει κουζίνα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Καμιά δούλα έχετε;

ΜΠΕΜΠΑ: Τι να του πεις.

ΜΕΜΑΣ: Άσ' το να το παλέψουμε λίγο. (Της παίρνει το πιάτο απ' το χέρι). Λες να πιάσει αμέσως αυτό;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μπορεί να μη βγάλουμε σχολεία κι αυτά, αλλά... (Μικρή παύση). Ν' αφήσεις όμως τη Βαρβάρα να κουνιέται όταν...

- ΜΠΕΜΠΑ: Έσκασα. Όλο λέω να μην τρώω...
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Κι όλο τρως. Μιλάω. Θα τη βουτήξεις από δω απ' τους ώμους... (Πιάνει τους ώμους του. Η Μπέμπα σηκώνεται απ' το τραπέζι, πάει κουζίνα).
- ΜΠΕΜΠΑ: Θέλει κανείς γλυκό;
- ΜΕΜΑΣ: Φέρε. Τι έχει;
- ΜΠΕΜΠΑ: Μπακλαβά, έχει ωραίο κανταΐφι, θέλεις ένα κανταΐφκι;
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αν φτιάξεις καφέ, ευχαρίστως, ναάμε.
- ΜΕΜΑΣ: Άσε δεν θέλω τίποτα, βάρυνα.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχει ωραία γλυκά. Έπασε αυτό το από κάτω, ε;
- ΜΕΜΑΣ: Το δουλεύει καλά. Πολίτες...
- ΜΠΕΜΠΑ: Να σου φέρω μισό κανταΐφι;
- ΜΕΜΑΣ: Άσ' το αργότερα. Δεν πάει τίποτα κάτω, φχαριστώ.
- ΒΑΡΒΑΡΑ: (Από την κουζίνα). Μπέμπα, είσαι όρθια; Φέρε κανένα πουήρι, αν είσαι όρθια.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άσ' τα, ρε Βαρβάρα. (Τον πιάνει λόξιγκας). Τα πλένεεις αργότερα, ναάμε. Έλα να σε δούμε λίγο, ώσπου να φύγουμε.
- ΒΑΡΒΑΡΑ: Τώρα τελείωσα. (Από μέσα, παύση μεγάλη).
- ΜΕΜΑΣ: (Έχουνε βαρύνει όλοι απ' το φαϊ, ανάβει τσιμπούκι. Στη Βαρβάρα). Άσ' τα τώρα κι έλα δω.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Λόξιγκας). Έχει τίποτα, καριά σόδα; Το γαμημένο. (Λόξιγκας). Μόλις φάω και περάσει λίγο, μου τη φέρνει. Άσε τον καφέ, μη φτιάξεις καφέ. Αν υπάρχει... (Λόξιγκας) ...καριά σόδα. (Τρίβει το στομάχι του μ' ανοιχτή παλάμη).
- ΜΕΜΑΣ: Νομίζω πως έχει μία. (Η Μπέμπα φέρνει τη σόδα μισή).
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μια καούρα, ρε παιδί μου. Το 'χεις πάθει ποτέ σου; Ρέψιμο και καούρα. (Λόξιγκας). Λες να με πείραξε το ψητό; (Λόξιγκας).

- ΜΕΜΑΣ: Αφού σε πειράζει, τι ανοίγεσαι και τρως;
- ΜΠΕΜΠΑ: Έτσι κάνει πάντα και μετά...
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πρέπει να μπω μέσα, δεν γίνεται.
- ΜΕΜΑΣ: Κάθε φορά που σε πιάνει, έτσι λες.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Την άλλη φορά στο Τουρκολίμανο, να κάτι λεθρίνια, μόλις τα 'φαγα... (Κίνηση του χεριού ότι έκανε εμετό). Πάει το πεντοχίλιαρο. (Λόξιγκας). Έτσι κάνει και μετά μου περνάει, ναάμε.
- ΜΕΜΑΣ: Εάπλωσε λίγο εκεί πέρα, τέρμα για σήμερα.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Χειρότερα θα 'ναι. (Πονάει και τρίβει το στομάχι του, πάνω απ' τα ρούχα).
- ΜΠΕΜΠΑ: Η παπάρρα τον πείραξε.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Λόξιγκας). Μη λες διάφορα. Απ' την κασόνα είναι, από κείνη την ώρα με πονάει, αλλά τώρα αγρίεψε (Λόξιγκας), ναάμε. Μόλις πάμε σπίτι... κι η μέση μου, ρε παιδί μου. Να μου βάλεις ένα μπλάστρι.
- ΜΕΜΑΣ: Αγύριστο κεφάλι είσαι, αφού δεν κάνει να σηκώνεις βάρη!
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Μορφάζει). Είγες βάλει μπαχάρια και τέτοια μέσα;
- ΒΑΡΒΑΡΑ: Το σκορδάκι του μόνο.
- ΜΠΕΜΠΑ: Δεν κάνει τίποτα απ' αυτά.
- ΜΕΜΑΣ: Εάπλωσε να το ξεκουράσεις... Βγάλ' τα... βγάλ' του τα παπούτσια να ξαπλώσει... (Ο Σωτηράκης απλώνει στον καναπέ, η Μπέμπα του βγάζει τα παπούτσια. Ο Σωτηράκης βάζει ένα μαξιλάρι στο κεφάλι του). Έτσι πιο κάτω, πάρε και τ' άλλο, έτσι.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άσ' τα, ρε Μπέμπα, να αυτώσει ο τόπος θέλεις;
- ΜΕΜΑΣ: Μωρέ, βγάλ' τα και πέρα να πάρει και το πόδι σου αέρα. (Η Μπέμπα του τα βγάζει και τα πάει στην μπालκονόπορτα).
- ΜΕΜΑΣ: Βάλ' τα επάνω, απλώσου. Θα σου περάσει, έτσι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Μπαινεί). Ποπό, βρε Σωτηράκη, πήγαινε να τα πλύνεις λίγο, κάνε κάτι, δεν μπορώ, θα σκάσουμε εδώ μέσα. (Πάει, φέρνει το αποσμητικό, κάνει τα πόδια του και μετά το χόρο).

ΜΕΜΑΣ: Δεν είμαστε κι απ' το Κολωνάκι, ρε Βαρβάρα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Με συγχωρείς, αλλά σαν ψοφίμι μυρίζουνε. Μην τ' ακουμπάς εκεί πάνω. Σκέψου να καλοκαιριάσει κιόλας.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τα παραλές, ρε Βαρβάρα. (Λόξιγκας). Άσε με και δεν μπορώ.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Καλά, καλά τα παραλέω. (Κάνει νόημα του Μερμά να τον βάλει να τα πλύνει. Αυτός απαντάει με νόημα «Άσ' το, δεν βαριέσαι»). Ποπό! (Στην Μπέμπα). Πες του να τα πλύνει.

ΜΕΜΑΣ: Άσ' τα, ρε Βαρβάρα. (Για τη Γριά). Έχει τίποτα να φάει;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το κρέας του Σωτηράκη. Τουλάχιστον βγάλε τα παπούτσια σου έξω.

ΜΠΕΜΠΑ: Έξω τα 'χω.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είναι... βρώμισε όλο το σπίτι. Δεν μπορούμε ν' ανοίξουμε κιόλας, θα πουντιάσουμε εδώ μέσα. (Ο Σωτηράκης έχει κλείσει τα μάτια του, προσπαθεί να κοιμηθεί. Η Βαρβάρα και η Μπέμπα πάνε στην κουζίνα για το φαί της Γριάς).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αν μπορέσω και τον πάρω κανά μισάωρο, καλά θα 'ναι. (Μικρή παύση). Μπέμπα! Βρέ!

ΜΠΕΜΠΑ: (Έρχεται στην πόρτα). Τι θέλεις;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ήθελα... κάτι ήθελα. Άσ' το, το ξέχασα τώρα, άσ' το. (Παύση. Με κλειστά μάτια). Μερικοί καναπέδες λοιπόν σ' αγκαλιάζουνε, ναάμε. Βουλές μέσα. (Παύση). Αν τον σιμπήσω λίγο;

ΜΕΜΑΣ: Ε! Μη μιλάς να σε πάρει. Σου πέρασε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έρχεται και φεύγει.

ΜΕΜΑΣ: Να πας να κάνεις αυτό... ακτινογραφία, μην τ' αφήνεις και προχωρήσει. Έχεις υποχρεώσεις τώρα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άμα γεννήσει η Μπέμπα... Πώς τα βλέπεις τα πράγματα εσύ που...

ΜΕΜΑΣ: Αγόρι είναι, δεν βλέπεις την κοιλιά της πώς είναι; Μυτερή, μυτερή έτσι πάει. (Ανάβει τσιμπούκι).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Όχι ότι αυτό... αλλά το σκεφτόμαστε και λιγάκι, όλα τα σκεφτόμαστε, μην πάθουμε κάνα πατατράκ.

ΜΕΜΑΣ: Μη τα μελετάς αυτά τα πράγματα, όλο καλά να λες.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άντε μετά να... (Φωνάζει). Μπέμπα! Τι θα λέμε μετά;

ΜΠΕΜΠΑ: (Εμφανίζεται). Σου πέρασε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Για δεσ, ρε Μερμά. (Ο Μερμάς κοιτάζει την κοιλιά της Μπέμπας). Εσύ που ξέρεις απ' αυτά. Κάτσε, ρε Μπέμπα, να σε δει ο Μερμάς.

ΜΕΜΑΣ: Αγόρι φαίνεται, εγώ γι' αγόρι το 'χω. Τώρα, ξέρω 'γώ πάλι;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Και 'γώ αγόρι το 'χω, αλλά καμιά φορά... σπάει ο διάολος το πόδι του.

ΜΠΕΜΠΑ: Σταύρωσέ το, βρε άνθρωπε! (Στον Σωτηράκη).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Από δω που 'μαι, στρουγγυλή τη βλέπω, ναάμε.

ΜΕΜΑΣ: Είσαι ξαπλωμένος, γι' αυτό.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Λες;

ΜΕΜΑΣ: Από δω, όπως τη βλέπω εγώ, είναι... μυτερή φαίνεται.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Εσένα ποιος το 'πε ότι η μυτερή είναι αγόρι;

ΜΕΜΑΣ: Είναι γνωστό.

ΜΠΕΜΠΑ: Μωρέ, εντάξει να βγει, γερό να 'ναι.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Εντάξει θα βγει, άμα βγει, αγόρι, ναάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Κι αν βγει δηλαδή κορίτσι, το πετάμε, τι κάνουμε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σήκω απ' τη θέση σου. Τι 'ναι αυτά που λες τώρα; Μη μας κάνεις κάνα χουνέρι, κυρά αποτέτοια, και το φουσάμε και δεν κρυώνει!

ΜΕΜΑΣ: Αγόρι θα 'ναι κι αφήστε τις γκρίνιες, άστε να βγει με το καλό.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχουμε και μεις τις αγωνίες μας. (Παύση). Να μας την τραβάνε σαν λάστιχο, ρε Μερμά, στις παραλίες και τις βουνοπλαγιές; (Παύση). Δηλαδή να της κάνουνε αυτά που κάναμε και μεις, ναάμε; Δεν σηκώνει...

ΜΠΕΜΠΑ: Αυτή θα σου δώσει ένα ποτήρι νερό, το κορίτσι.

ΜΕΜΑΣ: Μην τον φουντώνεις και συ.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Χειρονομεί). Άλλο να είναι αποπάνω κι άλλο από... έτσι είναι. Τον θυμάσαι τον θείο Σταύρο;

ΜΕΜΑΣ: Αυτός ήταν σοφός, ό,τι έλεγε...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άλλο κυνηγός...

ΜΕΜΑΣ: Και άλλο κυνηγημένος... Ήταν σοφός.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Βαγγέλιο η κουβέντα του.

ΜΕΜΑΣ: Κάτι ήξεραν οι παλιοί.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν συζητιέται.

ΜΕΜΑΣ: Μετά προίκες, τραβήγματα... με το κορίτσι δεν ξεμπερδεύεις εύκολα, είναι... μια ζωή αφαιμάξεις είναι, ενώ με τ' αγόρι...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άσε που θα στη βουτάει ο κάθε χαρμάνης και θα χτυπιέται από πάνω της, ώσπου να ηρεμήσει. (Αγριεύει με τα λόγια του). Στον σκίζω τον χοντρόπουτο. Στο δικό μου το κορίτσι πήγες να ξεκουμπώσεις, μωρή κοπριά... στου Σώτου;

ΜΕΜΑΣ: Είδες όμως εσύ;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τι εγώ; Άλλο εγώ, ναάμε, μην τα μπερδεύουμε τα πράγματα. Ξέρεις τ' είναι να το μεγαλώνεις μέρα με τη μέρα, να του αγοράζεις τα όμορφα του, να το βλέπεις να σου ψηλώνει και να στο καλαφατάει ο ένας κι ο άλλος; Στο σκοιτώνω. (Έχει σηκωθεί, κτυπάει το χέρι του στο τραπέζι. Η Βαρβάρα βγαίνει από κουζίνα με το φαί της Γριάς).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι έγινε πάλι;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Κατάλαβες, φίλε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι έγινε; Μερμά; Έγινε τίποτα, Μπέμπα;

ΜΠΕΜΠΑ: Τίποτα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Σωτηράκη, έχεις τίποτα;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Στην Μπέμπα). Πιάσ' τα παπούτσια μου εκεί. (Η Μπέμπα του τα φέρνει, αυτός τα βάζει). Τα καλά τα δικά μας.

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Στον Μερμά). Τι έχει;

(Η Γριά χτυπάει την μπασιτούνα από μέσα).

ΜΕΜΑΣ: Ε! Λέγαμε έτσι για τα κορίτσια. Μέσα θα φάει;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Φωτεινή να το βγάλετε, είναι ωραίο το Φωτεινή.

ΜΕΜΑΣ: Φέρ' την να φάει εδώ. (Η Γριά χτυπάει την μπασιτούνα). Σ' ακούσαμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άσε τώρα, την ξεσηκώνουμε. (Πάει μέσα).

ΓΡΙΑ: Έξω θα φάω, έξω. Βγάλε με έξω να φάω.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τώρα το 'φερα, φάτε εδώ, άλλη φασαρία;

ΓΡΙΑ: Έξω, έξω θα φάω, έξω! Βγάλε με έξω να φάω. (Η Βαρβάρα φέρνει τη Γριά έξω). Πιο πίσω... καλά είμαι εδώ, να σας βλέπω, θέλω. Μπεμπίτσα, κορίτσι μου... (Η Βαρβάρα της φέρνει την τάρβλα που τρώει).

ΜΕΜΑΣ: Ο Μερμάς είμαι.

ΓΡΙΑ: Εσύ είσαι, βρε; (Αναστενάζει). Αχ!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τώρα τι έχεις, βρε μάνια; Μπορείς να μας πεις;

Τι έχει το μάτι σου;

ΜΕΜΑΣ: Κατεβασιά.

(Η Βαρβάρα της περνάει στο λαιμό την πεισέτα).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν βλέπεις καλά;

ΓΡΙΑ: Όλα τα βλέπω, πώς δεν βλέπω!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Φάτε τώρα.

ΓΡΙΑ: Μπεμπίτσα, κοπέλα μου, άμα έρθει με το καλό, Μπαμπαλέκο να το βγάλεις, του πεθερού σου.

- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Συγκινημένος στον *Μεμά*). Δεν το 'χω συνειδητοποιήσει ακόμα, το ξέρεις;
- ΓΡΙΑ: Σε κουράσαμε, Μπεμπίτσα μου, σε κουράσαμε. (Τρώει).
- ΜΠΕΜΠΙΑ: Δεν είναι τίποτα.
- ΓΡΙΑ: Τόσες κούτες, πώς δεν είναι; (Τρώει). Σκουλαμέντο έχουμε; (Δίνει το πιάτο στη *Βαρβάρα*). Αλάτισε το κομμάτι.
- ΜΕΜΑΣ: Φάτο τόρα, δεν κάνει και τα πολλά αλάτια.
- ΓΡΙΑ: Βιδέλο είναι;
- ΜΕΜΑΣ: Τέτοιο πράμα δεν έχεις ξαναφάει.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ζνίτσελ! (Στη *Γριά*). Σ' αρέσει;
- ΜΕΜΑΣ: Για σένα το 'φερε ο Σωτηράκης.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μόνο ο Ωνάσης τρώει απ' αυτά.
- ΜΕΜΑΣ: Τώρα που μάθαμε να το λέμε, δεν έχουμε λεφτά να το πάρουμε!
- ΓΡΙΑ: Δεν μασιέται!
- ΜΠΕΜΠΙΑ: Τότε φάτε τις πατάτες μόνο.
- ΓΡΙΑ: Σε κουράσαμε, Μπεμπίτσα μου, σε κουράσαμε, κορίτσι μου. (Τρώει, δεν την κοιτάει).
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν κάναμε και τίποτα, πέντε κούτες εκεί πέρα.
- ΓΡΙΑ: Πέντε κούτες εδώ, πέντε εκεί... Βάλατε εφημερίδες στις φωτογραφίες μη σπάσουνε; Τον Κωτσαρή μην ξεχάσετε. Ε-σένα το λέω, Βαρβάρα.
- ΜΕΜΑΣ: Άσε μας, ρε μαμά, με τον Κωτσαρή σου. Τι τον θέλεις; Μας ζάλισες από χτες. Εντάξει είναι και που είναι. Στο Μεσαίωνα βρισκόμαστε; Βασιλιάδες και παραμύθια.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Μουρμουρίζει κάποιο τραγούδι, στα λόγια τους). «Βρε, όλα τα πουλάκια να, να, να, να. Βρε, όλα τα πουλάκια πετούν, αμάν». (Μουρμουρίζει).
- ΓΡΙΑ: (Νευριασμένα). Να γυρίσει το παιδί σπίτι του, στη δουλειά του, στο νοικοκυριό του, ναι!

- ΜΕΜΑΣ: Καλά είναι και, προσαρμόστηκε... και δουλίτσα βρήκε κι απ' όλα.
- ΓΡΙΑ: Τι βολοδέρνει στην ξενιτιά, αμάν πια!
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Τραγουδά μουρμουριστά και σφουρίζει το πουλί). Φστ, φζί! Μουγκός είσαι, ρε; (Σφουρίζει πουλίτσια). Πού το άλλο. Σου 'φτιανε κάτι κελαηδίσματα, ούτε κανάρι, ναάμε.
- ΜΕΜΑΣ: Άλλο στο Χαλάνδρι. Πεύκα, δένδρα, αλλιώς ήτανε εκεί.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Να πίνεις το καφεδάκι σου, κάτω απ' το δένδρο και να τ' ακούς. Το ρουφιανάκι. (Ρίχνει τον καπνό του στο πουλί, του σφουρίζει). Από δω, ρε! Φστ! βρέι! (Παύση).
- ΓΡΙΑ: Σαν μιτζισόλα είναι, δεν κόβεται... (Ο Σωτηράκης αποπάνω της). Πάλι το ξεχάσαμε το σιρόπι. (Θυμάται ξαφνικά).
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τι έχεις και τρώγεσαι;
- ΓΡΙΑ: (Του δίνει το μαχαίρι). Έλα να σε χαρώ, κόφ' το αυτό.
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Της το κόβει σε μπουκιές). Εέρεις τι τρως; Πέστο, ρε Μεμά!
- ΜΕΜΑΣ: (Στη *Βαρβάρα*). Για βάλε, έχει τίποτα αυτό; (Η *Βαρβάρα* ανάβει την *Τ.Υ.*). Σνίτσελ!
- ΣΠΙΚΕΡ: ...της Δημοκρατίας έφθασε το απόγευμα σιδηροδρομικώς στην Αλεξανδρούπολη, πρώτο σταθμό της περιοδείας του, στον ακριτικό Έβρο!
- ΒΑΡΒΑΡΑ: Το θέλεις αυτό;
- ΜΕΜΑΣ: Δεν μας αφορά.
- (Η *Βαρβάρα* κλείνει την *Τ.Υ.* Ο Σωτηράκης την προλαβαίνει).
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άσε να δούμε τι γίνεται στον κόσμο.
- ΣΠΙΚΕΡ: Μεταρρύθμιση όρχεων στην Ελλάδα έως το 1981 ανήγγειλε ο υπουργός. (Το κλείνει).
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Όποτε το βάνεις όλο τέτοια έχει, ναάμε. Εντάξει; (Στη *Γριά*).
- ΓΡΙΑ: Απόωσα, έλα πάρ' το. (Η *Βαρβάρα* της λύνει την πετσέτα, πάει το δίσκο στην κουζίνα).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Στη Γριά). Το καλύτερο άφροες. Μακάρι να 'χαμε κάθε μέρα απ' αυτό.

ΓΡΙΑ: Να με πας μέσα να πλαγιάσω. (Η Μπέμπα την πάει μέσα). Χτες κοιμήθηκα με τεντωμένο το πόδι και σήμερα δεν κλείνει. Καθίστε λίγο ακόμα. Πού θα πάτε; Έχετε να πάτε πουθενά;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ε, πόσο θα κάτσουμε;

ΜΕΜΑΣ: (Στην). Να δούμε, θα κάνει τίποτα η Μπέμπα, αύριο;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Κουρασμένη τη βλέπω! (Δείχνει την πόρτα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τα 'κανε πάνω της εχθές, δεν την πρόλαβα.

ΜΕΜΑΣ: Θα δούμε. (Παύση). Είναι και πολλά τα λεφτά, ρε παιδί μου! Πού να την πας ανθρώπινα; Δεν είδες τι έγινε στο άλλο; Μαφία ολόκληρη.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μπέμπα! (Φωνάζει). Μπέμπα!

ΜΠΕΜΠΑ: (Από μέσα). Μια στιγμή.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άντε να ηγαίνουμε, βραδιάσαμε. (Η Βαρβάρα πάει στη Γριά. Ο Σωτηράκης βάζει το μουφάν του).

ΜΕΜΑΣ: Θα 'ρθεις αύριο;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ε! Ν' αμπαλάρουμε, και τ' άλλα, να τελειώνουμε. Έχουμε και δουλειές. Πάμε πάνω, κατεβαίνουμε κάτω. (Χειρονομεί).

ΜΕΜΑΣ: Αν βρεις καμιά κούτα, φέρ' τη, να βάλουμε τα... αυτά μέσα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχω σπίτι, πώς τις κουβαλάνε είναι...

ΜΕΜΑΣ: Κάντες... κλείνουν αυτές, διπλώνουνε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Είναι και μεγάλες, ναάμε. Μπέμπα! Έχει φασαρία, είναι... να κάτι κούτες! Θα βάλω την Μπέμπα να τις κατεβάσει απ' το πατάρι. (Φωνάζει). Μπέμπα. Άντε, ρε Μπέμπα, αρμένικη βίζιτα, ναάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: (Στη Γριά). Εμείς φεύγουμε.

ΓΡΙΑ: Να μου φέρεις θαλασσί μαλλί, να πλέξω του μορού.

ΜΠΕΜΠΑ: Θα 'ρθούμε αύριο πάλι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αφού κουράζεσαι!

ΓΡΙΑ: Μπαρπαλέκο να το βγάλεις. Ακούς; Εσένα το λέω.

ΜΠΕΜΠΑ: Εντάξει, εντάξει, έχουμε καιρό.

ΓΡΙΑ: Να μου φέρεις μια κούκλα, να του πλέξω καλτσούνια.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Την ντουλάπα θα τη λύσουμε;

ΜΕΜΑΣ: Θα την αφήσουμε τελευταία, θα δούμε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άμα ο καιρός είναι έτσι, όλο αυτό εδώ με πεθαίνει. (Πιάνει τη μέση του). Δεν ξέρεις πώς να ντυθείς, καλά έλεγα να βάλω το πέτσινο.

ΜΕΜΑΣ: Ας το 'βαζες.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχει πάρει το ίδιο κι η Μπέμπα, ασορτί. Θέλει να το φοράμε μαζί, αλλά ζεσταινότανε, ναάμε. Σκέφτεσαι τίποτα;

ΜΕΜΑΣ: Τι θα γίνει, δεν ξέρω. Την Παρασκευή φεύγουμε. Τι νομίζεις; Πέντε μέρες μείνανε ακόμα. Άμα αμπαλάρουμε και τ' άλλα, τελειώσαμε. (Δείχνει προς τη Γριά). Την ντουλάπα τη θέλεις;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Βάν' τη στην μπάντα και βλέπουμε.

ΜΕΜΑΣ: Αν έχεις κανένα και δεν τη θέλεις, δώσ' την, κάτι θα πιάσεις, σαβούρα στο Χαλάνδρι δεν κουβαλάω εγώ.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πάω να χαιρετήσω. (Μπαίνει στη Γριά). Την ξάπλωσες; Κουκουλώσου μέσα γερά.

ΓΡΙΑ: Φεύγεις;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ε! πόσο θα κάτσουμε. Μεθαύριο θα 'μαστε πάλι εδώ. (Η Μπέμπα φτιάχνει τις κουβέρτες της Γριάς).

ΓΡΙΑ: Είσαι εσύ, δεν βρίσκειται άλλη σαν και σένα!

ΜΠΕΜΠΑ: Εντάξει είσαι τώρα;

ΓΡΙΑ: Σε κουράσαμε, Μπεμπίτσα μου, σε κουράσαμε, παιδί μου.

ΜΠΕΜΠΑ: Μην το κουνήσεις καθόλου από δω, ε! Γεια σου τώρα. (Η Βαρβάρα και η Μπέμπα βγαίνουν).

- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Άντε γεια σου, μάνα, μεθαύριο πάλι.
 ΓΡΙΑ: Ο άλλος τίποτα ακόμα... Εσύ ... δεν αστειεύεσαι εσύ!! Μόνο κοίταξε να παντρευτείτε. Να ησυχάσω κι εγώ. Α!
- ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Όλα θα γίνουνε... Άντε γεια σου, μην το κουνήσεις ρούπι. (Βγαίνει). Βάλ' το παλτό σου. (Η Μπέμπα φοράει το παλτό της).
- ΒΑΡΒΑΡΑ: Μην ξεχάσεις να πας αύριο.
 ΜΠΕΜΠΑ: Θα πάω, τα ψώνια πρώτα να κάνω και θα πάω.
 ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Κοιτάζει τ' αμπαλαρισμένα). Κάνα-δυο κούτες θέλει ακόμα. Δεν έχει και τίποτα. Τ' άλλα θα πάνε χύμα. Γεια σας τώρα, μεθαύριο πάλι.
- ΜΠΕΜΠΑ: Γεια σας.
 ΜΕΜΑΣ: (Στην Μπέμπα). Σκοτώθηκες σήμερα και συ.
 ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Καλό της κάνει.
 ΜΕΜΑΣ: Άντε γεια σας.
 ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Προχώρα μπροστά.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Αντίο. (Φεύγουν).
- ΜΕΜΑΣ: (Κάθεται στον καναπέ). Δεν τα παίρνει, δεν τα παίρνει, χωρέσανε όμως.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Άμα σπάσει το σερβίτιο, ένα πιάτο να σπάσει, πάει η δωδεκάδα. Η σουπιέρα θα σπάσει...
 ΜΕΜΑΣ: Μην τον φοβάσαι τον Σωτηράκη. Τρία χρόνια αμπαλάριζε στη βάση. Εέρει πώς τα 'βαλε αυτός. Δεν είδες πώς τα 'φτιαχνε; Πιάτο και χαρτί, πιάτο και χαρτί. (Χειρονομεί, παύση). Τι νομίζεις, επιστήμη είναι κι αυτό.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: (Κάνει ν' ανοίξει την κούτα). Εδώ είναι η σουπιέρα;
 ΜΕΜΑΣ: Άστα, βρε παιδί μου, τι τα θέλεις; Μανούβρες ζητάς; Στην άλλη είναι, άσ' τα, κλείσ' το κει πέρα.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: (Κλείνει την κούτα). Πρέπει να πάμε να καθαρίσουμε κιόλας, μπάνια, μες τις σκόνες θα 'ναι όλα. (Κάθεται).

- ΜΕΜΑΣ: (Και' ιδίαν). Να μην υπάρχει ένα ιδρυμα να τη βάλουμε, κάτι... Πού να τη πας, να φύγει απ' τα καλά της και να πάει πού; Αλαλούμ σε όλα. Κύριε, δεν μου τα κρατάς; Γιατί δεν μ' εξασφαλίζεις και μένα; (Παύση). Τι μ' ασφαλίζεις με το ζόρι, κι όταν σ' έχω ανάγκη μου την κοπανάς; Στο διάολο, ζωή είναι αυτή; (Στη Βαρβάρα). Τον περασμένο μήνα μου κρατήσανε χίλιες τετρακόσιες είκοσι δύο δραχμές. Πού μου τα πήγανε τα λεφτά μου, μου λες, σε παρακαλώ; Σε ποιον πούστη ν' απευθυνθείς να τον βουτήξεις απ' το... (Κάνει τα χέρια του κλοιό για πνιξιμο). Απ' το πέτο ... κρατική μηχανή, σου λέει...
- ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι ψάχνεις τ' άψαχτα.
 ΜΕΜΑΣ: Έτσι, καμιά φορά εκεί που κάθομαι, μου 'ρχεται να τα μαζέψω και να σηκωθώ να φύγω στο... στην Αγγλία και χέζω και το εφάπαξ κι όλα τους.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι να κάνουμε έξω; Εμείς τώρα...
 ΜΕΜΑΣ: Ομπρέλες! Γιατί, μην κοιτάς που το κλείσαμε εδώ. Έξω βρέχει συνέχεια, στο Λονδίνο να πάω, την έκανα την καλή, κι όχι μαγαζιά και σάχλες, εφορίες και τέτοια. Πλανόδιος, εκεί είναι η μεγάλη μπάζα. Σουβλάκια να πουλάω... να γράψεις στον αδερφό σου, σε παρακαλώ.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Όποτε έχεις... είσαι έτσι... «να γράψεις στον αδερφό σου, σε παρακαλώ!» Πρώτα πρώτα αυτός είναι... ούτε ξέρω πού βρίσκεται τώρα αυτός.
 ΜΕΜΑΣ: Τι πράμα είμαστε, ρε παιδάκι μου; Δεν βγαίνει ένας εκεί να δούμε μια άσπρη μέρα. Στο χωριό φύγανε όλοι, τρελοί είναι, τι να κάτσουνε να κάνουνε; Τίποτα δεν φτάνει εκεί πάνω, μόνο τα κουτιά για να ψηφίζουμε τους πάνε. Ούτε νερό, ούτε φως, ούτε τίποτα... Δεν είδες ο άλλος; Μου ζήτηγε βεβαίωση για το πιστοποιητικό που του πήγα. Έλα, Παναγιά μου!
- ΒΑΡΒΑΡΑ: Αυτός; (Ρωτάει για τις μάσκες που 'φερε ο Σώτος).
 ΜΕΜΑΣ: Τις ξεχάσανε.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Για μας τις φέρανε.

ΜΕΜΑΣ: Άστες εκεί, εμείς φεύγουμε τώρα. (Μεγάλη παύση. Η Βαρβάρα βάζει την Τ.Υ., καρναβάλι, κάθεται).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Είδες; Η Μπέμπα στον τρίτο κιόλας. (Παύση).

ΜΕΜΑΣ: Καλά δεν είμαστε; Τι γυρεύουμε μπελάδες στο κεφάλι μας;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τώρα που πάμε σε μεγαλύτερο σπίτι, θα 'θελα και 'γώ να φροντίζω ένα παιδί. Μια ζοή γέρους φροντίζω.

ΜΕΜΑΣ: Άμα αργότερα θελήσουμε, παίρνουμε... υποθετούμε ένα απ' το βρεφοκομείο, όπως το θέλουμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άλλο το δικό σου.

ΜΕΜΑΣ: Είδαμε και της Ελένης τον γιο που 'ναι δικός της. (Παύση. Φτιάχνει την Τ.Υ., ξανακάθεται η Βαρβάρα). Πας εκεί, παίρνεις ένα αγοράκι, αλλάζεις και γειτονιά, ποιος μας είδε, πού μας ξέρει... κανείς και το ψυχικό.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Και μόλις μεγαλώσει, ψάχνει τους δικούς του. Τα διαβάζουμε κάθε μέρα.

ΜΕΜΑΣ: Δεν βαριέσαι, πόσοι είναι αυτοί; Κάτι ηλίθιοι είναι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Παύση). Κι αν είναι μέσα σ' αυτούς;

ΜΕΜΑΣ: Κι έπειτα δεν τελειώσαμε τη θεραπεία, άσε να δούμε πρώτα. Βλέπεις και συ, μ' ένα θερμόμετρο στο αυτό είσαι συνέχεια. (Δείχνει). Αφού στο εξήγησε, δεν θέλει άγχος. (Παύση). Κάν' το έτσι. (Για την Τ.Υ.).

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Σηκώνεται φτιάχνει την Τ.Υ.). Εγώ έχω άγχος ή εσύ; Εχτές με τις σαπουνάδες, μου λες, άσ' τα κι έλα τώρα, έλα τώρα, επιτακτικά. Ποιος έχει άγχος;

ΜΕΜΑΣ: Τι κάνεις; Χιονίζει περισσότερο τώρα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έλα, φτιάχ' τη εσύ, λοιπόν.

ΜΕΜΑΣ: Άσ' το, άσ' το εκεί, για άσ' το, καλά είναι. (Παύση). Τον περασμένο μήνα ήμουν α σίγουρος ότι πάσαμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Με πέντε μέρες καθυστέρηση;

ΜΕΜΑΣ: Με πέντε μέρες, γιατί; Αλλά η αγωνία σε αύτωσε και αδιαθέτησες.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Η καθυστέρηση ήταν απ' το κρύο.

ΜΕΜΑΣ: Δεν ξέρω.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τ' απότομο κρύο.

ΜΕΜΑΣ: Ε! δεν θα το λέγαμε κιόλας. Άμα δεν περάσει ένα διάστημα, τι να πεις; Εέρετε είμαι λίγο έγκυος;

ΜΕΜΑΣ: (Παύση, σηκώνεται πάει στο δωμάτιό του. Λίγο μετά βγαίνει με το σόβρακο, φοράει κάλτσες, παπούτσια, πουκάμισο, γραβάτα. Στέκεται στην πόρτα μισός έξω, μισός μέσα). Κλείσ' το αυτό και έλα να σου πω. (Η Βαρβάρα τον κοιτάζει, κάτι κατάλαβε).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι θέλεις;

ΜΕΜΑΣ: Ε! δεν μπορώ να σου πω από κει. (Η Βαρβάρα κλείνει αργά την Τ.Υ. Ο Μεμάς μπαίνει στο δωμάτιο, ακολουθεί η Βαρβάρα. Ακούμε ψίθυρους. Το τηλέφωνο χτυπάει. Βγαίνει ο Μεμάς χωρίς τα παπούτσια και τη γραβάτα στο χέρι. Κατεβάζει το ακουστικό, μπαίνει μέσα. Ψιθυρίσματα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι οχτάρια;

ΓΡΙΑ: Ουστ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν μπορώ άλλο, δεν μπορώ, δεν πάει άλλο. (Κλαίει). Σήμερα κιόλας, άμα έρθει ο Μεράς...

ΓΡΙΑ: Ο γιος μου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα σου πω εγώ... δεν είναι κατάσταση αυτή, δεν μπορώ άλλο. Μια μέρα δεν έχουμε βρει ησυχία, τίποτα, τίποτα εδώ μέσα. Δεν σ' αρέσει το 'να, το άλλο σου βρωμάει, ένα φαριστώ δεν έχω ακούσει απ' το στόμα σου, να πας να μείνεις στην Μπέμπα, εκεί να πας, να σε περιποιείται αυτή. Δέκα μέρες σε πήρε και 'φαγες τον κλώτσο σου. Δεν αστειεύεται η Μπέμπα.

ΓΡΙΑ: Είναι κορίτσι της εκκλησίας η Μπερμπίτσα, μη την πιάνεις στο στόμα σου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Να πας στην Μπερμπίτσα σου λοιπόν και να μας αφήσεις και μας ήσυχους... Άντε, ανοίξτε που σας λέω. (Κτυπάει την πόρτα). Θέλω να πάρω και την ομπρέλα. (Πινιχτά). Στο διάολο. Τι μου κάνεις πρωινιάτικα. Άκου να δεις, (Χτυπάει το τηλέφωνο). Κυρά Φωτεινή, δεν κάνουμε άλλο μαζι, πάει και τελείωσε. (Χτυπάει τηλέφωνο). Ναι, ελα δω, κύριε, για θα με τρελάνει η μάνα σου σήμερα.

ΓΡΙΑ: Ουστ...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Την ακούς; Κλειδώθηκε πάλι μέσα... Ποιος την ξεσυνερίζεται; Δεν λέει ν' ανοίξει... Μου 'χει... Τα χέρια, μου 'χει κόψει. Δεν ανοίγει. Εέρω 'γώ τι της έχει μπει; Έχει σβήσει το φως και κάθεται με το κομπινεζόν... Δεν μπορώ, δεν βλέπεις τι γίνεται έξω... Πού; Τι είναι αυτό; ... Πού είναι αυτό;... Είναι φτηνό, κοντά είναι; Πώς είναι; Ε, ωραία... έστω... η Μπέμπα. Είδες η Μπέμπα; Τρέξιμο ήθελα... έστω να τη βάλουμε εκεί... ε, ας είναι, μετά θα κοιτάξουμε να τη φέρουμε κάπου πιο κοντά μας... ναι... ναι... τους είπε ότι... την κατάστασή της; Εδώ πού να πάω; Δεν έχω να πάω πουθενά. Σου 'πε τι ώρα θα 'ρθει; Με τον Σωτηράκη; Αν μπορούεις, φύγε και συ λίγο νωρίτερα... ε, βάλε κάποιο εκεί. Δεν τρελάθηκα... απαπά... δεν της λέω τίποτα. Τι να της πω; Αυτό κανονίστε τα εσείς, μόνοι σας. Βάλτε την

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ

(Σκηρικό το ίδιο. Τρίτη πρωί, η ώρα 10, βρέχει ασταμάτητα, με μπουμπουνιητά. Το διαμέρισμα είναι φωτισμένο λόγω καιρού. Η Βαρβάρα πηγαينούρχεται κάνοντας τις πρωινές δουλειές. Πάει στην πόρτα της Γριάς. Στο τραπέζι μια κουτα ανοιγμένη που όλο και μπαίνουν πράγματα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Να σας φτιάξω κάτι; (Παύση). Τι κλειδώθήκατε μέσα, λες και δεν έχουμε άλλες σκοτούρες στο κεφάλι μας. (Παύση). Να σας αλειψώ... Θέλετε να σας φτιάξω δύο φρυγανιές; (Παύση). Εγώ θα τις φτιάξω και σεις μην τις φρυσάψτε τα τώρα αυτά και κοιτάξτε να βάλτε κάτι μέσα σας... Αν είπαμε και τίποτα χτες... (Κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα). Τι κάθεστε τώρα στο σκοτάδι, ανάψτε κανά φως εκεί πέρα... (Παύση). Θέλω να πάρω και το αδιάβροχό μου, θα μπω και θα βγω, ανοίξτε... ανοίξτε που σας λέω. Ανοίξτε να σας ντύσω, θα κρυώσετε με το κομπινεζόν, έτσι. (Στηρώχνει τη πόρτα λίγο). Χμμ... κοίτα τώρα... Ανοίχτε να κάνω τη δουλειά μου, σας παρακαλώ... Ανοίχτε να κάνω μέρα τη ρημάδα. (Παίρνει το τηλέφωνο). Για να μας βασανίσει... Παρακαλώ, τον κύριο Αντωνίου, τον κύριο... Ορίστε; Συγγνώμη! Δεν μπορεί να συνεχισθεί αυτό. (Ξανά τηλέφωνο). Τον κύριο Αντωνίου, παρακαλώ... Η γυναίκα του, άμα βγει, πέστε του να πάρει το σπίτι του σας παρακαλώ... Ευχαριστώ, αντίο. (Κάθεται στον καναπέ, πάει στην πόρτα). Θέλω να κατέβω κάτω, έχουμε κι άλλες δουλειές να κάνουμε. Σας παρακαλώ. Για κοίτα τώρα, ανοίξτε να σας ρίξω και το κολλύριο. Πήγε δέκα η ώρα... (Κάθεται). Μου 'φαγες και ζωή μου. Δεν πήρα τη μάνα μου, για να 'χω εσένα. (Φωνάζει στην πόρτα). Θα φύγεις από δω μέσα, θα φύγεις, στο λέω και να το ξέρεις. Ή εσύ θα φύγεις ή εγώ.

Μπέμπα να της το πει. Εμένα βγάλτε με έξω απ' το χορό... Ναι, βέβαια, πως δε θέλω. Κοντεύω να... εγώ Μεμά... βέβαια εγώ... (Θυροτηλέφωνο). Για μισό λεπτό. Ναι;

ΜΠΕΜΠΑ: Μπέμπα! Εγώ είμαι!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έλα! Σπρώχ' τη με δύναμη. (Στο τηλέφωνο). Ήρθε η Μπέμπα. Ναι, σε κλείνω. Καλά, όχι. Σε κλείνω τώρα. Αν μπορέσει, κοίταξε... Άμα λέει ότι είναι και φτηνό, ναι, ναι, γεια σου.

(Μπαίνει η Μπέμπα. Είναι μετρίου αναστήματος, μάλλον ψηλή, γύρω στα τριάντα πέντε, φοράει πλαστικό αδιάβροχο και άσπρες πλαστικές μπότες με κοθάρνους, μαλλιά καροτί, μπροστά μπουκλίτσες και πίσω καταρράκτης, φοράει μπιζού, νύχια μεγάλα γκρενά, έχει κι αυτή χρυσό δόντι που φαίνεται όταν μιλάει. Στον Σώτο βρήκε ένα αποκούμπι, αφού δοκίμασθηκε από πολλούς. Τον θασυμάζει, γιατί δεν της τα «παίρνει» ανοιχτά και γιατί την έχει πείσει ότι μπορεί να 'χει όποιαν θέλει κι όμως μια μέρα αυτή θα στεφανωθεί. Είναι βρεγμένη και αναμμένη. Η Βαρβάρα την περιμένει στην πόρτα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι έγινε;

ΜΠΕΜΠΑ: (Βγάζει μαντίλι και αδιάβροχο). Αυτό το πράγμα λοιπόν δεν το αντιλαμβάνομαι. Δεν μπορώ να το καταπιώ, πώς να το κάνουμε; Πάω στη γωνιά για ταξί, μου λέει. Τι, τι να πεις; Της Μιχαλούς χρωστάω; Κοίτα πώς έγινα, εδώ δες.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Καλά, πού πήγε; Έτσι, βγάλ' το να τ' απλώσουμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Έλα, ντε. Πού πήγε; Άνοιξε η γη και τον κατάπιε; Το 'χει κάνει και άλλη φορά ο κύριος Σωτηράκης, δεν είναι η πρώτη, κάτι θα 'χει στο νου του πάλι... Πού είναι η... μέσα είναι...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχουμε εδώ πανηγύρια. Απ' το πρωί έχει κλειδωθεί μέσα, αυτά που την πάνουνε.

ΜΠΕΜΠΑ: Είναι ξυπνημένη; (Κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα).

ΓΡΙΑ: Ουσί! (Η Βαρβάρα κάνει νόημα να μη της μιλήσει).

ΜΠΕΜΠΑ: Πού εξαφανίστηκε να μη πω... Κι αυτός ο κωλόκαιρος, δεν μπορείς να κυκλοφορήσεις ρούπι. Κοίτα πώς έγινα, καινούργιες μπότες, χθες τις πήρα, ακόμα δεν τις έβαλα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άστες να στεγνώσουνε κι έπειτα μ' ένα πανί...

ΜΠΕΜΠΑ: Να γιατί δεν το πούλαγα τ' αρμάξι. Μ' αυτώνεις τώρα; Για κάτι τέτοιες μέρες δεν το 'δυνα.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Και συ πάλι άκουσες τον Σωτηράκη;

ΜΠΕΜΠΑ: Άμα σου λέει ότι πρέπει σιγά να μαζευόμαστε, να φτιάζουμε τη φωλίτσα μας, τι να κάνει; Και που το 'δωσα, τα περισσότερα πήγανε στα χρέη του. Πήρε μια και μπαρντινά, ντύθηκε κάπως, μου πήρε και μένα αυτό το βραχιόλι. Σ' αυτά δεν έχω παράπονο, είναι μπεσαλής σ' αυτά. (Σηγά). Άμα μάθει πως ήρθα, θα το φχαριστηθεί και μπορεί ν' ανοίξει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ο Σωτηράκης ξέρει πως θα 'ρχόσουνα;

ΜΠΕΜΠΑ: Μαζί μιλάμε και χώρα. Αφού σου λέω πως για δω ξεκινήσαμε. Είχε ένα τηλέφωνο ο κύριος το πρωί.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μη βάζεις τέτοια στο μυαλό σου. Ωραίο βραχιόλι.

ΜΠΕΜΠΑ: Είναι χουβαρντάς σ' αυτά.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα 'ρθει, δεν μπορεί.

ΜΠΕΜΠΑ: Ε, πού 'ν' τος λοιπόν; Άμα ήτανε, θα 'ταν εδώ ατός.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μαζί δεν ερχόσασταν;

ΜΠΕΜΠΑ: Δεν ξέρεις τι φρούτο είναι. (Ανάβει τσιγάρο με χρυσό αναπτήρα, δώρο του Σώτου).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κάτι βρέθηκε, ε! Μου τηλεφώνησε ο Μεμάς.

ΜΠΕΜΠΑ: Θα τα πούμε, άσε να 'ρθει πρώτα ο Σώτος. Έπρεπε να 'τανε εδώ! Πού κόλλησε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν θα βρίσκει ταξί.

ΜΠΕΜΠΑ: Εγώ πώς βρήκα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Εσύ είσαι γυναίκα, άλλο εσύ. Δεν βλέπεις τι ρίχνει; Άνοιξαν οι ουρανοί.

- ΜΠΕΜΠΙΑ: Ποιος τον ακούει.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Και τι φταις εσύ;
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Κάποια του τηλεφώνησε το πρωί. Καλά, εγώ του το 'χω τάξει. Άμα κάνει καμιά κουτσουκέλα, θα του τα ζεματίσω τα καλαμπάλικια του.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Ε, δεν είναι και κανέννας Καζανόββας.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Αλήθεια, ρέστα δίνουνε για τον Σώτο, μάλιστα.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν πάει αυτός με άλλες, εσένα... Όλο τα καλύτερα λέει για σένα...
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Ναι, αλλά στεφάνι τίποτα ακόμα. Με το κιάλι το βλέπουμε, κι αυτό φουσκώνει. (Δείχνει την κοιλιά της).
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα μπει πού θα πάει, μόλις τελειώσει με τη... (Δείχνει στη πόρτα της Γριάς). Θα του μιλήσω κι εγώ, έχει οκτούρες τώρα.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Πέντε χρόνια, αδερφάκι μου, νισάφι πια, μπήκαμε στα έξι. Όποτε του λέω τότε θα παντρευτούμε, μου λέει, ποιος μας παίρνει τώρα εμάς;
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Μόνο του Σπανού τα γένια... όλα τ' άλλα...
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Θέλει να μας παντρεύει ένας που 'ναι και κάτι λέει... Άμα παντρευτεί, ο Σώτος θα 'ναι άλλο πράγμα.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Είναι μερακλής σ' αυτά. Μια φορά παντρεύεται κανείς.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Έχει να γίνει, λέει, μέχρι και πιστολιές θα πέσουνε στο γάμο μας. (Μικρή παύση). Έχει, λέει, δυο φίλους που 'χουνε μπιστόλια... ήτανε στο... τότες με τους... Χίτες στο ΕΛΑΣ, εκεί ήτανε.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Σοσσο! Μη τα φωνάζεις αυτά και... (Δείχνει το διπλανό διαμέρισμα).
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Α! τους ξέρει η Αστυνομία, δεν μιλάει.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Για τα πιστόλια, λέω.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Δεν τρέχει κάστανο. Την άλλη φορά που τα λύσανε, μου λέει ο Σώτος, δεν μπορούσαν να τα μοντάρουνε

- και τους τα 'φτιαξε ο Διοικητής... Η γριά ξέρει ότι... θέλει να φύγει;
 ΒΑΡΒΑΡΑ: (Νόημα να μην ακουστεί). Δεν στα 'πε ο Σωτηράκης;
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Μη της πείτε ότι εγώ το βρήκα κι έχουμε... τα βάλει μαζί μου.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Εσένα σ' αγαπάει. Όλο Μπεμπίτσα και Μπεμπίτσα είναι. (Κοιτάζει στην κλειδαρόστρυπα). Κοιμάται, θ' αρπάξει κάνα πλευρίτη.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Άσ' τηνε...
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Στην πλάτη μου θα ξεσπάσει πάλι, άντε να τελειώνει κι αυτό, γιατί... πώς είναι εκεί;
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Ωραία τους έχουνε, μια χαρά είναι εκεί... Έτσι... μια αυλή μεγάλη, κούνιες μέσα, τραμπάλες, ό,τι θέλεις έχει μέσα. Πού 'τανε ένας σταθμός παιδικός στη Καλλιθέα; Μόλις βγούμε απ' το... που έχει και μια Σχολή, που πάνε οι... μόλις κατέβεις απ' τον Ηλεκτρικό; (Κρυφακούει στην πόρτα). Μη μας ακούει και έχουμε ντράβαλα.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Που 'χει κάτι νάνους στην αυλή;
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Το 'φτιαξαν Γηροκομείο τώρα. (Ακούμε ροχαλητό Γριάς).
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Αυτό γίνεται όλη μέρα που βλέπεις.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Έχουνε την καλύτερη πελατεία εκεί. Η Λίλη Μπέλλα, ο Βελούδιος ο... η Ρόζα Μπάρλα, όλοι αυτοί εμείς τους είχαμε αυτούς, από δω μέσα περάσανε.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Η Λίλη Μπέλλα; Αυτή ανέβαινε στα τραπέζια.
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Ο Βελούδιος στα χέρια της, λέει, ξεψύχησε. Γυναίκα το κουμαντάρει... Έχουνε και γραφείο που... τελετών. Δουλεύουνε με τα αμερικάνικα πρότυπα, μου 'πε. Τον φέρνεις εδώ και ξενοιάζεις.
 ΒΑΡΒΑΡΑ: Στο «Μποέμ» πήγες;
 ΜΠΕΜΠΙΑ: Το «Μποέμ» είναι του πεταματού. Τι είναι το «Μποέμ»; Μόνο όνομα έχει. Παρασάγκας απ' τον «Παρά-

δεισο». Μπήκα μέσα, προχώρησα μέσα, μ' έβαλε και το 'δα, ε! (Χειρονομεί για την καθαριότητα) Έτσι πάει, παγωμένα, βέβαια όλα, αλλά... δεν τ' ανάψαμε σήμερα, μου 'πε. Κάτι με το πετρέλαιο έχουνε φασαρίες. Με τη Θάσος Πετρίλα, Πετρόλα, κάπως το 'πε. Δεν έχουνε βαρέλια, τους λένε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τη λυπάμαι κιόλας.

ΜΠΕΜΠΑ: Χαράς την υπομονή σου.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι να κάνω; Κοντεύω να... (Χειρονομεί ότι θα τρελαθεί).

ΜΠΕΜΠΑ: Μου 'δειξε δυο-τρεις κρεβατωμένες εκεί. Ρεκόρ για το μαγαζί μας, μου λέει. Τις ξεσκέπασε και μου τις έδειξε. Οκτώ μήνες ξάπλα και δεν μας άνοιξαν. Τον πελάτη τον πονάμε εμείς, δεν τον πετάμε, μου λέει. Θα της αρέσει κι αυτηνής, αυλή μεγάλη με το φρούτο της...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Άμα θα 'ρθει ο Μερίας... Ο Σωτηράκης τι λέει;

ΜΠΕΜΠΑ: Μάνα του, είναι όσο να το κάνεις, θέλει να τη βάλει κάπου σενιαρισμένα, να μη λένε... ότι... δεν τον ξέρεις τον κόσμο;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τη λυπάμαι κιόλας.

ΜΠΕΜΠΑ: Θεε να μ' ακούσεις; Δώσ' της τον μπουύλο της εκεί, να δείτε Θεού μέρα!

ΓΡΙΑ: Μπεμπίτσα, κορίτσι μου, εσύ είσαι; (Η Μπέμπα νόημα στη Βαρβάρα τι να κάνει).

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Σιγά). Πες της ν' ανοίξει. Έχει το σύρτη.

ΜΠΕΜΠΑ: Πέρναγα και είπα, ν' ανέβω να σας δω.

ΓΡΙΑ: Καλά έκανες. Εσύ είσαι, Μπεμπίτσα;

ΜΠΕΜΠΑ: Κλειδωμένα έχετε; Ναι, εγώ είμαι. (Προσπαθεί να ανοίξει).

ΓΡΙΑ: Εδώ, Μπεμπίτσα μου, φιρί φιρί το πάνε να με στείλουνε στον άλλο κόσμο.

ΜΠΕΜΠΑ: Ποιος τα λέει αυτά, όλοι σας αγαπάμε... κανόνισα να ξαναπάμε στον Άγιο Πατάμιο, όταν γίνετε καλά.

ΓΡΙΑ: Είναι... δεν μπορώ, κορούλα μου. Έπειτα δεν μου 'κανε και τίποτα.

ΜΠΕΜΠΑ: Δεν σας πέρασαν οι πόνοι στα πόδια;

ΓΡΙΑ: Ε, είδα κορμάτι βελτίωσης, αλλά δεν τα 'φτιαξε και τελείως. Στον Άγιο Παντελεήμονα, εκεί να με πας. Αυτός είναι για τα πόδια. Ο Άγιος Πατάμπος τι να σου κάνει, ό,τι μπόρεσε, έκανε.

ΜΠΕΜΠΑ: Τότε να κανονίσουμε μια Κυριακή να πούμε και στον Σωτηράκη, έτσι σαν εκδρομή... Στα Μέγαρα δεν είναι ο...

ΓΡΙΑ: Τι δουλειά έχει στα Μέγαρα; (Θυροκλέφωνα).

ΜΠΕΜΠΑ: Ναι; Ναι;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Η Μπέμπα, είναι απάνω η Μπέμπα; Σωτηράκης! (Η Βαρβάρα πάει στο θυροκλέφωνα). Σωτηράκης.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έλα, ναι, πού θα πήγαινε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Μπαίνει). Να σ' αρχίσω τώρα στις ζουρλές, να άμε. (Αγριος). Τι φεύγεις, ρε μαλάκα, με κάνεις και βρίζω; Γεια σου, Βαρβάρα... Σου 'πε ο Σώτος να περιμένεις στη γωνιά, τι του φεύγεις. Για να γίνουμε μπουκές σε ξένο σπίτι;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τώρα ό,τι έγινε, έγινε. Αφήστε τα τώρα αυτά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μ' έχεις και κόβω βόλτες με το ταξί σα χάπατο. Μαζέψου για δεν τσουλάει άλλο.

ΜΠΕΜΠΑ: Περιμένα μια ώρα, λούτσα έγινα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Να περιμένεις, και δυο να περιμένεις, τι πα να πει αυτό; Τον Σώτο τον περιμένουνε, ναάμε, πώς να το κάνουμε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν έγινε και τίποτα, βρε Σωτηράκη, τι φωνάζεις; Συμβαίνουνε αυτά. Άνθρωποι είμαστε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αφού με ξέρει... Μετά έχουμε και τις απαιτήσεις μας, κατάλαβες; Στεφάνια και δεν συμμαζευόμαστε. Αυτά θέλουνε και ανάλογη συμπεριφορά, κυρά Μπεμπίτσα, έτσι είναι...

ΜΠΕΜΠΑ: Έχεις δίκιο, τι να σου κάνω. (Στη Βαρβάρα). Έχει

και παράπονο από πάνω, τον βλέπεις; Πέντε χρόνια με βασανίζει, έξι...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Γιατί σε βασανίζω, ρε φίλε;

ΜΠΕΜΠΑ: Τι μου έλεπε, μου έλεπε τίποτα; Και το δίπλωμα μου το πήρα απ' την Κάμερ...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Γιατί δεν καιγόμαστε για το κομμωτήριό σας;

ΜΠΕΜΠΑ: Και πελατεία εφτιαξα...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν πας να σου ρίξει μια ματιά κάνας γιατρός, ναάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Τι μου 'λεπε, και τον κύκλο μου, τον είχα...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Γιατί εμάς τι μας έλεπε; Ορφανούς μας βρήκες; Και τ' απ' αυτό μας το 'χαμε κι όλα μας τα 'χαμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Εσύ νομίζεις ότι... δεν υπάρχει τίποτ' άλλο.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Η Μάργκαρετ μ' έβλεπε κι έλιωνε.

ΜΠΕΜΠΑ: Σου 'χω σταθεί όσο καριά. (Κλαίει). Έλειψα ποτέ από επισκεπτήριο στην Αγίνα, έλειψα; Σκυλί η Μπέμπα. Λαλάρος, βροχή, εκεί εγώ. Δώσ' μου τα βρώμικα, πάρε καθρά. Τυροπιτάκια θέλει ο Σώτος, τυροπιτάκια σου 'φτιαχνα. Και να τρέχω να προλάβω, το ΑΦΑΙΑ, μπας και κρυώσουν. Αλλά όλα εδώ πληρώνονται.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν πάμε καλά!!

ΜΠΕΜΠΑ: Εδώ είναι η κόλαση και ο παράδεισος, αγαπητέ μου.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σας γελάσανε, σας γελάσανε.

ΜΠΕΜΠΑ: (Στη Βαρβάρα). Πάντα όπου και να τον μεταφέρανε, έτρεχα σα ζώο, έτρεχα. Την άλλη φορά έμαθα ότι θα περάσει η κλούβα απ' το... πού σε πήγαινε στο... (Κάνει να θυμηθεί). Σταμάτησε το μυαλό μου. Να τα τσιγάρα... να τα...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αυτό θυμάσαι ακόμα, έχεις και το λες, το πιπίλάς, τι το πιπίλάς;

ΜΠΕΜΠΑ: Κρυώνουν τα πόδια μου, Μπεμπούλα, κρυώνουν τα πόδια μου. Ντουζίνες οι κάλτσες για τον Σώτο, η Μπε-

μπούλα. Με φάγανε οι διάδρομοι στα Δικαστήρια, όπου και να σε πηγαίνουνε, παρών η Μπέμπα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έχεις και συ. Τις απουσίες σου, ναάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: (Στη Βαρβάρα). Τι του λες τώρα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Με συγχωρεί η χάρη σου, αλλά εδώ η Μπέμπα όσο καριά άλλη. Είδαμε και τη Μάργκαρετ που σου 'λεγε ότι είναι ελληνοαμερικάνα καθηγήτρια και θα σε πήγαινε στην Αμερική! Σκατά ήτανε. Άσκημη και ξεβράκωτη... (Γυρίζει). Και γριά.

ΜΠΕΜΠΑ: Απουσίες εγώ; Πες μου, πότε, πότε; Μια φορά πες μου! Η Βαρβάρα, μάρτυρας μου η Βαρβάρα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τότε που σου τηλεφώνουσα και δεν μπορούσα να δώσω σήμα, ναάμε, όνομα πουλιού, σου 'λεγα, όνομα πουλιού. Τίποτα εσύ.

ΜΠΕΜΠΑ: Ε! πού να βάλει το μυαλό μου ότι σε πηγαίνουνε στον Κορυδαλλό!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αυτά ο Σώτος... κάτι τέτοια μας πάνε πίσω κι έπειτα...

ΜΠΕΜΠΑ: Εγώ στο ξεκαθάρισα. Δεν θα γίνω βούκινο στην κοινωνία. Με το που κλείω τον τρίτο, έτσι και δεν παντρευτούμε, το 'βγαλα και τελειώνει το πανηγύρι. Αρκετά η κοροϊδία. Την Μπέμπα να τη σβήσεις από το τεφτέρι σου. Θα πάρω κι ένα φορτηγό, θα φορτώσω τα πράγματά μου...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μας απειλείτε, μαντάμ;

ΜΠΕΜΠΑ: (Κλαίει). Βαρέθηκα, δεν μπορώ πια, τίποτα δεν απειλώ, απήδησα, βαρέθηκα και σένα και όλα, στο διάολο να πάνε όλα. Έχω μία, θα τρώω, δεν έχω...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τι 'ναι αυτά, ελάτε, Σωτηράκη για...

ΜΠΕΜΠΑ: Από Χριστούγεννα σε Πάσχα κι από Λαμπρή σε Θεοφάνια...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν μας τα λέτε καλά.

ΜΠΕΜΠΑ: Τρία χρόνια το νυφικό δεν μου κάνει πια, το χάρισα. Τι μ' έβαλες κι έδωσα ένα σωρό λεφτιά, να το πάρω, α-

φού δεν είχες σκοπό... Αλλά στο λέω, φουκαριάριή μου, στο λέω, κι εμένα τη ζωή μου τη ρήμαξες, αλλά κι εσύ... δεν θ' αφήσω σε χλωρό κλαδί. Της αλεπούς το θάνατο θα 'χεις.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Βρε, στο στεφάνι είναι η αγάπη;

ΜΠΕΜΠΑ: Τώρα. (Φωνάζει). Τώρα, θα μου δώσεις, τώρα, μπροστά στη Βαρβάρα, ημερομηνία στεφανώσεως, ειδημή...
ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σιγά μη δώσουμε και πρετς κόφερατς. (Τη σκεπάζει σε φωνή).

ΜΠΕΜΠΑ: Όλα τέτοια ξέρεις και λες. Δεν πάμε καλά, δεν σουλαίει άλλο.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μπέμπα, μαζέψου, αρκετά δεν το τράβηξες το κορδόνι, λέω 'γώ; Σύνελεθε!! (Μικρή παύση). Είπαμε μόλις μπω στο πι εξ, θα τελειώσουμε με τις εκκρεμότητες. Πάει αυτό το 'παμε, τι άλλο θες;

ΜΠΕΜΠΑ: Μου ρούφηξες τα καλύτερα χρόνια, αυτό θελω, στα 'δωσα όλα γιατί σ' αγάπησα. (Κλαίει λίγο).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αμάν πα. Όποτε έρχεσθε, όλο τσακώνεστε, βρε παιδιά. Δεν κοιτάμε τι θα κάνουμε εδώ πέρα, που κλειδώθηκε και δεν λείν' ανοίξει!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τι κλείστηκε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχει κλειδωθεί από μέσα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Γιατί; (Στην Μπέμπα που κλαίει). Δεν σταματάς;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Φοβάται, έχει φοβίες, μην τη βάλουμε μέσα.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν υφίσταται τέτοιο θέμα. Το 'χουμε κλείσει, δώσαμε καπάρο, ναάμε. Μόλις σταματήσει η βροχή... Έχει τίποτα να πάρει; Βαλίτσες και κόλλα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πάρ' τον Μερά και πηγαίνετέ την, εγώ δεν θα 'ρθω... άμα βγει.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν χρειάζεται εσύ, φτάνουμε τρεις.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Κανονίστε τα εσείς αυτά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θα βάλουμε την Μπέμπα να τη βγάλει.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έξω απ' το σπίτι, λέω! Απ' το δωμάτιο... δεν βγαίνει σήμερα, θα βγει αύριο. Εκεί, πώς την πάνε!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Χτυπάει την πόρτα της). Μάνα! (Κουτάζει από κλειδαρότρυπα). Καλέ!!!

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Σιγά). Δεν ανοίγει!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν μπορεί, τώρα το κλείσαμε, έτσι και δεν μπορούμε και σήμερα, την έχουμε βαμμένη, ναάμε. Μη μας το κάνεις αυτό, κυρά Φώτω. Πυρετό δεν έχεις, τίποτα δεν έχεις...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ο Δελιάσββας είπε ότι μπορούμε να τη μεταφέρουμε όποτε θέλουμε. Τα χάπια της μόνο μην ξεχάσουμε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Στην πόρτα). Χμμ! Κυρά Φώτω!... Μάνα! (Φεύγει απ' την πόρτα). Δυο μήνες το κυνηγάμε το κρεβάτι. Μη μας κάνεις τώρα τζιριτζιτζουλες. (Γλυκά στην πόρτα). Μάνα, ο Σωτηράκης σου, ναάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Πες της και συ τίποτα. (Στη Βαρβάρα).

(Είναι όλοι στην πόρτα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αφήστε τα πείσματα κι ανοίξτε. Δεν είναι αυτά σοβαρά.

(Η βροχή έχει σταματήσει).

ΜΠΕΜΠΑ: (Κουτάζει από κλειδαρότρυπα). Άναψε το φως.

(Κουτάζουν όλοι στην κλειδαρότρυπα. Ο Σωτηράκης πάει να βγει απ' την μπαλκονόπορτα).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχει ... είναι κλειστά τα πατζούρια.

ΜΕΜΑΣ: (Μπαίνει φουριδώς με την τσάντα στο χέρι. Πάει προς την πόρτα). Μέσα είναι ακόμα; Μαμά! Άντε, άνοιξε, εκεί πάρα με τα πείσματά σου, δεν έχουμε καιρό για παχνίδια. (Στον Σώτο). Τώρα ήρθες; (Στην Μπέμπα). Τι έγινε;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Στην πόρτα). Τις κουμπάρες θα παίζουμε, ναάμε;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν κάνεις μια προσπάθεια; Την άλλη φορά, πώς την άνοιξες;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Την άλλη φορά... τώρα έβανε το σύρτη, ναάμε.
ΜΕΜΑΣ: Άκουσε να λέτε τίποτα;

ΜΠΕΜΠΑ: Τίποτα, τι να ... δεν είναι και πολλή ώρα που έχω έρθει.

ΜΕΜΑΣ: Έχει αγριέψει, δεν καταλαβαίνει! Μαμά, άνοιξε να σου πω μια στιγμή που σε θέλω! (Βλέπει από κλειδαριά). Κλαίει! Κλαίς; Για να σου πω 'κει πέρα, αμάν πα! Μας έχεις όλους εδώ...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Είναι μανίκι η γριά.

ΜΕΜΑΣ: Άνοιξε να σου πω κάτι, σου 'χω μια έκπληξη. Είναι η Μπέμπα εδώ, άνοιξε που σου λέω.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το ξέρει...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Χτυπάει τη πόρτα κάπως νευριασμένα). Έλα, ρε μάνα, άνοιξε τώρα και πεινάμε μισημεριτικά! Θέλουμε να τσιμπήσουμε, ναάμε. (Στη Βαρβάρα). Έχει τίποτα; Έτσι για το στομάχι.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Από χθες είναι νηστικιά.

ΜΠΕΜΠΑ: Να φωνάξουμε έναν κλειδαρά.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Τέτοια ώρα;

ΜΠΕΜΠΑ: Στο ασανσέρ είδα, έχει ένα νούμερο στο ασανσέρ.
ΜΕΜΑΣ: Δεν γίνονται αυτά, ρεζιλίκια πράγματα, θα περιμένουμε λίγο, τι θα κάνουμε; Άμα την πάρουμε με το καλό. Μαμά!

ΜΠΕΜΠΑ: Τους είπα, μέχρι τ' απόγευμα θα την έχουμε φέρει.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Στη Βαρβάρα). Έχεις έτσι ένα σίδερο;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το μαχαίρι, δεν κάνει;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Φέρ' το να δούμε.

ΜΕΜΑΣ: Μη χαλάσουμε τη πόρτα κι έχουμε άλλα. (Κοιτάζει το ρολόι του). Δύο κιόλας. Όχι, ρε παιδί μου! Μάνα! (Παύση). Να πάω να σου φέρω ντολμαδάκια που σ' αρέσουν; Και φέτα; Έχει μια φέτα ο Γιαννακόπουλος...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Νόημα στους άλλους). Άνοιξε, δεν μπορεί και η Μπέμπα!

(Η Βαρβάρα φέρνει μαχαίρι, σφυρί και κλειδιά. Ο Σωτηράκης σκαλίζει την πόρτα).

ΜΕΜΑΣ: Άσ' το, ρε Σωτήρη, άσ' το, μην έχουμε γκρεμιά!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Έτσι θα του κάνω λίγο, ναάμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: (Του δίνει τα κλειδιά). Για κάνε μ' αυτά. Κάνει κανένα;

(Ο Σωτηράκης δοκιμάζει, ακούμε να πέφτει το κλειδί από μέσα).
ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Σώπα, κάτι γίνεται. (Όλοι περιμένουν. Η Μπέμπα βλέπει από κλειδαρότρυπα). Τι μου κολλάς τη μούρη σου, αφού... άσε με να κάνω τη δουλειά μου. (Παλεύει το κλειδί, η κλειδαριά γυρίζει). Γύρισε! Να μην είχε το σύρτη! (Μικρή παύση). Μάνα, τραβάς λίγο το σύρτη; (Παύση, η Γριά προχωρεί, ακούμε και τραβάει το σύρτη, η πόρτα ανοίγει από τον Σωτηράκη, όχι όλη, γιατί είναι από πίσω το καρτόνι της Γριάς, όλοι βλέπουν το δωμάτιο).

ΜΠΕΜΠΑ: Χωρίς τον Σώτο...

(Μπαίνουν Μεμάς και Σωτηράκης μέσα).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μας λαχτάρησες, ρε μάνα.

(Ο Μεμάς την φέρνει έξω. Είναι σαν παρατημένη, κουρασμένη, μαζεμένη, φοράει μαύρο κομπινезόν με δαντέλα στο ποδόγυρο. Ο Σωτηράκης βήχει).

ΓΡΙΑ: (Με απλανές βλέμμα). Να προσέχεις.

ΜΠΕΜΠΑ: (Επάνω της). Εσύ είσαι παγωμένη, παιδί μου. Φέρε κάτι να της ρίξουμε. (Η Βαρβάρα φέρνει το καλό φορέμα της με την δαντέλα μπροστά. Στη Βαρβάρα). Έχει βραχεί μου φαίνεται. Για δες. (Σιγά).

ΒΑΡΒΑΡΑ: Πάμε να σας αλλάξω. (Παίρνουν το καρτοσάκι με την Μπέμπα στο δωμάτιό της).

ΜΕΜΑΣ: Τι της λένε τώρα; Πώς θα την πάρουμε από δω; Να μας πάθει και τίποτα και να τρέχουμε και να μη φτάνουμε.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Θα της μιλήσω εγώ, τώρα που θα βγει. Θα της το φέρω όμορφα, ναάμε.

(*Απ' το διπλανό ακούμε φλογέρα, σιγά*).

ΜΕΜΑΣ: Όσο μπορείς μαλακά, βρε Σωτηράκη, μην έχουμε τα ίδια πάλι. Τι ώρα πρέπει να την πάμε; Το εγκεφαλικό φοβάται ο Δελησάββας.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Το νωρίτερο το καλύτερο, είπανε. Μόλις την ετοιμάσουμε... (*Παύση*).

ΜΠΕΜΠΑ: (Από μέσα). Σώτο! (Ο Σώτος πάει μέσα). Σήκωσ' την λίγο... πο κει, άσ' το αυτό.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Πιάσου από δω... και το άλλο, πο εκεί. Πέρασε το μέσα... μέσα πέρασε το. Άσ' το, μην το τραβάς. Άσ' το αυτό. Νυφούλα. Ναάμε, η κυρά Φώτω.

ΓΡΙΑ: Εγώ θα πάρω τον Μιχαλάκη, γι' άντρα.

ΜΠΕΜΠΑ: Δεν πεθαίνεις εσύ. (Ο Σώτος βγαίνει, πάει στην μπαλκονόπορτα. Αρχίζει να ψιχαλίζει). Βρέχεις, βρε γαμιόλη; (Μεμάς και Σώτος βγαίνουν στο μπαλκόνι).

ΜΕΜΑΣ: Ήτανε βρεγμένη;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Όχι.

ΜΕΜΑΣ: Σταμάτησε, δεν πρόκειται να ρίξει άλλο. Από κει κάτω άνοιξε (*Βγαίνουν Γριά, Μπέμπα, Βαρβάρα. Παύση αμηχανίας. Ο Σωτηράκης και ο Μεμάς κλείνουν τα τζάμια*). Έτσι μάλιστα!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ομορφιές διάφορες.

(*Η Γριά είναι ντυμένη, χτενισμένη με μια μεγάλη καρφίτσα μπροστά*).

ΜΕΜΑΣ: Τα έχεις και δεν τα φοράς.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Και το πράσινο έχει, και το άλλο με τα κορδονάκια έχει, δεν τα φοράει! Και το μπλε...

ΜΠΕΜΠΑ: (Στη Γριά). Στο χέρι δεν είναι αυτή η δαντέλα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχει ρούχα! Να! Όλες οι κρεμάστρες... η ντουλάπα γεμάτη είναι μέσα!

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Λοιπόν, κυρα-Φωτεινή; Μια χαρά στέκεσαι, ναάμε. Το παίρνεις το φάρμακο σου; Πικρό ξεπικρό, σε στερέωσε. Μεγάλη διαφορά, ε Μεριά;

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τι λες, την κάνουμε την παλκαριά για πέντε-έξι μερούλες να ξεκουραστείς, ώπου να τακτοποιηθούμε στο άλλο; Θα σ' αρέσει. Δένδρα, πράσινο, φαί καλό, πουλιά...

ΜΕΜΑΣ: Οξυγόνο... Άσε που η Βαρβάρα δεν θα μπορεί να μαγειρέψει, μόλις πάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Έγχωρωμη τηλεόραση.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα 'σαι μες τα πόδια μας τις πρώτες μέρες, όπως και να γίνει...

ΜΕΜΑΣ: Μόλις φτιάξουμε το δωμάτιό σου, το τακτοποιήσουμε, θα σε φέρουμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Θα 'μαστε άνω-κάτω τις πρώτες μέρες, δεν καταλαβαίνεις; Κούτες, αυτά... τζιτζαλα... μάζαλα... φύρδην-μιγδην... όλα μες τη μέση θα 'ναι...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Μεταλλικό νερό εκεί, ναάμε, ό,τι θέλεις.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Μακάρι να μπορούσα και 'γώ να πήγαινα να ξεκουραστώ λιγάκι.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: (Στον Μεριά). Αν ήταν αλλού ούτε που θα το συζητούσα καν. Της Μπέμπας είναι... γνωστή της. Έτσι για βόλτα, ρε μάνα, θα πας κι αν δεις ότι δεν αυτό...

ΒΑΡΒΑΡΑ: Το περιβάλλον, δεν σας σηκώνει...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ένα τηλεφώνο και φτιάσαμε στο πίσσι φιτίλι, ναάμε.

ΜΠΕΜΠΑ: Αμέσως.

ΓΡΙΑ: Σωτηράκη. (*Της κακοφαινείται, σιγά*).

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Τους είπα, άμα μπορούσαμε θα σε πάμε να το δεις και συ από κοντά.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Ε, βέβαια! Έτσι, άντε και ήρθαμε!

ΜΠΕΜΠΑ: Εμείς δώσαμε και κάτι, για να μη μας πάρουνε τη σειρά.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ξέρεις πώς κάνουνε για εξοχές οι άνθρωποι; Όσο να κάνεις έτσι, Μεριά, το κλείσαμε, σου λένε, το δωμάτιο, και μετά μένεις αμανάτι, ναάμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Αστειεύεσαι!

ΓΡΙΑ: Μεριά, μίλα τους.

ΜΕΜΑΣ: Δεν χάνουμε και τίποτα, ρε μαμά, εξοχή είναι, δεν θα σε φάνε κιάλας! Ο θείος Σταύρος τι έπαθε που πήγε;
ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αν είναι, να ετοιμαζόμαστε, μη το χάσουμε κιάλας.

ΜΠΕΜΠΑ: Είναι ωραία. Θα 'χετε παρέες, αυλή μεγάλη, κάθε μέρα εκεί θα 'μαι.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Αμ εμείς, πού θα 'μαστε;

ΜΠΕΜΠΑ: Μια μέρα να μην έρθω...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν γίνονται αυτά. Θα φεύγεις το πρωί και θα γυρίζεις το βράδυ.

ΓΡΙΑ: *(Κυλάνε δάκρυα χωρίς λυγμούς).* Άνοιξε το αυτό... ζεσταίνονται... Να μου δώσετε το σπίτι μου. *(Πνιχτά)* Μπρος...

ΜΠΕΜΠΑ: Αυλή μεγάλη...

ΓΡΙΑ: Τον πεύκο, τον πεύκο. *(Πνιχτά, δαγκωτά, τραβεί το τραπεζομαντιλάκι του κομών, προσπαθώντας να κρατηθεί από κει, πηγαίνοντας να πέσει. Πέφτουν αμπαζούρ, φλιτζάνια και άλλα αντικείμενα που βρίσκονται. Η Γριά κοκκινίζει, δύσπνοια, λιποθυμεί και της έρχεται εγκεφαλικό).*

ΜΕΜΑΣ: Μαμά, νερό, Βαρβάρα, λίγο νερό. Μαμά, μαμά, έλα τώρα. *(Την κουνάει. Η Βαρβάρα φέρνει νερό, η Μπέμπα την ξεκουμπώνει και της ρίχνουν στο πρόσωπο).*

ΜΠΕΜΠΑ: Ελάτε, καλέ Βαρβάρα... *(Της ρίχνουνε στο πρόσωπο και στα μαλλιά που ξεχτενίζονται. Το πρόσωπο της Γριάς αλλοιώνεται, της τρέβουνε τους καρπούς, όλοι πάνω απ' τη Γριά. Ο Μεμάς στο τηλέφωνο ψάχνει τον επιτραπέζιο κατάλογο, βρίσκει και παίρνει νούμερο. Η βροχή δυναμώνει για τα καλά).*

ΜΕΜΑΣ: Τον κύριο... *(Φωνή αυτόματου).* «Σας μιλάει ο αυτό-

ματος τηλεφωνητής. Ο γιατρός δέχεται κάθε μέρα 6 με 8 στο ιατρείο του, πλατείας Βάθης τέσσερα...» Το κεφάλι της, σήκωσε της το κεφάλι. *(Ο Μεμάς αφήνει το ακουστικό και κρέμεται).* Αν θέλετε ν' αφήσετε τυχόν παραγγελία, μιλήστε μόλις ακούσετε τον χαρακτηριστικό ήχο, έχετε στη διάθεσή σας τριάντα δευτερόλεπτα. *(Ήχος).*

ΜΕΜΑΣ: Λείπει ο Δελιασάββας.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: *(Στην Μπέμπα).* Αυτونه που 'χες εσύ, τι είναι αυτός; Που σου 'δινε τις συνταγές!

ΜΠΕΜΠΑ: Δεν ξέρω, δεν είναι τίποτα αυτός, ούτε έχω κανένα τηλέφωνό του.

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Δεν ξέρουμε κανέναν άλλο; Τι νούμερο έχει η Κλινική του Λαρεντζάκη; Εκεί να πάρουμε. *(Στη Βαρβάρα).* Για βρες το εκεί.

(Η Βαρβάρα ψάχνει στον τηλεφωνικό κατάλογο).

ΜΕΜΑΣ: *(Ξεοπίει σε κλάμα υστερικό, βουβο).* Έξω, έξω όλοι! Έξω, έξω, έξω! Μάνα μου, μαμά μου, μαμά μου. Σωτηράκη, η μάνα μας. *(Της αγκαλιάζει το κεφάλι πίσω απ' το κάρτσι και της φιλάει τα μαλλιά. Η Γριά μάσκα).* Δεν θα φύγεις. Δεν έχεις να πας πουθενά, πουθενά! Δεν θα σ' αφήσω να φύγεις από κοντά μου. Συνέχεια κοντά σου θα 'μαι, συνέχεια. Θα 'ρθεις μαζί μας, στο σπίτι σου. Θα σ' έχω εγώ, εγώ θα σε... αγάπη μου, αγάπη μου, μάνα μου, θα σε φροντίζω, ό,τι θέλεις, τηλεόραση, ό,τι θέλεις, ό,τι θέλεις! Σωτηράκη, τι έγινε, τι έγινε... μαμά, μαμά, κοίταξέ με. Βαρβάρα... Σωτηράκη... μαμά, εγώ είμαι ο Μεμάς. Μάνα μου. *(Πάει πέφτει στα πόδια της, τ' αγκαλιάζει, τα φιλάει, κλαίει).*

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Βρήκες τίποτα; Σώπα, ρε Μεριά! Για κοίτα, ρε Βαρβάρα!

ΒΑΡΒΑΡΑ: Έχει εδώ πολλούς. *(Κοιτάζει τον κατάλογο).*

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: Ένα θέλουμε.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δεν έχει. *(Διαβάζει ονόματα)* ...Λαρεντζάκης Νίκος, έμπορος. Λαρεντζάκης Νίκος, εισαγωγέας. Λαρεντζάκης... δεν έχει κλινικές.

ΜΠΕΜΠΙΑ: Για ρώτα δίπλα, μήπως ξέρουν κανένα, κάνα τηλεφώνο.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Δε τους ξέρω, τι να πω, δεν μπορώ τα ξένα κουδούνια. *(Η Βαρβάρα πέφτει στον καναπέ, μικρή υστερία. Κλαίει ανήμπορη να κάνει τίποτα. Η Μπέμπα βγαίνει κι ακούμε διάφορα κουδούνια και σκαλιά ν' ανεβοκατεβαίνουνε, η φλογέρα ακούγεται καθαρά «Μενούσης»).*

ΜΕΜΑΣ: Μάνα μου, εγώ, για όλα εγώ φταίω. Δεν θα σε ξαναστεναχωρήσω για τίποτα, για τίποτα. Ποτέ, ποτέ, μανά μου, ό,τι θέλεις, μανά μου, ό,τι θέλεις. *(Κλαίει με λυγμούς).* Ό,τι θέλεις...

ΣΩΤΗΡΑΚΗΣ: *(Της χαιδεύει τα μαλλιά από την πλάτη).* Ντολμαδάκια, ό,τι θες, ναάμε. *(Της αγκαλιάζει το κεφάλι).* Ό,τι θες...

ΜΕΜΑΣ: Θα σε πάρουμε στο Χαλάνδρι. Αύριο κιόλας. Αύριο, ε Βαρβάρα; *(Η Βαρβάρα ξεσπάει σε δυνατά πνιχτά κλάματα. Ο «Μενούσης» δυναμώνει ακόμα).*

ΒΑΡΒΑΡΑ: Όχι! Όχι! Όχι! Όχι! Δεν θα το κάνετε αυτό, δεν θα μου το κάνετε, δεν αντέχω, δεν αντέχω. *(Φεύγει τρέχοντας στο δωμάτιο παραχτικά, ενώ πέφτουν τα φώτα και ο «Μενούσης» ανεβαίνει μέχρι που γίνεται ΑΥΛΑΙΑ).*

ΤΕΛΟΣ

